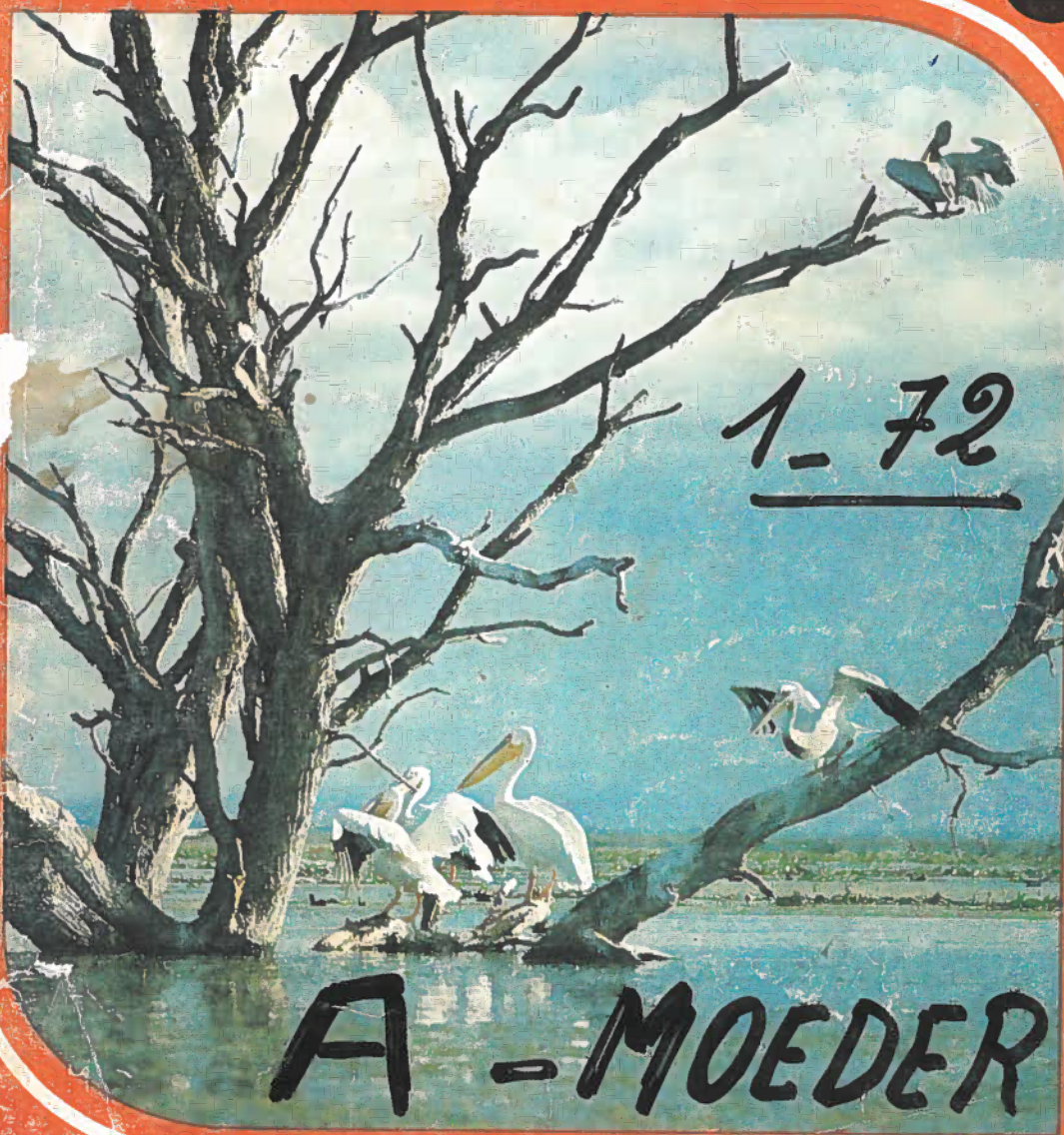

A
SUPERAMA ZOO

1-72

A - MOEDER

A

1

ALS DE LENTE KOMT... V-4

Meisje van mijn dromen, luister eens naar mij.
De tijd is gekomen voor ons allebei.
'k Weet een zonnig huisje in een rustig oord,
Waar we zalig zullen wonen, stil en ongestoord.
Refr: Als de lente komt, mijn schat,
Zal ik jou mijn vrouwtje noemen.
Zijn we eindelijk van elkaar,
Wijl jij ons huisje tooit met bloemen.
Als de lentezon weer schijnt
Zal ons liefde openbloeien,
Samen wandlend op het rozenpad,
Als de lente komt, mijn schat.

'k Droom in mijn verlangen, hoe het wezen moet.
Zon in gans ons woning, zon in ons gemoed.
Komen kindjes later, 'k neem ze met een lach,
Als ik steeds in je liefde mij verheugen mag.

↖ G

ALS IK BIJ DE TROEP WAS... III-19b

Als ik bij de troep was, beste mensen,
Kon de koning geen betere soldaat wensen.
Altijd op mijn post, nooit klagen over de kost
En voor een overste van gelijk welke soort
Altijd springen op 't eerste woord.
't Moet u dan ook niet verwonderen
Dat de kapitein op een keer in ons kamer komt donderen:
Soldat Van de pier, 't is gij eens kom alhier!
En terwijl ik bij hem ging met bevende benen,
Zakte mijn moed tot in mijn tenen.
Maar onze kapitein werkte nooit onderduims,
Al verstropte hij zich nogal dikwijls in zijn Vlaams.
Vande pier, zegt hij, 't is gij wil mijn ordonnance zijn?
Ba ja 'k, mijne kapitein, als ik daarvoor kapabel ben.
En alzo werd ik zijn ordonnance,
Al verstond ik om geen vijf centiemen Trans.
Ge moet verstaan, hij deed me nogal draaien.
't Was gedurig zijn kousen stoppen,
Of zijn uniform uitkloppen.
En op ne maandag komt hij bij mij
Met heel zijn beste kostuum bij.
Vandepier, zegt hij, 't is ik daar kom een zatte soldat teeg,
Zo om een uur of neeg,
't Is ik hem wil arresteer
En hij spreekt op mijn vest, die smeer.

2 't Is ik hem gegeven heb zes dagen arrest
Om te spuwen op mijn vest,
En 't is gij dat eens goed gaat nettoyeren!
'k Zeg: mijne kapitein, dat zal also gebeuren!
En ik direkt aan 't werk.

Maar me docht, dat rook me nogal sterk.
Ik begon aan de vest en ik hield de broek voor 't lest.

Maar 'k en had maar juist die broek gezien,
Of 'k vloog naar de kapitein in de kantien.

'k Zeg: mijne kapitein, als ge die zatlap nog eens tegenkomt
Geef hem dan nog zes dagen bij, verdomd!

Want als ge 't goed beziet, dat spuwen is nog niet,
Maar hij heeft in uw broek gescheten ook!

ATSJIE !!!

IV-20

Men heeft ons weer een poets gestoofd, 'atsjie!

Ik krijg er pijn van in mijn hoofd, 'atsjie!

Het kriebelt aardig in mijn neus

En 't gaat niet weg, 't is kurieus!

Het doet zo raar, 't is wonderbaar.

Ik word er gek van sapristie.

Men heeft ons 'atsjie! 'atsjie!

Ik kan niet zeggen hoe het kwam.

We zaten beiden in de tram.

Hij daar, ik hier, ik hier, hij daar.

Het werd daar almeteens zo raar.

Hij niest ne keer en hij niest weer

En toen begon de komedie!

Op straat keek iedereen ons aan.

En waar we kwamen bleef men staan.

Het niezen wilde maar niet weg.

Toen riep een vrouwtje: jongens, zeg!

Och Heer, och God, worde gij zot!

Hoor mij toch aan die niezerie!

Daar het gekriebel maar niet week,

Zo gingen wij naar d' apotheek.

Meneerke vroeg: is 't voor de maag?

Ik zei: ba nee, is dat nu een vraag.

Teintuur d'ioot of 'k nies me dood.

Men heeft ons beetgepakt, maar wie?

FM.

3
Al niezen zijn we hier geraakt.
Al niezen beiden dat het kraakt.
Er is geen sterv'ling die het snapt,
Wie ons dees fars weer heeft gelapt.
We slaan hem dood, die ideoot!
Men heeft ons beetgepakt, maar wie?

AVONDGEBED VAN DE BLINDE

V-8

O God, mijn goede Heer, zo kniel ik heden weer
Voor uw aanbiddelijke majesteit.
Al zijn mijn ogen dood, ik zie uw hart zo groot,
En 'k voel uw hand, Die toch eeuwig bij me zijt.

Refr: Ben ik blind, ik wil daarom toch niet klagen.
Kon ik maar heel mijn leven u biën.
Ik durf slechts van uw goedheid te vragen;
Dat ik toch eens mijn moeder mocht zien.
En dat ik eens de dag en het licht aanschouwen mag.
Lijk ik zo menig keer in mijne blijde dromen zag.
Ben ik blind

Ik weet steeds rondom mij het leven groot en blij,
Waar in ik leef als in een donkere nacht.
Ik zie geen mensen gaan, ik weet geen bloemen staan.
En toch voel ik als een kind mij tegenlucht.

Ik weet dat moeder lijdt als ik 't geluk benijd,
Dat gij de wereld als een zegen geeft.
Maar 'k derf die zegen graag, als 'k steeds haar liefde draag
En als ik weet dat z' om mij geen zorgen heeft.

O God, mijn goede Heer, vergeef mij heden weer
Wat ik vandaag uw goedheid heb misdaan.
Ik wil steeds blijde zijn, al doet het soms zo'n pijn,
Dat nooit een stond eens mijn ogen open gaan.

AVONDGEBED VAN DE ZWERVER

11-11

O God, mijn Heer, de nacht daalt op mijn wegen.
Ook deze dag was een vol bitterheid.
Al blijf ik steeds verstoken van uw zegen,
Toch kniel ik neer voor uwe majesteit.
'k Heb vrouw noch kroost waarnaar ik kan verlangen.
Geen warme haard voor barre wintertijd.
Ik leef alleen om elke dag t' ontvangen,
Het armenbrood, gereikt uit medelij.

A

4 Refr: Maar dicht bij U voel ik me veilig leven.
Gij geeft mij moed en nieuwe levenskracht.
Vergeef me wat ik heden heb misdreven.
En schenk mij, Heer, uw zegen voor de nacht.

Ik zwerf bij dag door onbekende streken.
Ik streel de zon en warm mijn rustloos hart.
Mijn dorst les ik aan 't water van de beken,
En 'k neem met dank, van wat Gij geeft, mijn part.
En komt de nacht, ik rust onder uw zorgen
In 't kerkportaal of in een oude schuur.
Daar droom ik weer de nieuwe dag van morgen,
De laatste van mijn zwerversavontuur.

De mensen, och ze schuwen mij en jagen
Met hoongelach de hond mij achterna.
Het doet me pijn als kindren mij belagen.
'k Ben overall verstoten waar ik ga.
Toch ben ik niet wat men van mij durft denken.
Gij weet, o Heer, wie 'k ben en hoe ik leef.
Al weigert men me zelfs een groet te schenken,
Ik voel geen wrok, ik lijd en ik vergeef.

BACCHUS IN PENARIE

/// - 25

Goeien avond, meneer, goeien avond, madam,
Goeien avond, mijn aardige meisjes.
Weet er iemand van u waar vandaan ik nu kom?
Ik herinner me dat zo maar ijsjes.
Mijn verstand is op hol, 'k ben zo raar in mijn bol,
En toch ben ik niet alles vergeten.
Want ik weet nog dat ik, och wat heb ik de hik,
Drie, vier keer aan de deur ben gesmeten.

'k Zit daar juist in 't café, niet bedronken, o nee,
Maar de baas wou mij effekes plagen.
Zegt hij: jij met je neus, je bent pakbaar, ja heus
Om je rood licht van voren te dragen.
Ik werd toen o zo kwaad en ik gaf hem 'n pataat
Zo precies tussen beide zijn ogen.
Maar 't en duurde geen tel of ik lag goed en wel
Van de deur in de greppel gevlogen.

Komt me daar zo ne flik, net zo dronken als ik,
 Wil met mij naar 't bureau van politie.
 Onderweg blij krijg ik last en ik doe zo gepast
 Op zijn broek mijn kleine kommissie.
 G'hadt hem toen moeten zien, maar een kwartje nadien
 Zat ik netjes in 't bakje te drogen.
 Tot ik half in mijn vaan, met een vreemde broek aan,
 Vrij onzacht op de straat ben gevlogen.

Nou dat gaf geen ambras, als je vrouw er niet was,
 Om met vree in je bed te geraken.
 Kraakt die trap tot mijn spijt, komt ze netjes op tijd,
 Slaat de bessom zo tussen mijn kaken.
 'k Zeg haar dan met een vloek, 't is wel andermans broek,
 Maar daaronder zit iets van mijn eigen.
 Maar daar gaapt reeds de deur en er blijft me geen keur,
 Als 'k niet meer van die haver wil krijgen.

'k Stond toen weer op de straat en ik kreeg het zo kwaad,
 'k Zeg in mijn eigen: waar moet ik nu slapen?
 'k Vond in 't park, God zij dank, zo een dubbele bank,
 Groot genoege om een bed van te maken.
 Maar o wee! wat was dat? Ik viel plat op mijn gat!
 Dat vergeet g'in geen dagen of weken.
 't Was geen dubbele bank, maar ik had door de drank,
 Weer ne keer in het dubbel gekeken.

Nou dan sta ik hier weer, voor de zoveelste keer,
 Alles schijnt me vandaag te mislukken.
 In 't cachot is 't niet pluis en ik durf niet naar huis,
 Of mijn vrouw slaat mijn ribben aan stukken.
 Zelfs de vrije natuur gunt me rust noch duur
 En het is er zo leeg in mijn zakken.
 Ik betaal nooit krediet en toch deert het me niet,
 'k Ga vooreerst nog een druppelke pakken.

BETALEN

1-4

Wat is in onze lieve tijd het mooiste aller woorden: betalen
 Het klinkt gelijk een toverwoord in allerlei akkoorden: "
 Want niemand werkt voor niets, nietwaar!
 De grondstoffen, die zijn zo raar.
 Dat moet in oorlogstijd, dat is toch klaar!
 Ja, da's de nieuwe schlager nu:
 Geen koorden zonder oorden; betalen, betalen.

↑
F

Verlang je naar het huwelijk, dan moet je dit onthouden: bet.
't Ontneemt je met een bibbering de goesting om te trouwen: "
Want ja, het goud is peperduur,
Je woont niet geren in een schuur.
De paster vraagt tarief van twalef uur.
Dat woordje wordt een nachtmerrie,
Surtout voor jonge vrouwen: betalen.

En kom je ~~op~~ een boerenhof, de hond bast het je tegen.
Nog voor je iets wil vragen heb je 't antwoord al gekregen.
Want zie, meneer, ons koe is ziek.
Ons varken ligt met rheumatiek.
De prijs van amoniak is fantastiek.
Verwacht je dan een gunstje nog,
Je hebt er mooi gelegen: betalen.

En sta je voor een winkelkeur, dan klinkt het al van binnen.
Madam, zegt 't baasje, laat ons met 't voornaamste maar
't Is waar de prijzen stijgen fel, /beginnen
Maar 'k moet ook eten, weet je wel!
Wat blijft er in mijn broek dan been en vel?
Zo, wil je dan een nieuw kostuum,
Je mag niet lang verzinnen: betalen.

Je leest het op de inrijpoort van alle boerenhoven.
De koeien roepen 't uit hun kot, de haan vanuit de oven.
De schatter, zijn zo streng en koel,
De controleurs zonder gevoel.
Dit wordt als verontschuldiging
Je voor de neus geschoven: betalen.

BELLA ESPANJA

11-24

Refr: Wij komen van Espanja, het land van de oranja,
Het land van de gitaros en de mondharmonika.
Wij zagen er Dolores en veel toreadores,
We vaarden op de Ebro en de golf van Biskaja. Ha!

Bella Espanja, landos van Sanja,
In zonnestralos ligt gij als een bruid.
Land van de stieros en lekk're bieros,
Van blanke mensos met donkre huid.

Mooi zijn de mokkes met lange rokkes,
Warmos van bloedos in liefdos en dans.
Zwart zijn de haros, zacht de gebaros,
Donkra de ogos met felle glans.

En de apacha met hun moustacha,
 Vechten voor wijvos het mes in de vuist.
 Of spelen tango op mooie banjo,
 Onder het venstra waar 't meisje huist.

Bruin zijn de knapos, als kleine apos.
 Spelen op stratos met mes en poignard.
 Rijden te paardos, vurig van aardos,
 Kampos en strijdos in groot gevaar.

De signorita bakt papatfrita
 En schenkt de wijnos, die rood is als bloed.
 O bella volka, dans nog een polka,
 Dans nog een polka met zuidergloed.

CFMAC

BRIEF UIT CONGO

V-5

'k Schenk aan jou dees wein'ge woorden,
 Zoete vrouwe, moeder lief.
 Uit de Afrikaanse oorden stuur ik jou mijn hartebrief (bis)

Menigmaal sta 'k op de stranden van de wijde, woeste zee.

'k Reik naar God mijn moede handen,
 'k Bid voor jou een stille bee.

Over d'einder met de baren rolt mijn lieder naar jou heen.
 'k Voel je zegen op mijn haren als ik, moeder, heb geleên.

'k Kan zo diep naar jou verlangen, naar ons huisje in de hei,
 Naar de bonte vogelzangen in de blijde, blanke mei.

Ga je soms de koeien weiden, ben je sterk nog als voorheen?
 Kan men jou nog vaak verleiden met een kopje koffie klein?

Draait het haantje op de toren nog van oorlogsweeën vrij?
 Klept het angelus als voren lijk een vredesmelodei?

Heeft het koren volle aren, brandt de zon op 't gele veld?
 Wordt er soms uit vroeger jaren nog wat leuks van mij verëld?

Staan de vele hoge bomen nu met zware vracht belaaën?
 Kan je nog zo zalig dromen bij het venster in de maan?

O, ik voel je zachte handen op mijn voorhoofd deze nacht.

'k Weet dat jij in verre landen op mijn late thuiskomst wacht.

Hier in 't verre land de zwarten sluit ik nu mijn simple brief.

'k Denk aan jou, o moeder lief.

C

'k Schrijf aan u dees enkle woorden, zoete vrouw en kindren teer,
 't Zijn als liedevol akkoorden gupend uit mijn harte neer.
 'k Zie u voor mijn ogen rijzen, vrouwke lief en kindjes zoet,
 'k Geef u dan in mijn gedachten, flinke zoen zoals het moet.
 Blijf steeds in ons huisje werken, koken kuisen zoals 't hoort.
 Wil u in uw lot versterken, doe steeds kalm en moedig voort.
 Want al ben ik ver verwijderd, van ons haardstee weggerukt,
 'k, Voel me immer aan uw zijde, 'k steun uw hoofdje als u 't bukt.
 En ons blozende kapoentjes, kleed ze rein en netjes aan.
 Waak ook over hunne zieltjes dat geen nietdeug raak ze aan.
 Laat ze stoeien spelen zingen, houd hun leven vrij van smart.
 En vertel hun leuke dingen, dat geeft u ook vreugd in 't hart.
 Elke avond, elke morgen, kniel ik voor het kruisbeeld neer,
 En met opgeheven handen bid ik Onze Lieve Heer.
 Laat de volkren vrede vinden, laatz 'hun wapens werpen neer.
 Laat ons spoedig naar huis keren, naar ons vrouw en kindjes teer.
 Ach verhoor toch mijne bede, Lieve Jezus, Onze Heer. C

BLONDE MEISJE

IV-24

Blonde meisje, 'k hou van jou, O
 Mijn hele leven is aan jou gewijd.
 Hoor mijn zangen, hoor mijn lied, kleine vrouw,
 Die vroom en rein gelijk de bloemen zijt.
 Refr: Ik hou van jou, o schoonste aller vrouwen.
 Ik hoor je stem en weet je steeds bij mij.
 De avond fluistert (zegt) mij een groot vertrouwen,
 En 'k droom het leven als in een bloemenwei.

Blonde meisje, lief en rein,
 Je klare ogen zijn je zielebeeld.
 Schenk me vreugd en zonneshijn,
 Die stil en zacht het diepste lijden heelt.

Blonde meisje, 'k blijf je trouw,
 Waar ook het lot mij henenleidt.
 Als ik eenmaal 'n huisje bouw,
 Met jou alleen wordt het een zaligheid. A

DANK

V - 20

Dank, mijn God, om 't liefdewonder
In mijn strange ziel.

Dank omdat de zee in mij
In kalme meren viel.

Dank, dank, o Heer, dank, o Heer.

Dank om 't nieuwe levensbranden
In mijn jonge bloed.

Dank omdat uw hoog gebed mij weer begrijpen doet.

Dank, mijn God, 'k zie torens stuiken,
Davrend en ontzield.

Dank, 'k zie 't vluchten van het heir
Dat mij geketend hield.

Dank, zo rijst mijn lieve zonne
In frisse dageraad.

Dank omdat 'k weer kijken mag
In haar bemind gelaat.

Dank, mijn God om haar, om haar en mij,
Om mij en haar getwee.

Dank om d'eenheid, ziel en zon
En om uw stille vree.

Ik zit van kindsgebeente af met zweetvoeten geplaagd,
Gelijk waar ik me ook bevind, 'k word overal verjaagd.
Want mijn parfum is niet normaal, ge riekt 't misschien tot
Ik word geschuwd door groot en klein, in de zaal
Omdat mijn voeten zijn.

Refr:

't Begint me te vervelen, ik word dat liedje beu,
Dat ergerlijk gefluister van ça pue, dat stinkt, mon Dieu.
Neemt gij het soms niet kwalijk dat ieder spot met u?
En dat ge t'allen kante hoort: mon Dieu, dat stinkt, ça pue.
Heeft moeder soms bezoek in huis waarvan ze niet veel houdt,
Dan moet ik met mijn zweetvoeten me zetten naast mevrouw.
Dat past haar niet, ge ziet van hier en 't duurt dan hoog-
stens een kwartier. En nog voor dat de koffie staat is heel
't bezoek reeds op de straat.

Mijn broer slaapt graag in zuivre lucht, ik moet alleen in bed.
Aan tafel wil men frisse kost, ik word aan kant gezet.
Is 't eten 's middags aangebrand of voert mijn vader beer
naar 't land, of heeft mijn zusje zich bedaan, ik word steeds
met de schuld belaan.

Zo was ik eens een cavalier op 't trouwfeest van mijn nicht.
Ik zat aan tafel naast de bruid waarschijnlijk wat te dicht.
Als almeteens haar stemme klinkt: ik vraag me af wat hier zo
stinkt? En voor ik ekskuseren wou, viel nichtje in mijn
armen flauw.

Ik heb in mijne jonge tijd maar eenmaal echt gevrijd.
Maar 't duurde amper veertien dagen met mijn pastersmeid.
Want ze hield altijd zo nerveus een grote zakdoek voor haar
neus. En toen ik vroeg: wat scheelt er u? Toe, zuchtte zij
heel zacht; ça pue!

DAN MOET JE MAAR HUILEN GAAN

IV-33

0

Heb je in 't leven te klagen, gaat alles niet naar je zin?
Moe j'het de mensen gaan vragen, beleefdheid, daar loopt men
Wil je de harten vermurwen, niet in.
Om j'een pleziertje te doen?
Als ze dan soms weigren durven, al ga je bost op de noen.

Refr:

Dan moet je maar huilen gaan of anders is 't mis gedaan.
Het doet je zo'n pijn vernederd te zijn,
Je bent toch zo aangedaan.

Dan moet je maar huilen gaan, je snikt ~~ve~~, en je perst een
 Je gaat er van dood, je bent zo in nood,
 Dan moet je maar huilen gaan. traan.

Moet je belasting betalen, meer dan je geldbeurs vermag.
 Waar alle redenen falen, daar helpt een traan en een ach.
 Wil je soms raadsheer geraken, of zelfs maar kieskandidaat?
 Ben je te dom voor die taken, 'k geef je terstond goede raad.

Heb je een meerjarig zoontje, dat aan geen plaatsje geraakt,
 En heb je lust naar een boontje, dan moet je zien hoe je 't
 Klop je aan dovemansdeuren, slik je de bittere pil, /maakt.
 Spot men met al je malheuren, wil men niet doen wat je wil.

Kom je soms thuis dik bedronken en heb je schrik van je vrouw
 Staat ze op 't koerke te lonken, vrees je haar pezige klauw.
 Dank je: het zal er gaan waaien want z' heeft een stok in haar
 Veins je om haar weer te paaien, hand.
 Dat men je heeft aangerand.

Vrouwetjes, die houdt van de mode, wil je een paltot of hoed?
 En vindt je man dat niet mode, hoort hij langs die kant niet
 Vraag je een paar nieuwe schoenen, goet.
 Zegt hij dat jij hem ruïneert. Wil j'hem dan aanstonds ver-
 zoenen en krijgen wat je begeert.

DAT IS DE KUNST

111-27

Een concert bij te wonen, dat is geen kunst.
 Hier grapjes vertonen, dat is geen kunst.
 U van alles toesnauwen, dat is geen kunst.
 Maar u wakker te houden, dat is de kunst.

Een kieken imiteren, het kakelen aanleren,
 Kotkedei te zeggen, maar zelf eiers leggen.

Een vat bier af te drinken, uw asem doen stinken,
 Uw vrouw laten kijven, maar nuchter kunnen blijven.

Een potje te pakken, door uw benen te zakken,
 Gedurig op drill gaan, maar uw bedde doen stilstaan.

Een nacht blijven boemelen, op uw deure staan troemelen,
 U naar boven riskeren, maar de bessom afweren.

De radio uitvinden, de kamers ontbinden,
 Twee dagen staan vissen, maar een hoopke te pissen.

Van een meisje te houden, daarna met haar trouwen,
 U als vader te prijzen, maar dat kunnen bewijzen.

Een ijzer omwringen, een tijger bedwingen,
Met gewichten jongleren, maar uw schoonmoeder dressereren.

Uw lippekes schminken, lief ogekes pinken,
Een slanke lijn maken, maar aan een jongen geraken.

In de zaal komen vrijen, uw lieveke vleien,
Haar handje te strelen, maar een kuske ' ontstelen.

Uw haarkes doen krollen; daar ijzers in rollen,
Met een permanent paraderen, maar daar de luizen uitweren.

Naar de dokter te lopen, daar een jongen te kopen,
Hem in uw armen eens pakken, maar hem suiker doen kakken.

Een lied voor u zingen, staan dansen en springen,
Uw hartjes doen poppen, maar nog kunnen stoppen.

Naar nog zitten snakken, bis roepen en plakken,
Mij hier were doen keren, maar kom het zelf eens proberen.

DE BEDELAARS AAN DE KLOOSTERDEUR

Moeder overste, 'k ben zo een arme sukkel,
Kunt ge me aub. geen aalmoes geven?
Heb compassie, moeder overste, hij heeft geen kinders en ik heb er zeven.

Mijn vrouw ligt thuis van honger te creveren.
Met zulke leugens komt hij de nonnekes embeteren.

'k Sta hier te bibberen van de kou en mijn voeten zijn vervro
En met de laatste kiezing heeft hij voor de socialisten ge-

'k Lees alle dagen 2 keer mijne paternoster.
En in de zomer zit hij standvastig aan de appels v.d. koster

'k Heb nog nooit een appelken gestolen.
't Gras hangt nog vanonder aan zijn zolen.

'k Ben toch niet gichtig van jenever te drinken.
Waarvan zou anders uw adem alzo stinken?

Hij maakt propaganda voor de flaminganten.
En hij doet zijn commissie in alle hoeken en kanten.

Moeder overste, 't is allemaal leugen en laster.
't Is de waarheid want ik weet het van de paster.

Hij heeft gerefuseerd in de processie St Antonius te dragen.
En hij geeft zijn wijf elke week een pak slagen.

't Is de grootste van alle antichristen.

Op zijn achterdeur staat het teken van de bolsjewisten.

Als ik klein was, was de zuster van mij zeer tevreden.

De sukkel is later van de zenuwziekte overleden.

'k Was proper van kleren en zuiver van zeden? /van Zweden.

En als hij van 't huizeke kwam was 't precies de landkaart

Hij heeft eens met een steen de ruiten kapot gesmeten.

En hij heeft zuster Lutgarde van kwezel verweten.

'k Heb altijd berouwvol mijn zonden beleden. /gebeten.

Ik heb eens voor mijn penitentie vrijwillig in mijn vinger

Hij heeft al twee maanden gevangenisstraf gekregen.

Hij heeft van te vechten 4 weken in de plaaster gelegen.

Hij heeft eens ne pater in 't sermoen onderbroken.

Maar hij had met een toespelle in mijn achterste gestoken.

Ik zie mijn vrouwke en mijn evennaaste zo geren.

En hij ziet donkerblauw van te vloeken en te zweren.

'k Heb altijd mijn christelijke plichten gekweten.

En dikwijls tot 10 uur in de gendarmerie gezeten.

Hij heeft eens in de kerk vrijwillig zijn stoel gebroken.

Hij heeft zondag een sjiek in d'offerblok gestoken.

Hij gaat altijd naar de kerk op zijn kloeten.

En hij gaat te biechten met stinkende voeten.

Is er een vechtpartij, hij zat er overal tussen. /kussen.

Hij zei in de biechtstoel: ge kunt eens ferm mijn voeten

Op een begrafenis stond ik altijd van compassie te schreien.

En elke zondagavond stond hij met een ander lief te vrijen.

In de biechtstoel zat hij tegen de sterren op te liegen.

En in de rozenkrans liet hij standvastig wat vliegen.

Gistren heb ik mijn laatste cent aan een kollega geschonken.

En met andermans geld u een stuk in uw voeten gedronken.

Wees gegroet, moeder overste, vol van gratie.

Mijn dochter is lid van de congregatie.

Merci, eerweerde zuster, God zal 't u lonen.

En als ge van leven weggejaagd wordt, moogt ge bij mij
komen wonen

Sinte Pieter, laat me binnen, ik ben toch zo ne goeie kerel.
Ik was op de wereld een echte perel.

Ik was op aarde de braafste onder de braven.
En als hij dood was hebben z'hem in een bosselken begraven.

Ik heb nooit een diefstal of een zelfmoord bedreven.
Ik heb mijn vrouwke maar een keer bekeven.

Ik heb veel gebeden en deed veel goede werken.
En in heel de provincie bestond er geen groter verken.

'k Zat 2 maal per week met mijn knieën in mijn kloefen.
Geloof hem niet, Sint Pieter, iedereen kan stoefen.

'k Gaf aan sintpieterspenning altijd een flinkezomme.
De grootste vloek van mijn leven was potvermilledomme.

Hoor hem eens vloeken en 't zijn nog maar jongskes.
Opgepast, hij wil in de hemel met sprongskes.

Hij heeft eens in de kerk vrijwillig zijn stoel gebroken.
Hij heeft zondag een sjiek in d'offerblok gestoken.

Was er een vechtpartij, hij zat er overal tussen.
Hij zei in de biechtstoel: ge kunt mijn voeten kussen.

Hij was de grootste loebas van de gemeente.
De puiten zitten met massa's te kwaken in zijn gebeente.

Hij staat in alle cafés met dubbel krijgt geschreven.
Omdat 'k nen arme sukkelaar ben, dat moet ge mij vergeven.

'k Heb me nooit een stuk in mijn voeten gedronken.
En elke zondagavond stond hij op zijn achterdeur te bonken.

Hij heeft de predikant in 't sermoen onderbroken.
Maar hij had met een toespeld in mijn achterste gestoken.

Op zijn sterfbed wilde hij van geen priester weten.
Zijn oudste zoon heeft zijn kap over d'haag gesmeten.

't Was veeleer om zijn familie te onderhouden.
En omdat hij stekezot was van de vrouwen.

Laat me binnen, Sint Pieter, en laat hem er maar buiten.
Er is in de hemel geen plaats voor zo ne wuiten.

Ge kunt me goed gebruiken, ik ken verschillende stielen.
Sint Pieter, hij is een gevaar voor gelukzalige zielen.

Confiteor, ik beleid mijn zonden.

Oei, oei, hij heeft de truk gevonden.

Credo, ik geloof in de God der heirscharen.

Da's gemakkelijk, omdat er geen andere waren.

Mijn tranen vloeien gelijk beken.

Zie ne keer, welke lelijke vossastreken.

'k Heb alles gedaan om de hemel te winnen.

Enfin, Sint Pieter, mogen we nu eindelijk binnen.

Ik zal u helpen om de kroontjes der heiligen te smeden.

Maak zoveel paretten niet of ge vliegt nog naar beneden.

Merci, Sint Pieter, ge zijt nog een van de braafste zielen.

Haast u een beetje of ik schop nog op uw hielen.

DE BEDELAARS IN 'T OUD-MANNENHUIS

// - 1

FM

(zingen; we zijn te schoon om te werken - kloppen)

't Verergert potvermille hier nog altijd aan.

Als g'uwe mond opendoet begint dat hamerke te slaan.

Ne mens mag geen lieken meer zingen.

Als 't over de liefde gaat zouden ze uwe nek omwringen.

Ge zoudt anders niks moeten doen dan ete werken en zwijgen.

Ne mens zou er de seskes van krijgen.

Dat begint me stillekes te verdrieten.

Ik zou me met dat mes .. voor de kop willen schieten.

(achter de schermen: kloppen)

Achtereen mag onze mond niet meer opengaan.

't Is om van uwe center te draaien.

Juist om te fluiten durven ze reklameren.

Verdonne ik en laat me niet meer koejonneren.

(stappen rond - zingen - slaan op emmer - kloppen -
springen op hun plaats - wachten)

'k Peins dat ze weg zijn, durfde 't nog eens riskeren?

'k En zal me voor zo een beetje niet generen.

(werpen aardappelen in andermans emmer - zingen - kloppen)

Zou dat ne mens niet razend maken?

't Is om van in 't zothuis te geraken.

(achter de schermen: is 't daar nu wel?)

Ge begint van dat hamerke zeker schrik te krijgen.
Als er een benauwd is, zie dan naar uw eigen.
Ge zit daar alsof ge van een vuurberg zijt overreden.
Da's omdat (likt) ik in mijne vinger heb gesmeden.

Dat ge gene schrik hadt, dat zou toch niet gebeuren.
Smerige opmaker, ge begint me te tempteren.

Ik ben zo smerig niet als gij.
Ge zit vol smeerlapperij.

Ik durf toch op de meiskes geen oogskes trekken.
Als g'er een ziet begint ge uw lippen af te lekken.

Wie gaat er gedurig vragen en schooien.
Wie zit er vol luizen en vlooiën;

(willen mekaar te lijf - wat gebeurt er daar?)

Eerwaarde zuster, hij is eerst begonnen.
Omdat hij slecht vertelde van de nonnen.

Hij heeft me daarjuist van smeerlap verweten.
Hij heeft al twee patatten in mijn akker gesmeten.

Hij is beginnen te huilen en te zingen.
Omdat hij niet zou kunnen vertellen van lelijke dingen.

Hij zit in de kapel altijd te lachen en te klappen.
Hij is van zin moeder overste een fars te lappen.

Hij gaat van de nonnekes alles vertellen.
Hij zegt dat ge van morgen af uw patatten zelf kunt schellen.
(stem: is 't nu genoeg? Werk nu maar voort!)

FM

Smerige Judas, dat zult ge godomme bekopen.
Peinst ge misschien dat ik voor u zal gaan lopen. (vechten)

DE BEDELAARS VERLIEFD

11-2

Liefste Treesken, doe uw vensterken open.
Ik ben voor u door een doornhaag gekropen.
Aub. laat u eens zien, mijn liefste Treesken.
Ik zou u door de zee dragen voor een simpel beesken.
Door de muren zie ik uw blozende kaken.
Schreeuw zo niet of ge zult hare pere wakker maken.
Als ge mij niet wilt, zal ik mij versmoren.
Juist gepast, dan zal hij ons nimmer storen.

Al ben ik niet rijk, ik heb altijd mijn best gedaan.
Pas op, hij heeft het op uw centen gelaan.

's Nachts peins ik hoe ik u zal kunnen beschermen.
En terwijl ligt hij met 't portret van B.B. in zijn armen.

Al wat uit zijne mond komt is vuile praat.
Hij zingt standvastig van: maskes kussen is geen kwaad.

Hij heeft al in de gevangenis moeten boeten.
Ge zult niet slapen van zijn stinkende voeten.

Hij doet niets anders dan mensen bepraten.
Hij staat standvastig scheten te laten.

Hij heeft een heel jaar achter Koepes Marieken gelopen.
Smerige verraadsteert, dat zult ge godomme bekopen.

Ge zult u niet moeten verzetten, ik zal overal lopen.
En als ge wilt zal ik zelf ons kinderen kopen.

Op ons kinderen zult ge niet moeten passen.
Ik zal zelf de piskleden wassen.

Gij hebt precies verkesoren.
De uwe zijn precies een koppel telloren.

Uw gezicht staat vol zwarte plekken.
Gij kunt met uw tong uw kin aflekker.

(achter de schermen: Is dat haast gedaan met dat lawijt?)

Oei, z'is weer eens in hare viezen.
Ze peinst zeker dat ze zal mogen kiezen.

Maar d'er zijn nog andere meiskes te vangen.
W'hebben er aan elke vinger zes of zeven hangen.

DE CONTROLEURS // - 31

FM
O

Hier zijn wij de controleurs op ronde langs de baan.
Mannen van de plicht, met een scherp gezicht.
Niemand kan met pak of zak ons speurdersoog ontgaan.
D'aangeslagen waar delen we tegaar. Ha!

Refr: Wij zijn controleurs van eerste klas, de schrik van
boeren en van smokkelbenden van het land.
Wij zijn overal, bij dag en nacht, bij weer en wind,
Bij scherpe kou en zonnebrand.
Groot en klein groet ons eerbiedig omdat wij de
redders van de burgers en het werkvolk zijn.
Steeds zijn wij te zamen, ieder kent ons namen,
Controleur zijn is zo fijn;

Somm'ge boeren kijken ons met kwade ogen aan.
Bij een gierige doos zijn we harteloos.
Wij doorzoeken huis en hof naar boter en naar graan.
Maar geeft men ons deel, dat verandert veel.

Wordt er soms een zwijn geslacht, we gaan op schatten uit.
Zoveel is 't gewicht, ja we doen ons plicht.
Maar we zijn niet wreed wanneer de boer zijn hart ontsluit.
Voor één kilo maar, weegt het half zo zwaar.

Ja, we weten wel waar steeds een slagje is te slaan.
Op de trein vooral lopen z'in de val.
Voor geschoolde smokkelaars doen wij de blinddoek aan.
Kleine vatten wij, grote varen vrij.

Meestal staan we in het donker spiedend langs de baan.
Zo beschermen wij heel de maatschappij.
Komt er iemand die met ons een vechtpartij wil slaan,
Kiezen wij gevat, vlug het hazenpad.

DE HAKKELAAR

V-9

↑
C M
o

'k Be-be-ben ne sukkeleer,
Als ik spreek doe-doe 'k me zeer.

'k Ha-ha-hakkel lijk een kind.

'k Wa-kwa-kwaar nog liever blind.

Mij-mijn naam is Abraham.

Mij-mijn tong is la-la-lam.

Me-men zegt da 'k stotterend op de wereld kwam.

Refr: 't I-ti-tis niet mijn fou-fout,

Da-da-da-da 'k zo slecht kou-kout.

La-lala-lach niet me-me-me-met zo'n droeve mensenkwaal.

't I-ti-ti-tis niet mijn fou-fout,

Da-da-da-da 'k zo slecht kou-kout.

'k Doe-doe-doe-doe mijn be-be-be-best,

Maar 'k heb zo'n vreemde taal.

Kom ik op de straat, 'k doe nochtans geen kwaad.

Roept de jeugd zomaar; stotteraar!

De vrouw van Jan Fruit lacht me vierkant uit,

Zelfs al geef ik haar mijn laatste duit.

Als ik te biechten ga, zeg ik boe noch ba.

Meneer pastoor trekt er soms vandoor.

Anders zegt hij gauw: ge zijt een aartsrabauw,

Zeg maar rap uw akte van berouw!

Ga ik naar de markt, met de schrik in 't hart:
 'k Vraag een pond cichorei, 'k krijg wat sunlight mee.
 Als ik voyageer met de trein gelijk een heer;
 'k Vraag Brussel en hij geeft me Brugge weg en weer.

Laatst sprak een kapelaan stotterend me aan, /snuit.
 'k Dacht: die kerel lacht me uit. Pats! Een peer op zijn
 Maar toen werd alles klaar: 'k kreeg dezelfde waar,
 Want die vent was zelf een stotteraar.

'k Ben nog niet getrouwd, al is 't ook niet mijn fout.
 'k Sprak Marieke teer: 'k bemin u zeer.
 Maar toen zei die meid: 'k heb voor u geen tijd.
 Want 't is morgen toch nog niet gezegd.

Wie spot met mijn gebrek, breek ik zijne nek.
 'k Kan er niets aan doen, dat moet gij bevroên.
 De woorden zijn zo raar, 'k word altijd zo naar,
 't Enigste dat nog gaat is: potvermillejaar!

DE KATTESTAART

K-10

Men zegt dat vrouwen eng'len zijn zo zacht en teer van aard.
 Wie dat nu nog beweren durft, die is het zothuis waard.
 Bezie me hier getekend staan als van een tijggerklauw.
 Nee, nee, dat is de stempel van de nagels van mijn vrouw.
 Refr: Ha! Tjoemlalalala!

Hoe 't komt dat ieder echte vrouw zo graag die nagels toont,
 Vertel ik u omdat ik weet dat het de moeite loont.
 Waarom toch verft zo menig vrouw haar nagels rood als bloed?
 Omdat ze daarmee ieder man van schrik verstijven doet.

Ge weet toen God de wereld schiep, begon hij met de zon,
 De maan, de sterren, opdat hij des nachts ook werken kon.
 En zee en land en boom en plant, de dieren klein en groot.
 De vogels in de wijde lucht, de vissen in de sloot.

Toen alles op de werelddol gereed stond naar zijn wens,
 Nam God wat aarde en hij schiep het lichaam van een mens.
 Hij stookte toen de oven heet en schoof die vent daarin,
 En na een uur en drie kwartier kwam Adam voor de pin.

Omdat het leven van die man zo stil en eenzaam was,
 Sneed God terwijl dat Adam sliep een rib uit zijn karkas.
 Hij nam ze teder in zijn hand maar voelde zich in 't nauw,
 En dacht: hoe maak ik van dat been een mooie blonde vrouw?

Terwijl hij zo te dubben stond, onmachtig zo het scheen,
Kwam daar een kat voorbij en keek begerig naar dat been.
Ze schoot vooruit en deed een sprong naar die gegeerde buit,
En voor Hij 't wist was poesje reeds met 't been de gaten uit

Maar God al was Hij nog zo stram en ook zo jong niet meer,
Vloog rap die katte achterna en trok haar bij de steert.
Maar almeteens, de steert schoot af, hij zat wat los van voor
En 't katje was er nu voor goed met Adams rib vandoor.

God stond daar nu geheel verbluft met zijne kattesteert,
En vroeg zich af: hoe van die steert een vrouw gefabrikeerd?
Maar eindelijk, Hij blaast erop, dat was een goed gedacht,
Want van die steert had Hij meteen een wijfje voortgebracht.

Ons eerste moeder is dus van ne kattesteert gemaakt.
En door die steert is 't dat de vrouw aan nagels is geraakt.
Daarom gebruikt ze vaak haar klauw meer dan de man verlangt.
Maar 'k heb nog nooit een vrouw gezien die ook nog muizen
A vangt.

DE KWAKZALVER

// -15

Komt nader dames, heren al, komt nader beste mensen,
'k Heb alles wat ge nodig hebt en al wat ge kunt wensen.
Een poeder hier, een drankje daar, 'k heb iets voor elke kwaal
Ik houd nog van mijn leven, daarom kom ik maar eenmaal.

Refr: Poeders en zalfjes, poeders en drankjes,
Alles goedkoop en een jaar garantie.
't Leven is schoon en voor enkele frankjes,
Koopt g'uw gezondheid en mijn sympathie.

Een bakker in Jeruzalem, die 's nachts niet kon slapen,
Hij lag te woelen in zijn bed en hij deed niets dan gapen.
Geen dokter wist nog raad met deze slaaploosheid.
Toen kocht hij van mijn pillen, nu slaapt hij voor altijd.

Te Antwerpen op d'Hoge Vest daar woont een dikke slachter,
Hij leed aan opgestoptheid want hij ging niet meer naar achter
Ik gaf hem superpillen want die man was haast gek.
Nu is hij rats genezen, hij komt niet meer van 't vertrek.

De schoolmeester van Pikkeldgem, die kon onmogelijk schrijven.
Hij had zo'n zweren op zijn hand, dat kon toch zo niet blijven
Hij kocht van mij een doosje zalf, de strafste die 'k bezat.
Nu kan hij weerom schrijven, maar nu staan ze op zijn gat.

De hond van Suske Witters zat vergeven van de luizen.
 Hij ging ermee ter beevaart maar ze wilden niet verhuizen.
 Hij gaf hem van mijn pillen, elke dag een stuk of elf.
 De hond is van zijn luizen af maar Suske heeft ze zelf.

De vader van mijn laatste knecht verloor stilaan zijn haren.
 Hij wreef zijn kale knikker in met 't beste van mijn waren.
 Maar ja, hij rook eens aan de fles en is 't niet kurieus?
 Zijn haar groeit weer, 't is schoon om zien en 't groeit
 zelfs op zijn neus.

In Rusland had een brave man van pijn zijn moed verloren.
 Hij had twee slechte tanden en ik trok ze langs zijn oren.
 Want in het rode paradijs, al gaf men een miljoen,
 Daar durft geen mens van pure schrik zijn mond nog opendoen.

Wanneer ge eksterogen hebt moet ge zo'n flesje kopen.
 Neem elke dag een slok ervan dan zult ge pijnloos lopen.
 Of hebt ge sjiatiek misschien in d'allerhoogste graad,
 Dan neemt ge maar van dit en wees gerust het kan geen kwaad.

Wanneer ge somtijds tanden hebt die voor hun tijd bederven,
 Neem dan dit poederken ik wed ge zult er niet van sterven.
 En als uw meningitis door dit flesje niet geneest,
 Laat dan uw kist maar maken want ge zijt er geweest!

'k Heb pillen in specialiteit om babys te doen zwijgen,
 Pastillen om uw schoonmama de seskes te doen krijgen.
 'k Mankeer alleen voor ene kwaal een goed medikament,
 Om vrouwen te doen zwijgen, daarvoor is niets gekend.

DE OOIEVAARS

11-29

Op een zondag, vorig jaar, kort na de hoogmis,
 Gebeurde in de Brilstraat weer iets wonderbaars.
 Op het hoge dak van 't huis van onze koster,
 Daalden statig uit de lucht twee ooievaars.
 Al het volk dat van de mis naar huistoe keerde,
 Keek stonverbaasd de leveranciers van baby's aan,
 Monklend stonden de geburen stil te grijnzen,
 's Koster's naam is niet meer van de tong gegaan.
 Maar een vrouwtje, 't spotten moe,
 Riep de slanke vogels toe:

Ooievaars, lepelaars, ge zijt abuis,
 Er is geen vrouw, dus geen moeder in dit huis!
 Ooievaars, lepelaars, ge zijt abuis,
 Als de koster komt en is 't voor u niet pluis.

veerdig by 21 u 21 lis

2
 Gekke praatjes deden onder 't volk de ronde,
 't Was voor 't vrouwvolk weer een gunstig werkterrein.
 Iemand zei met overtuiging dat de vogels,
 Zeker weer bij d'apotheker moesten zijn.
 Maar de vogels stoorden zich niet om die praatjes,
 Schudden slechts hun lange snavel heen en weer.
 Sloegen plots hun vleugels uit en ~~even~~ verder,
 Streken zij op 't hoge dak van 't klooster neer.
 Maar het vrouwtje riep alweer,
 Verontwaardigd deze keer.

Ooievaars

Er is geen man, dus geen vader in dit huis.

Ooievaars

Vlieg maar voort een eindje verder naar de Muis!

4
 Maar wie kent 't geheim van deze vogels?

Waarom zien we ze op 't onverwachts?

En hoe weten ze de juiste plaats te vinden?

En misvliegen ze zich nooit des nachts?

Neen, we zullen nooit 't geheim der vogels raden,

Want zonder dat iemand er erg in zag,

Landden ze neer op 't torentje van de Made,

Waar alles in middagrust te slapen lag.

Maar een zuster riep gejaagd:

Wij zijn hier nog allen maagd!

Ooievaars

Hier zijn alleen maar oudjes in dit huis.

Ooievaars

Vlieg naar Aalst en rust daar in ons moederhuis!

DE S' ENFOUTIST

//-22

Ik ben een Vlaamse jongen, serieus maar optimist.

Op somm'ge ogenblikken een echte s' enfoutist.

Ik hou niet van die zever, lijk liefd' en romantiek.

Tk veegmijn lompe voeten aan sport en politiek.

De wereld en zijn regels gaan mij geen sproetje aan.

En 'k zal nog voor geen brandkast naar d'expositie gaan.

'k Vind al die stomiteiten t' onnozel en te flauw.

'k Heb slechts een enkle liefde, die blijf ik eeuwig trouw.

Refr: Als ik mijn duiven maar melken kan,

Ben ik een blij en gelukkig man.

Als ik mijn duiven maar melken kan,

Kom (4M) vroeg of laat.

'k Neem er 't profijt en de vreugde van.

Zo is het leven niet kwaad.

3
Dievaars zijn echter rare vogels
Brengen soms een dudy ongeordacht,
En op plaatsen waar men er een zot wilken
Zijn ze echter nooit eens opgedaagd,
Dit ze trekken meer een eendje velder
Over der Brilmaat kniklendig
Handden ze met uitgebreide poten
Op de oude schouwen van oge pastoorij
Maar de pastoor riep herdoacht:
"Ik ben nog steeds van 't Celibaat

R. Aan ~

Pruden leien zonder rouw en leien

Ma 't conculie mag ji hove nae die liden

2 lin

Mijn oud schooiershart, wees nu stil en verteer me niet.
De dag is voorbij en ik blijf alleen met mijn verdriet.
Ik had in mijn droom naar dit uur zo verlangend getracht.
Maar ~~noch~~ heeft het mijn kind niet aan mijn hart gebracht.

Refr:

En toch klopt in mij nog een hart dat kan lijden en mint,
Ik zwijg en ik wacht naar mijn bloed, naar mijn kind.
Steeds blijft het mijn hoop
En mijn hart roept het angstig en luid.
Ik vraag slechts dit geluk dat het mijn oog eens sluit.

Eens had ik een vrouw, mooi en lief als een zonnelach.
Met haar en mijn kind leefd' ik stil en zalig elke dag.
Maar eens brak 't geluk, zij liet mij als een boetling alleen
Ontnam mij ook haar trouw, die mij steeds liefde scheen.

Sindsdien zwerf ik rond als een dief in mijn schooierspak.
Jaar in en jaar uit met de vrije hemel als mijn dak.
Ik zocht ozo lang naar mijn kind dat zijn vader niet kent.
't Bezit van vrouw en kroost ben ik reeds lang ontwend.

Maar eens 's avonds laat zag ik mijn kind als een flinke
vrouw.

Ze kwam van het werk uit een groot en rijzig bankgebouw.
Eerst ging ze voorbij, stak me toen een aalmoes in d' hand.
Ze had me niet herkend, 'k ben maar een schooiersklant.

Sindsdien sta ik daar elke dag bij het bankgebouw.
Ze reikt me haar fooi, wijl ik in haar reine ogen schouw.
Hoe graag zegd' ik haar wie ik ben, maar ik durf noch kan.
'k Ben arm, oud en vergaan, 'k ben maar een schooiersman. C

D' Uno en de Nato en d' Europese Markt,
 Zijn dat zo'n wondere dingen? Ik vind ze niets apart.
 Kijk, g'hebt daar nu diez sneeuwmens op d' Hymalayaberg?
 Daar wordt zo van geschreven, is dat nu toch zo erg?
 En dan van die minister, hoe heet hij weer? Collard.
 Mij laat dat onverschillig, 'k heb daar geen goesting naar?
 Dat alles weeral opslaat laat mij Siberisch koud.
 Ik zet alleen mijn zinnen op iets waar ik van houd.

Grace Kelly en haar baby zijn doodgewoon voor mij.
 En Margaret van England? Niet meer dan ik of gij!
 Het kan me al niet schelen dat men een toren bouwt.
 Of dat de prins van Spanje met een actrice trouwt.
 Ik laat de Russen dreigen, ik laat het bier opslaan.
 Ik laat de schotels vliegen, wat trek ik me dat aan.
 Dat de regering links is of dat De Bruyne wint.
 't Zijn al zo'n flauwe dingen, waar 'k geen plezier in vind.

De Marsbswoners komen? 't Is goed, ik laat ze doen.
 Gij vloekt die natte zomer? Ik niet, voor geen miljoen.
 De fiscus perst mij ledig, ik laat hem maar begaan.
 Dat mijn patatten rotten, wat trek ik mij dat aan.
 Vind ik geen kolleknopken of is mijn baard te lang.
 Dat men 'n atoombom afwerpt of een raket afdchiet?
 'k Verzet daarvoor geen stapje, het intresseert mij niet. G

DE SJAMPETTERS

///- 21

Van oude tijden reeds geweten staan sjampetters ov'ral in eer
 Wij zijn het die de wet waardenen zonder kanonnen of geweer?
 's Zomers door zonnebrand of hitte,
 's Winters door water of door slijk,
 Als 't niet te hoog is of niet te droog is,
 Anders is 't ons precies gelijk. Ja, ja, ja!

Refr: Wij komen hier, wij gard-sjampetters van het land.
 Wij stappen lustig door het slijk of in het zand.
 Wij doen ons plicht met ijver en met wijs beleid.
 En pakken een borrel, bij gelegenheid.

Wanneer we 's zomers door de straat van 't dorp al in de
 processie gaan,
 Zie, gij zoudt zweren dat soldaten marcheren of de trommel
 En na de zegen steekt de paster ons een 5-fr stuk slaan.
 in de hand.
 En dan ne klaren, zonder gevaren, ja 't is de beste van het
 land.

Wanneer het feest of kermis is dan is de sjampetter op
Dan is het lastig lastig werken, zweten, zijne post.
Daarvan heeft hij zo'n grote dorst.
En na politie-uur dan is het dat hij processen maakt en veel
Zo van die ronde, o 't is geen zonde,
Alle processen door zijn keel.

En ieder jaar gaat hij ter stee
Met zijn recruten naar 't consul?
Hij heeft er last en ruzie mede,
Want ze zijn dom en hoorndul.
En 's avonds keert de garde weder,
Zwijmelend, scheef en zwaar belaan.
Nu weg en weder, dan op en neder,
Die dag heeft hij twee sabels aan.

CM
O

DE SJIEK

III-7

Ge kent wel Jef uit onze gang,
Vrienden, ik kan 't niet langer zwijgen.
We waren vrienden van over lang,
Ik hield van hem meer dan van mijn eigen.
We hadden elkander altijd goed verstaan,
'k Zou mij voor hem laten doodslagen.
Maar nu, van gistren is 't gedaan,
Dat hij stierf, ik zou het niet beklagen.
Want peinst, voor een vriend is dat gepermitteerd?
Jef heeft mij een sjiek gerefuseerd.

Ik zag hem gistren op de hoek,
(k Zeg: Jef, ge moest me een sjiek geven.
Met te veranderen van broek,
Is er mijn sjiekdoos in gebleven.
Hij zei: gij sakkernondebleu,
Ge kunt uwe sjiektoebak gaan halen,
Want dat valt u nogal dikwijls veur
En ik moet de mijne ook betalen.

Verleden week nog op ne noen,
Zei hij: Fons, ik zie uw zuster geren.
Ge moest voor mij een goed wordeke doen,
Ik zal u wel recompenseren.
Zeg aan uw Mie, die ik goed ken,
Met Jef zoudt ge gelukkig wezen,
Want Jef dat is ne brave vent,
Hij zou zijn hart en ook zijn ziel weggeven.

Van mijn zuster kreeg hij zijne bon,
 Omdat hij slechte toebak sjiekte.
 Ik heb gedaan al wat ik kon,
 Maar 't is bij hem een soort van ziekte.
 Eens vroeg hij mij naar ene sjiek,
 Geloof me vrij, 't is niet gelogen.
 Ik gaf hem ene waaraan ik,
 Nog maar juist een wurke had gezogen.

Van gisteren loop ik lijk als zot,
 Die sjiek van Jef speelt op mijn zinnen.
 Iedereen houdt met mij de spot,
 Omdat 'k geen rust liet naar kan vinden.
 Alles schijnt mij nu veel te koud,
 Pistool alleen kan mij genezen.
 Maar als ik sterf door Jef zijn fout,
 Dan zal men op mijn grafsteen lezen:
 Hier ligt Fons, van droefheid gekreveerd,
 Jef had hem een sjiek gerefuseerd."

DE STERVENDE JONGELING

III-22

0

F

Moeder, als de zomzer zal kwijnen en de bloemen verdwijnen,
 Zal mij 't leven ontgaan. O zeg, o zeg mij onomwonden,
 Wat de sterren verkonden, die ten hemel nog staan.
 'k Voel zo'n bange pijn, zal het morgen zijn?

Refr: Moederlief, ik ga naar de hemel,
 Zie ik nog de dageraad?
 Waar ik ga, dromend van het leven,
 Kijkt de dood mij in 't gelaat.
 Ween niet, moeder, droog je trahen,
 Zie mij aan en ween niet meer.
 'k Ben zo moe, geef m'uw beide handen,
 Ik ga rusten bij de Heer.

Moeder, zal ik ooit nog genezen?
 Alle hoop is m'ontrezen, 'k voel mijn einde nabij.
 Nietwaar, g'hebt me zo vaak belogen, toen de dood onmeedogen
 Hield de wacht aan mijn zij.
 Gij wist het zo goed, dat ik sterven moet.

Moeder, 't is zo vroeg reeds te sterven en het leven te derven
 In de bloei van mijn jeugd. Gij weet wat mijn ziekte doet
 lijden, anders was mij het scheiden niet een smart maar
 een vreugd.
 Baart mijn dood veel rouw, wees een kraange vrouw.

Moeder, 'k was zo vol idealen, 'k, wou het leven onthalen,
 Toen de ziekte mij sloeg.
 'k Ga nu, 't kan geen helpen meer baten,
 Moet ik u thans verlaten, komt het scheiden zo vroeg.
 'k Word zo zwak, zo moe, druk mijn ogen toe.

DE WERELD DRAAIT VERKEERD

///-13 0

Hedendaags gebeurt er veel dat vroeger niet bestond,
 Onze eeuw is wonderbaar.
 Sinds Columbus met zijn ei de nieuwe wereld vond,
 Ging er menig, menig jaar.
 Op die tijd is 't leven heelmaal anders omgedraaid,
 D'oude wijsheid ging teloor.
 En wie vroeger aan het straatje kwam, die gaat nu voor.

Refr: Hedendaags draait de wereld verkeerd.
 't Loopt bij ons ook niet altijd gesmeerd.
 Tree maar aan met verdiensten zo groot,
 Je wordt haast uitgekanst in 'de sloot.
 Hedendaags draait de wereld verkeerd.
 't Loopt bij ons ook niet altijd gesmeerd.
 Kwam mijn grootva uit zijn graf,
 Van verbazing stond hij paf
 En hij droop bevend af.

Rijke kindren zegden vroeger o zo mooi: mama.
 Heden is dat omgekeerd.
 In de laagste standen hoort men overal: papa,
 Wordt de vadersnaam geweerd.
 Heden vindt men van die mensen met een lux-voituur
 En een hemd met gaten in.
 Ze bereiden pap en worteltjes met sacharien.
 Vroeger tijden heeft men nooit van operaties g'hoord
 En men leefde honderd jaar.
 Sinds men om je te genezen doot je ribben boort,
 Vindt men grijsaards o zo raar.
 Heb je soms niet ondervonden, binst het warm seizoen,
 Wat plezier heeft 't niet vergald,
 Dat de winter in het putje van de zomer valt.
 Kan het anders dat de wereld hier omsteltent loopt,
 Dat de aarde er van beeft?
 Als de dopper zich contant een radiootje koopt
 En de rijkard armoe heeft.
 Al wie op ons dagen nog wat totten trekken kan,
 Wordt voorwaar het meest geacht.
 En wie alles voor het goede doet, die wordt veracht.

ECHO - LIED I V-17 0

26 bis

Jonge lui die willen trouwen, rouwen,
Moeten 't voort altijd beschouwen, houwen,
Al te gauw zullen ze 't merken, werken,
Wat zich vroeg of laat voordoet, voor goed.

Somtijds komen van die dagen, zagen,
Dat ze bitter moeten klagen, slagen,
Zelfs al zijn ze goed en vlijtig, spijtig,
Het is alles niets gekort, te kort.

't Helpt niet altijd van te liegen, vliegen,
Eens getrouwd niet meer bedriegen, wiegen,
Pas maar altijd op uw telle, schellen,
Steeds berouwt ge uwe daad, te laat.

Ge moet mee de lasten dragen, vagen,
Niets te morren of te klagen, zagen,
Drinkt ge graag een goeie pater, water,
't Bier heeft immer afgedaan, gedaan.

Werk en zorg, ge moogt het weten, zweten,
Nooit de huwlijksband vergeten, keten,
Uitgaan is nu grote zonde, nonde,
Als uw schoonmoe overkomt, verdomd.

Hebt ge goesting voor ne klaren, sparen,
Laat die goesting maar verjaren, varen,
Van de dorst zult ge nog sterven, derven,
En dan zal z' u geren zien, misschien.

'k Ben een jongen van te lande, lande,
'k Zong er liedjes allerhande, hande,
In de bomen klonk de echo, echo,
Van mijn zangen fel en blij, en blij.

Aan de boskant woont een meisje, meisje,
't Hoorde graag mijn lustig wijsje, wijsje,
In mijn hart ontlook de liefde, liefde,
Liefde zuiver als kristal, kristal.

Ik kan zonder jou niet leven, leven,
Mag ik jou een zoentje geven, geven,
't Meisje was zo zeer verschoten, schoten,
Dat ze eerst een zoentje gaf, je gaf.

W'hebben dikwijls zitten vrijen, vrijen,
Soms begon ze stil te schreien, schreien,
't Was van pure alteratie, ratie,
Omdat ze mij geren zag, ren zag.

Wij zijn nu al sinds een jaarje, jaatje,
Een gelukkig jonge paartje, paartje,
Straks komt d'odievaar gevlogen, vlogen,
'k Wou dat het een tweeling was, ling was.

Aan de boskant staat ons huisje, huisje,
Aan het schouwke hangt een kruisje, kruisje,
Bloemen bloeien rond en domme, domme,
Onder milde zonneschijn, ne schijn.

Ik plant beten en patatten, tatten,
't Vrouwtje steelt haar zeven katten, katten,
W'hebben kiekens en konijnen, nijnen,
En daarbij een zwarte koe, te koe.

In de feestzaal op een avond, 'k stel me op achter 't gordijn
't Schouwspel van die vrijersstonde was voor mij een echt
festijn.
'k Zag er Fonske zijn Marleentje kusjes geven, o zo fijn,
Dat ik snakte ook naar eentje door..... /zijn
Handjes strelen, wangjes zoenen, och hoe heerlijk moest dat
'k Wou dat spelletje ook beginnen en ik zocht een meisje klein
'k Vond een snoesje naar mij zinnen, schattig kindje o zo rein
Ja, 'k begon ze reeds te minnen door
Sedert moet ik niet meer vragen: liefde wat beduidt dat woord?
'k Zing het nu op alle tonen met mijn vrouwtje in akkoord.
En in al ons doen en laten zullen w'op ons hoede zijn,
Kindren konden wel eens kijken door

EEN VRAA

11-5

't Huwlijk is een muizevalle, die wil traân is een zotte kall
'k Heb het ondervonden, 'k lig tien jaar gebonden. /restje.
Op die valle ligt een korstje, vlees of spek of een ander
Durft ge 't u riskeren van dat te toucheren,
't Is met u gedaan.

Refr: Een vraa dat is een stukje spek,
Als g'er durft in bijten krijgt g'een ijzer in uw nek.
'k Was pertang-nen toffe jongen,
'k Hield van dans en bokkesprongen,
'k Dierf een pintje drinken en 'k liet 't vrouwvolk stinken.
Maar de paster zag me sttan, vurig lijk een jonge haan,
Laat u niet verleiden of g'hebt aan uw been,
Want bepeinst dat goed:
Op ne keer in een straatje zag ik zo een ferm scheutje,
Met haar te bekijken ging ik haast bezwijken.
'k Peinsde in mijn eigen: laat z'hem daar maar krijgen,
Want ik zag in mijn geburen, 't spetste bloed tot op de
't Is zijn eigen fout. muren,
Maar 't en kon niet blijven duren,
Ik had veel te schoon manieren,
'k Had zo'n groot verlangen en ik liet me vangen.
Ze sprak seffens van te kopen, naar 't gemeentehuis te lopen,
'k Wou me nog verweren, maar ze zag me geren,
En ik liep erin.

In mijn nek ligt nu dat ijzer, sedert ben ik al veel wijzer.
 'k Doe de valle kraken, maar daaruit gesproken!
 Ik mag me niet draaien of keren,
 Of mijn vrouw trapt op mijn kleren.
 Durf ik het riskeren van me te bougeren,
 't Komt me duur te staan.

't Is nu alle dagen werken, eten krijg ik lijk ons verken.
 Maar ik mag niet klagen, 'k moest het maar niet wagen.
 Jongens, die nog willen vrijen, moeten nu verwittigd zijn:
 't Valleke staat open, daarvan weggekropen,
 Want ik ze voor 't lest:

EEN VROUWTJE UIT DE DUIZEND

// -74

'k Heb een engel van een vrouwtje,
 Mooi en met een slanke lijn.
 Maar ze zit op somm'ge dagen
 Boordevol, hik, met venijn.
 't Kon me dan nog weinig schelen,
 Was 't daarmee dan maar gedaan.
 Maar ze heeft en dat is erger,
 Steeds bij zich een bessom staan.

Refr: 'k Heb een vrouwtje uit de duizend,
 Als die bessom er niet was.
 Maar die bessom, ai die bessom,
 Krijg ik op mijn karakas.
 'k Zie een bessom in mijn dromen,
 Steeds die bessom van mijn vrouw,
 Want een bessom, lijk die bessom,
 Die vergeet je niet zo gauw.

Stel je voor, ik kom daareven van de burgerlijke stand,
 Want bij ons is deze morgen 't ooievaartje aangeland. /huis.
 En lijk 't gaat bij zo'n gebeuren, 'k keer wat aangedaan naar
 Maar naast 't bedde staat de bessom, slaat ze mijn gezicht in
 /gruis.

Even later neem ik zoetjes 't kleintje uit zijn warme nest.
 Maar ik, krijg me daar een massa kindersuiker op mijn vest.
 En nog rapper als de bliksem schoot mijn vrouw van de matras,
 'k Ondervond maar tot mijn schade dat haar been genezen was?

Ik heb reeds zovele bessoms zonder dat ze 't wist verbrand.
 Maar ze koopt er steeds een nieuwe en dat vind ik embetant.
 'k Zal een stofzuiger gaan kopen, zo krijg ik hem van de baan.
 Maar wat zal van mij geworden als ze daarmee ook gaat slaan?

Ik hou van de grootsheid der bergen,
De adem der vrije natuur.
Ik lust er de winden te tergen,
Mijn oog op het hemelazuur.
'k Laat schallen mijn lied als een horen,
Dat galmt als een blijde schalmei,
Hahaha, hahaha, d'echo antwoordt mij: Haha!

'k Ben dicht bij God en de sterren
En verder van 't werelds gejaag.
'k Laat dwalen mijn blik eind en verre
En 'k sta op de spitsen zo graag.
Want God hoort mijn lied als een hymne,
Die d'echo veelvuldig herhaalt.
Hahaha, hahaha, en mijn dank vertaalt.

Ik spring over spitsen en kloven
En galm steeds wat hoger mijn kreet.
Ik klim langs de rotsen naar boven
En vrees voor geen afgrond of spleet.

.
.
.

Ik hou van het innig geklater
En 't zachte geklots van de vliet.
Ik zing met het zingende water,
De flanken weerkaatsen mijn lied.
En ver langs de eeuwige bergen
Rolt 't antwoord op mijn heldere stem.
Hahaha, hahaha, als mijn dank aan Hem.

↖
A

Ik vrij een meisje met een physionomie
En een gestalte uit Ons Heer zijn laatste wondren.
Ik krijg de babber op mijn lijf als ik haar zie
Want z' is tezelelijk om de duivel t' helpen dondren.
Z' heeft roste haren, ze gaat altijd scheef en krom.
Als ik haar kus dan vraagt ze iedre keer; waarom?
Zo'n rare meid, die ik nu vrijd,
Het is een extra-ordinaire lelijkheid.

Refr: Maar het is een vrouw met sterke trouw,
Waarvan ik zoveel houd.
Z' heeft geen slanke lijn, geen poederschrijn,
Geen permanentje fijn.
Z' houdt niet van soirées, van invites,
Van flirt met Jan of Kees.
Z' is nog van dat slag dat uitsterft met de dag,
Dat 't manvolk nog betrouwen mag.

Geloof me vrij, z'en is niet groter dan een pop,
Maar 'k heb veel moeite om haar middel rond te grijpen.
Ze draagt een muts van blauwe zijde op haar kop,
En haar twee benen zijn precies lijk orgelpijpen.
Z' heeft een voet die amper vijfenveertig meet,
En op haar hoofd krioelen luizen met de vleet.
Haar wezen blinkt, haar asem stinkt,
'k Geloof zelfs dat ze met het linkerbeen wat hinkt.
Z' heeft in haar nek een grote bobbel lijk mijn vuist,
Haar ogen zijn gelijk een koppel zwarte kolen.
Z' heeft op haar rechterkaak een dikbehaarde puist,
En 't schijnt me soms dat ze ne slag krijgt van ne molen.
Z' heeft rode handen, scheve schouders en een bult,
En z' hakkelt vreselijk met wonderveel geduld.
Zo'n schattig kind, dat mij bemint,
'k Geloof niet dat ge 't op de wereldbol nog vindt.
Ze zit gedurig met de vingers in haar neus,
Ze wast zich ene keer op zes of zeven weken.
Ze vloekt en tiert gelijk een ketter, 't is fameus.
En als ze zingt zoude ge haar om compassie smeken.
Ze zit aan tafel met de vingers in de kom,
En als ik zeg: moet dat niet doen, wat geeft z'er om.
Het smaakt me goed, zo zegt ze zoet,
Wat geeft het dat ik met mijn hand in 't eten wroet.

At Is nog zo lang niet geleden, kwam op de school het bericht
 Dat men lijk in alle steden een vismijn in 't dorp had ge¹
 Pas op de koer werd het nieuwtje, sticht.

Lang en veelzijdig bepraat.
 Maar na de klas gaf men eerst volle gas
 En men zong als in koor langs de straat:

Refr: Der is vis bij Staaf de kamaan,
 Dertien kilo voor ne frank.
 Voor de opleg en de braadpan,
 't Wordt een feestje van belang.
 Der is vis zeg Marie, der is vis,
 Der is vis

't Nieuws werd met grote gebaren
 Thuis aan de oudren verteld.

Enkele praatwijven waren

Gauw naar de burens gesneld.

Nog was geen uurtje verstreken

Of heel het dorp was te been.

't Liep als een vuur van gebuur tot gebuur

En men kakelde lustig dooreen:

's Anderdaags was het een leven

Voor Staaf de kamaan zijn kot.

Tientallen kwamen gedreven

Elk met een pan of een pot.

Pienekes Jef met nen tobben,

Pierke n met zijn eiermand,

Mieke Bedant met een emmer in d'hand

En nog hoorde men steeds t' allenkant:

Al dat verlangen naar haring

Smeet de commerce overhoop.

Alles wat dient tot bewaring

Kende een reuzeverkoop.

Vrouwen bestormden de winkels,

Korven en flessen in d'hand.

Ze riepen stout; geef me tien kilo zout.

En zes flessen azijn, haast u, want

'k Zag dagelijks op de boulevard een meisje mij passeren.
Zeër lief en netjes aangedaan, ik moet het avoueren.
Wanneer ik laatst haar zag, zei ik haar goeie dag.
Ze draaide haar gezicht en toen ik was bij haar zeer dicht,
Riep ze subiet: ik ken u niet!
En ze begon te lopen, stillekees (3m) aan.
Ze zei: ik ben niet te kopen, Still.....
Ik zei: laat u niet plagen
Ik zou iets willen vragen

Maar 't meisje was wellicht nog bang, ze wilde van niets horen
En 't duurde dan ook niet zeer lang, ze was een eindje voren.
Ik zet mijn stappen aan en hield haar wederom staan.
Ik sprak: mejuffer, ach aanhoor toch eenmaal mijne klacht.
Ze keek wellicht me in 't gezicht.
En ze begon te lachen... 'k mocht m'aan iets goeds verwachten...
Ik zei: laat ons wat wandlen... en laat ons onderhandelen...

Ik praatte zo van alles wat om 't meisje te liefkozen.
Ofschoon ze wat tegenzin had, ging ze toch ras aan 't blozen.
En bij al 't geen ik zei, voegd'ik er deftig bij:
Schenk mij uw hand ter trouw en liefste, gij wordt mijne vrouw
Ze zei: misschien, we zullen zien.
Ga 't eerst aan papa vragen?... tracht hem goed te behagen...
Als hij denkt me te verliezen??? wordt hij toch zo ne viezen..

Hij was voorbij de schone tijd, 't meisje mocht niet meer blij-
En spoedig maken wij afscheid want pa zou kunnen kijven. /ven
En 's avonds blij gezet, trok ik zeer vroeg naar bed.
'k Dacht aan 't meisje zoet, ach zie toch wat de liefde doet!
En morgen is 't, ja 't is beslist.
Zou papa 't jawoord schenken... 'k begon eraan te denken...
'k Kreeg zulke zoete dromen... tot de morgen was gekomen...

En 's zondags ja nog voor de noen zet ik me te studeren,
Hoe ik nu best mijn vraag zou doen om mij goed t'explikeren.
'k Voelde mijn hartje slaan, maar netjes aangedaan;
Trok ik als deftig zoon 's namiddags naar des meisjes woon.
En fris van kleur, 'k stond voor haar deur.
'k Ging daar nu aan gaan kloppen... de keukemeid deed open...
'k Verloor bijna mijn zinnen... 'k mocht het salon daar binnen.

Ik wacht't een wijle en weldra kwam hij de kamer binnen.
 Ik groette hem, 't was haar papa, hij vroeg: wilt ge beginnen?
 Wie is 't, die mij vereert? 'k Was gefeliciteerd.
 En 'k vroeg hem met fatsoen of ik hem ene vraag mocht doen.
 Hij zei bedeesd: wees niet bevreesd,
 Meneer, begon ik verlegen... ik heb liefde gekregen...
 Voor uw kind, hoor mijn bede ... laat ons in 't huwelijk treden,
 Hij sprak: ge zijt nog zo bedeesd om u te presenteren,
 Menig jongman is hier geweest maar 'k moest ze refuseren.
 Maar gij net aangedaan, ik twijfel er niet aan,
 Ge zijt van hoge stand en 'k schenk u mijne dochters hand.
 Wat brengt ge mee: 'kzei: excusez!
 Als mijn omen gaan sterven... moet ik zeer vele erven...
 Hij spekuleerd' op kluiten... en almeteens, 'k zat buiten...

EVEN DRONKEN

V-1

o

C

W'hebben weer eens een pintje gedronken,
 W'hebben weeral een stuk in ons jas.
 'k Heb daarjuist op mijn deure staan bonken,
 Maar zijn vrouw slaapt zo vast als een das.
 Mag ik jouw wedervaren vertellen?
 Doe maar op, het en kan toch geen kwaad.
 Hij zocht binnen te gaan zonder bellen,
 Maar ik vloog met mijn klakken op straat.
 Refr: Hik (4m) houden we thuis onze snater,
 " " bier is toch beter dan water.
 " " drinken we somtijds ne pot,
 En komt ne stoel vlak op ons smoel,
 We slaan de boel kapot.

Ik en Jef hadden centen met hopen,
 Ik en Sooi kwamen goed aan ons korst.
 Maar we hebben ons schatten verzopen,
 Want we kunnen niet tegen de dorst.
 Laat de dutsen hun centen maar sparen,
 Laat de slapers gerust in hun nest.
 Wij verkopen ons ziel voor ne klaren
 En we vegen ons broek aan de rest.
 Wij zijn vriend van sjampet en gendarmen,
 Wij zijn vijand van stok en matrak.
 Z'hebben evenals wij droge darmen,
 Daarom zwieren z'ons nooit in de bak.

Zo bij nacht als bij dag zijn we liber
 Van te doen wat we willen of niet.
 We behouden steeds ons equiliber
 En we scheiden plezier van verdriet.

Dat loopt binnen lijk pure champagne,
 Hoe kan 't anders, 't is engelkespis.
 Voor zo'n fleske vertrek ik naar Spanje.
 Zonder dat ga ik nooit naar de mis.
 Heb je goot op een slokje te drinken?
 W'hebben dat voor ons vrienden gespaard.
 Van zoiets zal uw asem niet stinken,
 Maar dat geeft u een hemel op aard.

Zie de mensen ons toch eens bekijken.
 'k Vraag me af wat we hebben misdaan.
 Ik stel voor om maar liever te wijken,
 Ik stel voor om bij 't vrouwke te gaan.
 Of we drinken nog even ne klaren,
 Jij hebt immers toch centen genoeg.
 Anders zijn we geen echte Haaltenaren,
 Zo dan drinken we tot morgenvroeg.

↑
 F G

GEEF MAAR GAS ... 11-28

Wie ter dage nog geen auto heeft,
 Is beslist niet van zijn tijd.
 Ook wie voorkeur aan de moto geeft,
 Zegt: o wat een zaligheid!
 Als een paar per auto wandlen rijdt,
 Met z'n beidjes knus van voor.
 Heeft hij vast rond haar zijn arm geleid,
 En ze fluistert hem in 't oor:

Refr: Geef maar gas geef maar gas
 Laat de mensen maar staan morren.
 Geef maar gas geef maar gas
 Zalig is 't door 't land te snorren.
 Geef maar gas geef maar gas
 Anders komt ge niet op tijd.
 Laat de teugels los van uw ronkend ros,
 Geef maar gas

Haaltert telt nu auto's bij de vleet
 En chauffeurs met wereldfaam.
 Motorfietsers meer dan iemand weet,
 Felle durvers en bekwaam.

Als Vervoort soms naar de voetbal moet,
 Per voituur met tien of elf.
 Kruipt de snelheidsgoesting in zijn bloed
 En hij fluistert in zichzelf:

In Van Liedekerk zijn oldsmobile,
 Voelt men niets van put of steen.
 Meer dan veertig deugt niet, zegt Cyriel.
 Zo rijdt ik naar d'Hoge Veer.
 Als hij met madam naar Brussel moet,
 Neemt ze Bie er ook maar bij.
 En ze vragen lief of zagen zoet
 En ze stoempden in zijn zij:

Als er iets in de fanfare scheelt,
 Als een muzikant niet komt.
 Als de bank niet meer genoeg floreert,
 Als een klant wat lastig bromt. Grijpt Arthur gauw naar zijn
 motorfiets,
 Zijn gezicht straalt fel en blij.
 En de knapen roepen langs de straat
 En de koeien in de wei:

Alles kan nu tienmaal sneller gaan.
 Nu de motor alles doet.
 Zelfs de priesters is het toegestaan,
 Als men d'hoogtij dragen moet.
 Is St Pieterspenning aan de beurt,
 Staat de bromfiets kant en klaar.
 Nog wat naft erbij en goedgekeurd,
 En ze roepen tot elkaar:

GRIETJE LIEF

14-16

Liefste Grietje, luister eens, 'k moet je wat zeggen.
 Alles wat al dagen op mijn lever hangt. Hoort mij aan, '
 'k Zal u mijn hartje openleggen.
 Want ik heb naar dees ontmoeting zo verlangd.
 Waarom heb je mij zo plotseling verlaten?
 Heeft een andre mij misschien van moord beticht?
 Is 't omdat er op mijn hoofd soms beestjes zaten?
 Toen ik 't hoorde was 't een slag in mijn gezicht.
 Niemand zal u ooit lijk ik zo teer beminnen,
 Heel mijn leven sloeg mijn harte slechts voor jou.
 Moest ge weten wat er omgaat hier van binnen.
 G'hadt me nimmer zo een buis gelapt lijk nu.
 'k Zag uw lieflijk wezen altijd in mijn dromen.

Als ik slapen ging lag uw portret bij mij.
 Ieder jaar als uw verjaardag moest gaan komen,
 Had ik steeds voor u het mooiste rinkje bij.
 Weet ge 't nog, die zondagavond in de dreven?
 Toen ik u op 't onverwachts een zoentje gaf.
 Je begon, puur van aandoening, fel te beven
 En je trok aan bei mijn oren voor mijn straf.
 Even later dan in 't malse gras gezeten,
 Heb je zachtjes met uw hand mijn kaak gestreeld.
 W'hadden beiden toen het uur al lang vergeten.
 'k Had zolang al met uw krollekes gespeeld.
 Ach, waarom heb jij me nu de bons gegeven?
 't Doet mijn arrem hartje toch zo' vreeslijk pijn.
 'k Zie je met die andre steeds voor d'ogen zweven,
 Grietje lief, hij is voor u toch veel te klein.
 Kijk eens naar zijn neus en naar zijn schelvisogen,
 Hij is slecht gekleed en heeft een stoppelbaard.
 Altijd loopt hij zo wat naar de grond gebogen.
 Hij is teer en ik heb macht gelijk een paard.
 Kom toch weer, ik zal je door het leven dragen.
 'k Doe kommissies en ik roer de tetjespap.
 Ik zal ieder jaar een karre stoofhout zagen.
 'k Schuur het vloertje en veeg ook de trap.
 'k Zal je op mijn brede borst te pletter nijpen.
 'k Geef je op je roze mond een malse zoen.
 'k Zal je van verliefdheid in de wangen knijpen.
 Liefste Grietje,... wat kom jij hier weeral doen?

↑
M A

HAALTERT BOVENAL!

11-25

't Dorp aan de Klokbeekboorden,
 Waar eens mijn wiegje stond,
 Draag ik zo nauw, in sterke trouw,
 Draag ik zo nauw aan 't hart.
 Mooier dan vreemde oorden,
 Is mij mijn Vlaamse grond.
 Zonnig en blij, blijft Haaltert mij,
 't Dierbaarste op dees aard.

Refr: Het klinkt langs veld en langs dreven:
 Haaltert bovenal!
 Het straalt uit kunstenaarsleven:
 Haaltert bovenal!
 Plekje mij op aarde dierbaar als een schrijn,
 Nergens kan er liever oerd dan Haaltert zijn.

Waar eens de Walput droomde,
 Waar nog de Klokbeek vloeit,
 In bos en beemd, in veld en wei
 Heb ik als kind gestoeid.
 Nergens schijnt milder zonne,
 Spant er de lucht zo blauw,
 Dan over 't land, weeldrig en goed,
 Waar ik zoveel van hou!

Waar Vlaamse liedren klinken,
 Gul en uit volle ~~mond~~ long.
 Waar ook de kunst wrocht er haar plaats,
 Waar koster Jooris zong.
 Spreken zoveel kapellen
 Van vroom en diep geloof.
 Waar men vertelt bij pot en pint
 En 's avonds bij de stoof.

Waar ook mijn lot mag leiden,
 Is het de wereld rond.
 Blijf ik steeds trouw, wat ook gebeurt,
 Aan mijn geboorte grond.
 'k Wil voor geen zeestrand ruilen,
 Noch voor het bergenland.
 Hier staat mijn huis, hier speelt mijn kroost,
 Haaltert, mijn dierbaar pand.

HALLO !

//-7

Moeder, 't is uw jongen hier in Congo.
 Hoor je mij, kan jij me goed verstaan?
 En hoe gaat 't met jou, mijn liefste oudje,
 Nog zo flink als toen 'k ben heengegaan?
 Ik ben zo blij dat 'k weer je lieve stem eens hoor.
 En 'k zie voor mij je zacht gelaat.
 'k Ben toch nieuwsgierig na zo'n lange tijd,
 Hoe 't jou steeds gaat.

Refr: Hallo! hallo! ja, moeder hier ben ik.
 Dra kom ik weer naar huis voor enkele weken.
 Hallo! hallo! 'k droom van het ogenblik,
 Dat ik in 't ouderhuis weer oog voor oog
 met jou kan spreken.

Is er waardig nieuws daar in de lande?
 Is mijn ouwe peter steeds te been?
 En hoe was 't op 't trouwfeest van Yolande?
 Ga je ook naar dat van Karel heen?

En spreekt de oude meid nog steeds zo vaak van mij?
 Zo, en ze stottert evenzeer.
 O ja en doefer vast de groeten bij aan Jan en Peer.
 O ja, ik ben hier nog steeds tevreden,
 'k Heb een prachtig huis, een bungalow.
 Och, dat alles is al lang geleden,
 Maar ik denk zoveel, zoveel aan jou.
 Ik heb een auto en een knecht voor mij alleen.
 En ook mijn werk vind ik nu fijn.
 't Is waar, maar 'k wens toch vaak met hart en ziel
 Bij jou te zijn.

Moeder, wil je soms wat luider spreken?
 Ja, want 'k kan je heus niet goed verstaan.
 Was je hart niet goed de laatste weken?
 Waarom ben je dan zo aangedaan?
 Wees nou maar kalm en vraag Marleen je bij te staan.
 Ik za....(sprekend) hallo, moeder, ben jij het, Marleen?
 Wat? Een hartcrisis? Erg? Een beroerte? Gauw, haal de
 dokter! Schreeuw door 't venster! Wat wil ze? Spreken?
 Gaat ze ... sterven?
 (zang): Hallo!

HANGT AF VAN DE BRIL

//-8

Op alles in het leven heeft elk zijn eigen kijk,
 En ieder denkt verschillend en ieder heeft gelijk.
 D'een noemt de boer een stumper, wijl d'ander hem benijdt,
 Ge noemt "meneer" een titel, ik noem dat een verwijt.
 De winklier vindt de Sarma een maatschappelijk schandaal.
 Ik zeg: leve de Sarma omdat 'k er minst betaal.
 De C.V.P. regering, die was voor ons okee;
 Maar hoor de socialisten, hoe spotten die er mee.

Refr: Ieder heeft in 't levensbeeld zijn eigen kijk,
 Alles op de wereld is betrekkelijk.
 Voor wat past in eigen kraam maakt men meest reklaam.
 Eigenliefde en waarheid gaan hier zelden saam.

Ik loof de kindertoeslag als hoofd van 'n groot gezin.
 Maar die geen kinderen willen vinden er graten in.
 Zo is de dop een zegen, voor 't werkvolk meer bepaald.
 Maar hij wordt vaak misprezen door wie er voor betaalt.
 Naar 't oordeel van de zwarten was Hitler een genie.
 De witten zegden smalend: Adolf, awel merci!
 De pastoor zegt: mijn kinderen, het geld is aardse slijk.
 We laten hem maar zeggen en hebben ook gelijk.

Wij Vlamingen, wij vinden het Vlaams de mooiste taal.
 Maar zo, zelfs hier in Haaltert, doen ze niet allemaal.
 Voor 't grootste part der Belgen was Leopold de man.
 De minderheid, de linksen, die hielden er niet van.
 De echte duivenmelker vindt 't duivenspel plezant,
 Maar 's zondags zegt de vrouw dan; vanavond weeral zat!
 Gij vindt de boegi-woegi misschien een eedle dans,
 Ik zeg: dat is het toppunt, 't zijn allemaal wildemans.

De kwezel zegt: de liefde, oorkussen van Satan.
 De vrijers zeggen: kwezel, wat wete gij daarvan?
 De vrouwen vinden altijd de laatste mode fijn.
 De mannen vragen zuchtend: zou 't nu de laatste zijn?
 Zo heeft ieder zijn oordeel, zijn mening en gedacht.
 Verschillend volgens standing of soms volgens geslacht.
 Slechts over twee gevaren zijn wij het roerend eens!
 De fiscus en de schoonmoe, die hebben het gemeens!

HE! KOETSIER!

IV-36

Wat ik vertel is lang geleden, 't was in de tijd van koets
 en paard. Per taxi werd nog niet gereden,
 De mens was toen zoveel niet waard.
 Eens moest ik naar de trein mij spoeden en 'k had 't geluk
 aan mijne zij. Want wie had dat kunnen vermoeden?
 Daar reed een huurkoets mij voorbij!

Refr:

'k Zeg: wat een chance dat er koetsen in de wereld zijn.
 Hé, koetsier!

Anders miste ik warempel mijne laatste trein. Hé koetsier!
 Blijf een ogen blikje staan, ik ben toch zo zwaar belaan,
 Anders kom ik niet meer tijdig ginder aan. 'k Zeg wat

Ik liep zo hard mijn benen konden de huurkoets na door
 straat en wijk. Achter mijn rug wel zeven honden,
 Het was een dierenkoers gelijk.
 Toen volgde rap een bende knapen, hiermee was mijn gevolg
 compleet. Ik liet de mensen maar staan gapen,
 Ik wist wel beter wat ik deed.

Ik liep een vrouw tegen de schenen,
 Maar voor ekskuus had ik geen tijd.
 'k Stampt' een agent tegen zijn tenen,
 Ik raakte haast een kindermeid.

Ik keek niet naar verkeerssignalen,
Mijn hemde plakte van het zweet,
Ik moest, ik moest die koets daar halen,
Die daar zo rustig voor me reed.

De mensen langs de brede straten,
Bleven verschrikt of spottend staan.
Ik riep en schreeuwde uitgelaten,
Dat men toch uit de weg zou gaan!
De honden basten om mij henen,
Ik vloog, ik trapte wild en woest,
Toen sloeg de zwaarte in mijn beenen,
Maar 't was de koets, die 'k halen moest.

Toen almeteens de koetse stopte,
Ik sprong erin zo rap ik kon.
Terwijl mijn keel van woede kropte:
Voer mij zo spoedig naar 't station!
Maar de koetsier, toen hij dat hoorde,
Kreeg haast de krampen in zijn zij.
En weet ge wat hij mij antwoordde?
We zijn het station lang voorbij!
'k Zeg wat een ramp dat er nog koetsen in de wereld zijn.
Door uw schuld miste ik alweer mijn laatste trein.
Loop naar d'helle met uw koets,
Nooit meer bak je me die poets.
Van dat volk verwacht men toch niets goeds.
'k Zeg

HERDERSLIED

///-30

Wanneer de stralende lente boven de bergen verschijnt,
Wanneer de zon heerlijk licht en de nevel verdwijnt.
Drijf ik mijn schaapjes naar buiten,
Buiten in 't lokkend festijn.
En over 't dal klinkt mijn joelende kreet
En mijn helder refrein. HA ha

'k Klim naar de groenende weiden, hoog in de wolken zona.
Blij om het lokkende maal klimmen schaapjes mij na.
Spoedend langs grauwendende kloven,
Rijzend naar zon en naar licht.
En 'k plant mijn staf in de bodem der bergen
Ten hemel gericht.

Zijn eens mijn schapen ter weide, trekken de wolken me aan.
'k Klim naar de eeuwige kruin, 'k wil als koning daar staan.

Tarten de kracht van de winden, schouwen de groene vallei.
 En over 't dal galmt mijn zilveren zang als een hemelschalmei.
 O bergen, hart van mijn leven, o koninkrijk zonder kroon,
 Ge zijt mijn machtig domein en die macht is zo schoon.
 Hoe nietig schijnt er de wereld en groots uw wilde gebied.
 O laat uw rotsen steeds d'echo herhalen van mijn herderslied.

HET DUEL

IV - 10

Kijk, wie we daar vinden met z'n eentje op de dool.
 Vind je dat zo raar? Neen, dat treft me maar!
 Pas dan op je woorden als 't je niet berouwen mag.
 Of ik haal mijn vuisten voor de dag.
 Zijn vrouw draagt de broek, 't is waar!
 Wat hoor ik? Wat zeg je daar?
 Ik zeg: als het thuis niet deugt dan vindt men nergens vreugd.

Refr: Maak me niet kwaad! Stop, kameraad!
 Als je wil vechten dan ben ik paraat!
 Hou je maar stil! 'k Doe wat ik wil!
 Want er is onweer op til!
 Hou maar je mondje toe! 'k Doe wat ik gaarne doe!
 Pak dan maar aan: aai, au, oe!
 Wat een bedrijf! 'k Rammel je stijf!
 'k Sla je de benen van 't lijf!

'k Weet wel wat er hapert en je zenuwachtig maakt.
 Zeg het zo je 't waagt! Tenden moe gezaagd!
 Duivel van een kerel wat bedoel je met dat woord?
 Je venijn is waarlijk ongehoord.
 Je vrouw loopt van woede rond. Pas op, man, en hou je mond!
 Ze wou een verjongingskuur, voor jou was 't veel te duur!
 't Grootste varken dat ik van mijn leven heb gekend.
 Zeker dat ben jij! Dart staat hier voor mij!
 Als er wordt gevochten ben je nimmer ver vandaan.
 In zo'n stiel ben jij de rechte man.
 Wie stak kloosters schuur in brand? Dat was van je eigen hand!
 Wie loopt er bij nachtestond, g'heimzinnig in het rond?

Jou brave moeder is van droefheid gekreveerd!
 Dat gaat jou niet aan! Dat heb jij gedaan!
 Maar omdat je vader je voor dief had aangeklaagd,
 Heb j'hem als een hond uit huis gejaagd.
 't Cachot, ja daar ben je thuis! En jij gaat naar kerk of klui
 Bedrog, ja daar leef je van, werk vindt aan jou geen man!

'k Weet wel wie de koe van boer Verrijken heeft
 Zeg maar voort en dan? Daar weet jij wel van!
 En waar zijn de schapen van de koster dan naartoe?
 Jij alleen weet zeker waar en hoe!
 Wie stookt er verboden drank? Hou op met je dom gekank!
 Wie moest er tot zeven maal op weg naar 't tribunaal?

MC

HET KATJE // - 30

Het beeldje stond klaar in de kerke,
 Het beeld van de nieuwe kapel.
 Daar komt er een katje geslopen,
 Graatmager en rost van vel.
 Het sluipt naar het wachtende beeldje,
 Groet minzaam het Lievevrouwtje erbij.
 Maar reeds heeft de zwisj het gedreven,
 Eruit! langs de sacristij!

Refr: Heb je soms een roste kat gezien?
 't Is het beestje van de Kattestraat!
 'n Beestje van ten hoogste een week of tien.
 't Is het katje van de Kattestraat.
 't Is geen prachtig exemplaar, wellicht.
 't Katje van de Katte-Kattestraat.
 Maar het heeft een wondre daad verricht,
 't Katje van de Kattestraat. (bis)

's Namiddags met vlag en fanfaren
 Wordt 't beeld ter bestemming gebracht.
 Het vrouwengild stapt er voltallig,
 Alom zijn de huizen bevlagd.
 Maar het regent en regent bij tuiten,
 Het regent ook bij de kapel.
 Geen weer om een kat door te jagen,
 Maar 't katje dat was er wel!

↑
G

Leentjes papa was een vlieger van de grote KLM
 Mammie en het lieve kindje hielden o zoveel van hem. /heen.
 Steeds als hij een reis ging maken vloog hij over hun huisje
 En dan wuifden mam en Leentje tot hij heel heel ver verdween.
 En turend in de ijle lucht sprak mammie met een droeve zucht:

Refr: Je vadertje zweeft langs de hemel,
 Buig even de knietjes, kom!
 En bidden we Ons Lieve Heertje,
 Dat pappie weeromme kom!
 Daar ginds boven velden en wouden,
 Daar denkt hij wellicht ook aan ons.
 Je vadertje zweeft langs de hemel,
 Bid, Leentje, een vaderons.

Wat een vreugd als pappie thuiskwam met kadootjes o zo fraai.
 Mooie poppen, een klein aapje en nog laatst een papegaai.
 En dan kon hij mooi vertellen van dat land vol toverpracht,
 Maar een week van reine vreugde is helaas gauw doorgebracht.
 En viel het afscheid dubbel zwaar, dan zeide moedertje tot
 /haar.

In de bange oorlogsdagen streed haar pappie in de lucht.
 Menig vijandelijk vlieger veld' hij neder in zijn vlucht.
 En terwijl hij hoog daarboven zweefde door de wolken heen,
 Zaten mam en kleine Leentje in hun huisje stil alleen.
 Wijs 't kindje bad: o Heer spaar hem.
 Sprak mammie met een bange stem:

Op een morgen, Leentje sliep nog, rinkelde de telefoon,
 En een mannestem sprak bevend en op smartelijke toon.
 Zeg de waarheid, gilde mammie, 'k wil niet twifelen, meneer!
 En de stem sprak droef: mevrouwtje, hij viel op het veld van
 Het kind ontwaakte met een gil
 En mammie snikte; 't is Gods wil! /eer.

Eindrefr;
 Je vadertje is naar de hemel, buig even de knietjes, kom!
 En bidden we Ons Lieve Heertje, want pappie komt nooit weerom/
 Niet treuren, mijn kindje, niet wenen, hij viel op het veld
 Je vadertje is naar de hemel,
 Nou heb je geen vader meer. /van eer.

Een kwezel zag eens in de dreef een vriend paartje gaan,
 Gearmd en stralend van geluk gelijk het vrijers past.
 Ze bleef plots diep beschaamd als aan de grond genageld staan
 De jongen had zijn meid gekust en 't had haar zo verrast.
 Ze vloog ter pastotij, met heel haar boekje bij:
 Hoho, menier de paastre (3m)
 Wat heb ik daar nou gezien!
 Hoho, 'k en durf 't niet zeggen (bis)
 Hoho van Jan Verheggen en Julie van Jozefien.

Tenslotte werd ze toch wat kalm, vertelde heel 't geval,
 Terwijl ze diep beschaamd en ^{zeel}ogen nedersloeg.
 De pastoor lachte en zei: mijn kind, dat is geen zondeval.
 Want hij die zo een kus veracht, die is niet wijs genoeg!
 De kwezel keek verdwaasd en hikkelde verbaasd:
 Hoho, menier de paastre (bis)
 Hoho, maar dat is zeker zo van u toch niet gemeend.
 Hou, hou, wat durft ge zeggen (bis)
 Hoho, ge maakt me koud en 'k sta van ergernis versteend.

Maar kort daarop, wie had 't gedacht, kreeg ze dezelfde kans.
 Een ouwe-jonkman keek haar reeds een tijd zo vriendlijk aan.
 En sprak haar op een zek're keer en vroeg haar zonder zwans:
 Of zij met hem het volgend jaar in 't huwelijk wou gaan?
 Ons kwezelke verschoot, dat ogenblik was groot:
 Hoho, menier Verhougen, hoho, wat durfde vrouwen?
 Hoho, zijn dat nu dingen voor ~~zo~~ alzo nen ouderdom?
 Hoho, menier Verhougen, hoho, wat durfde vraugen?
 Hoho, kom morgenavond als ge wilt eens wederom.

De wereld werd een paradijs, de kwezel schoot in vlam.
 Ze minde zeer haar vrijer en haar vrijer deed aldus.
 En toen ze op een zek're keer ter pastorijs kwam,
 Vroeg de pastoor: Hewel, mijn kind, hoe smaakte d'eerste kus?
 De kwezel kreeg een schok en frutste aan haar rok.
 Hoho, menier de paastre (3m)
 Is me dat nu ook een vraag!
 Hoho, menier de paastre (3M)
 Ik wist dat langer dan vandaag.

G

Nu zingen we 't lied van patit en matat, hou dorelindou!
Ne lepel van dit en ne lepel van dat, hou
Opdat iedereen er kontent zou van zijn,
Zo zingen we samen dit lustig refrein, hou

De meisjes zijn schatjes madam, dat is waar;
Maar schatten; madam, o die zijn er zo raar.
Al gaat ze op geld en op schoonheden prat
Daarom is uw dochttertje toch nog geen schat.

De mannen zijn sterk en de vrouwen zijn zwak.
Ik hoor daar een vrouwtje dat zegt: op gemak!
Maar wilden de vrouwen die woorden verstaan;
Dan zou de menage gemakkelijker gaan.

De mannen, die maken zich zelden eens kwaad.
De vrouw paradeert met gepoederd gelaat.
De mannen, die houden van rust in 'het huis.
De vrouwen verlangen naar huwelijksgedruis.

De mannen zijn lammeren, gedienschtig en zacht.
De vrouwen serpentes van ieder veracht.
De man blijft des zondags zo graag bij zijn wijf.
Maar zijn jaagt hem weg met gebrom en gekijf.

Het huwelijk is als een tandem gelijk.
De vrouw volgt de man overal door het slijk.
Ze duwt wel haar deel en ze klaagt op de duur.
Maar toch zit de man als leider aan 't stuur.

Wie heden ten dage een meisje bekijkt,
Die zegt dat ze fel op een jongen gelijkt.
Ze rookt sigaretten en doet het zo wel,
Ze draagt nu een broek op jongensmodel.

Een kwezel die zei eens: de liefde is blind.
Omdat ze in haar jeugd door geen man werd bemind.
Wanneer ze een paartje ziet kussen, si doux,
Dan rijpt ze haar ogen van ergernis toe.

Men zegt dat er iets in de schepping mankeert,
Zo heeft ons toch altijd het leven geleerd.
Een soort paradijs waar men zwemt in de wijn
En waar er geen stukken van schoonmoeders zijn.

De neef van de koster, die trouwt met ne suite,
De zoon van de dokter, die trouwt met ne pit,
Maar als ik van mijn leven eens helemaal trouw
Dan is dat verdekke ...//.... met een vrouw.

De oorlog brak uit en zijn vader trok heen,
 Ten strijde voor vrijheid en eer.
 Het afscheid was droevig en moeders geweend
 Sneed Jantje door 't harte zo zeer.
 Na enkele dagen schreef 't knaapje een brief,
 Geholpen door moeder naar zijn pappie lief:
 Zeg, va, 't gaat me goed en ons moe evenzêr,
 En schiet je nu ook met een echt geweer?
 Schrijf gauw ook wat van jou!

Refr: Hou je goed, mijn lieve pappie!
 Breng je mij wat kogels mee?
 'k Heb zo'n meelij met ons mammië,
 Want die huilt zo vaak vol wee/
 'k Bid voor jou vast elke avond,
 Voor behouden wederkeer.
 Hou je goed, mijn beste vaatje,
 Dra zien we elkander weer.

De volgende week kwam tot moeders verdriet
 Bericht uit het krijgshospitaal.
 'k Ben ernstig gewond, maar gevaar is er niet,
 'k Schrijf meer wel een volgende maal.
 De angst greep, de moeder in 't minnende hart,
 Zê borg voor haar kindje de grievende smart.
 Toen schreef ze een smartende brief naar haar-man,
 En Jantje dicteerd'op het einde daarvan:
 Hierbij ook wat van mij!

En ginds lag de vader in 't krijgshospitaal,
 Grslagen door 't vijandlijk schroot.
 Gegaan door de drang van zijn groot ideaal
 Trotseerde hij lijden en dood.
 Nu ligt hij op 't ziekbed de ogen gans blind,
 En kreeg hij een morgen, de brief van zijn kind.
 Een ziekenverpleegster las hem 't schrijven voor,
 Maar 't klonk als een schruwel in 't luisterend oor:
 Hierbij ook wat van mij!

A

Waar vindt men lijk t' Haaltert nog wegen zo slecht?
Hoe kwam sellejef in se vijver terecht?

Waarom is de Kerkstraat zo mooi geplaveid?

Waarom wordt de Nieuwstraat ook zo niet geleid?

In Haaltert wil iedereen een sjieke voituur.

* Ze rijden direkt maar aan honderd in 't uur.

Men komt er van kijken van wijd en naar zij,

Wanneer dokter Mylaert eens stillekes rijdt.

Rechtover de kerk stond een bouwvallig krot,

Het werd een kasteel, 't is verdjuusd gene krot.

Nu zijn dokter Goossens zijn wensen vervuld;

Wie helpt nu die sukkelaar weer uit de schuld?

Grazziano, de bokser, en wereldkampioen,

* Die vraagt om zijn huwelijk ongeldig te doen.

De reden waarom hij het afstappen zou,

Is dat hij teveel slaag krijgt van zijn vrouw.

Een tand trekken is nu nog slechts kinderspel,

* Tosh is dat in Rusland nog geen begat.

Daar hoeft men het immers door 't keelgat te doen,

Omdat er geen mens durft zijn mond open doen.

In 't Herenthout komt er een sportstadion,

Ik weet het uit goede betrouwbare bron.

Maar eerst moeten de wegen gemaakt, dat is klaar.

Dan wachten we zeker nog zeventig jaar.

Binnen enkele jaren is Haaltert een stad,

Met sjieke boulevards en openbaar bad.

Bekijk maar het schoenmagazijn van Mally,

Bekijk maar de cinema van Boeykens Remi.

De jaarmarkt van Haaltert is wereldberoemd,

* Maar wat er blijft liggen dat wordt niet genoemd.

Daarom heeft het schepencollege beslist,

Ter dood met de koe die nog kakt en nog pist.

Het Klokje van Haaltert bestaat zeven jaar,

Het jaar van discretie, zo leert men, nietwaar?

Het heeft zijn verstand en het houdt zijn fatsoen,

Het kan van nuaf ook al zondekes doen.

Waar is 't Vlaamse kermis lijk in de Warand?

Waar krijgt men de sjiekste processie van 't land.

Waar wordt er zo geren een pint omgekeerd,

Waar zijn d'onderpastoors ook gemotoriseerd?

Sedert deze morgen voel ik me zo opgewekt,
't Is alsof 'k de koning in persoon ben.

'k Heb geen sjiatiek meer en mijn eetlust is perfekt,
Alhoewel ik toch al reedlijk schoon ben.
Maar dat ik prettig ben en fier gelijk een pauw,
Heb ik te danken aan die krachttoer van mijn vrouw.

Refr: Ik ben papa en dat geeft zo een aardig gevoel.
't Is logika, dat 'k mijn vadergeluk wat brspoel.
Ik ben papa, er groeit vast een artiest uit mijn zoon,
Want holala! 't is iets buitengewoon.

Hij kwam pas ter wereld onder hevig geklaroen,
Of hij had de zuster reeds bewaterd.
'k Nam hem van haar over en ik kon er niets aan doen,
'k Heb me daar eens deugdlijk uitgeschaterd.
Maar toen ik hem weer in zijn wieg gedompeld had,
Stond ik verlegen: heel mijn vest vol chocolat!

'k Weet al wat hij worden zal, waarschijnlijk nen dokter,
Want mijn broer, de slager, is zijn peter.
En mijn schoonmama, die uit de Walen komt daarvoor,
Is een goeie naaister en zijn meter.
En als hij ook van mij een heel klein aardje heeft,
Wordt het een dokter, die voor schuift wat borrels geeft.

Hij weegt al vier kilo, trekt al oogskes naar de non,
Dat is zeker prachtig voor zijn jaren.
Deze morgen greep hij de dokter bij zijn plastron
En mijn schoonmoe bij haar roste haren.
Ge moogt nu weten wat plezier ik daarbij had,
Omdat 'k in hem een trouwe bondgenoot bezat.

'k Heb het grote nieuws aan vriend en kennis kond gedaan.
Maar je krijgt zo'n dorst van dat vertellen.
'k Dronk mijn kindersuiker en zo ben ik, wat belaan,
Andren doen 't voor minder bagatellen.
Zo'n kraambed vind ik toch plezant, ja ja madam,
Ik zou wel willen dat er elke week een kwam.

F

'k Weet niet hoe het komt maar ik ben altijd zo bedeesd,
't Is een droeve kwaal waarvan je niet zo gauw geneest.
Ik word altijd zo vervaard als iemand naar me staart,
Zelfs al heb ik niets gedaan, ik word toch zo vervaard.
Moeder zegt: wat doe je nu, ieder lacht met u!

Refr: Ik ben zo bedeesd, beschaamd en bevreesd,
Van mijn kinderjaren ben ik zo geweest.
Ik ben niet bij taal, 't is haast abnormaal,
'k Kan er niets aan doen, 't is familiekwaal.

Op de school daar zat ik nevens Suske Adriaan.
Op een keer had 't stomme ventje in zijn broek gedaan.
Toen de meester naast ons kwam, toen keek hij snuivend rond,
Ik werd rood tot in mijn haar en ik keek naar de grond,
En al had ik 't niet gedaan, ik moest buiten gaan.

'k Ging eens naar 't souper van een kozijn uit Molenbeek.
Recht voor mij zat een manzel, die altijd naar me keek.
Ik kan niet verdragen dat men op mijn handen ziet.
En 'k liet alles ongeroerd, 'k wilde wel, 'k durfde niet.
En toen ik naar huistoe wou, viel ik appelflauw.

'k Zat eens in de trein zo naast een dame breed en dik.
Toen ik af wou stappen werd ik koud van angst en schrik.
Want die vrouw zat op de slippers van mijn pardessus.
'k Wilde het haar zeggen maar, ik werd plots o zo raar,
Met de dikke vrouw naast mij reed ik toen voorbij.

'k Heb Marleentje van mijn baas altijd zo lief gehad.
Toen ik het haar zeggen wou dan beeft 'ik als een blad.
Twintig, dertig keren heb ik op het punt gestaan,
En toen ik het eindelijk zei sprak dat kind aangedaan,
't Is te laat, vriend Isidoor, ik krijg nen dokter.

IK HOU VAN MIJN DORPJE

11-18

0

Mijn dorpje is klein, maar ik geer er geen groot,
 't Is 't plekje mij dierbaarst op aard.
 Men kent er geen wijn en men eet roggebrood,
 Het is er in eenvoud bewaard.
 Men ruikt er de geur van het land en het vee
 En hoog spant de hemel zo blauw.
 Mijn dorpje is klein, maar men leeft er in vree,
 Daarom ik er zoveel van hou.

Refr: Ik hou van mijn dorpje lief en klein,
 Mijn dorpje in Vlaanderland.
 De zon is er trouw, de hemel rein,
 De vreugd heerst er t' allenkant.
 Ik hou van zijn mensen, gul en goed
 En 'k eer er een vriendschapsband.
 Dat plekje op aard, waar ieder minzaam groet,
 Is mijn dorpje in Vlaanderland.

De huizen zijn laag en het kerkje wordt oud,
 De weg slaat er kronklend doorheen.
 Het beekje vloeit traag met de beemden vertrouwd,
 De eik staat er steeds als voorheen.
 Het bier is er zwaar en de leute gezond,
 Men danst er mazurka op maat.
 Elk zegt er het zijn, neemt geen blad om de mond
 Elk kent er zijn goed en zijn kwaad.

Ik heb er mijn huis en ik kweek er mijn kroost,
 Ik spit er mijn tuin om de deugd.
 En onder het kruis, waar ook niemand om bloost,
 Vindt ieder zijn werk en zijn vreugd.
 En later wanneer ook het uur voor me slaat,
 Ontvangt mij de grond in mijn schoot.
 Mijn dorpje zo klein, met zijn lachend gelaat,
 Wil ik trouw zijn in leven en dood.

↖
A

Geacht publiek, is 't niet komiek, 'k ben zo verheugd vandaag
Dat deert me niet, gelijk ge ziet want lachen doe ik graag.
En ben ik somtijds ook eens droef dat duurt niet lang bij mij
Want zie bij mij is leute treof en 'k lach me sffens blij.
Ik drink dan sito pint op pint en 'k word weer welgezind.

Refr/ 'k Begin dan maer te lachen: haha....
Ik zou er bij versmachten: haja
Ik kan dat ding niet stelpen: haha
Ik kan het drommels niet verhelpen:

'k Was gisteren op het bruiloftfeest van een kozijn van mij,
daar werd gedronken om ter meest, ik was er 't laatste bij.
Omdat het toen zo laat al was zei iemand: slaap hier uit.
Maar 's nachts had ik een rare droom van bruidegom en bruid.
En 's morgens keek ik o zo raar, 'k lag tussen hem en haar.

Toen ik maar 18 jaren was trok ik naar Afrika.
Na zeven jaren stond ik weer t' Antwerpen op de ka.
Ik keek maar zag mijn ouders niet, daar kwam dan op de duur,
En jonge juffrouw naar me toe met een kindervoituur.
Ze zegde mij met veel ambras dat ze mijn moeder was.

Maar toen die lachbui over was vroeg 'k uit nieuwsgierigheid:
Waar is mijn vader dan naartoe als gij mijn moeder zijt?
Ze zei: we deden allebei aan een verjongingskuur
En wij verjongden elke dag, ik stopte op de duur.
Maar pa deed voort voor zijn plezier
Hij ligt in 't voijsuurke hier.

Waarom toch zit die dame daar te lachen dat ze schokt?
Hé juffrouw, steek uw benen weg, ge zijt te kort gerokt.
Bezie me toch die vrijers daar en hoe dat meisje lacht!
Ze zitten toch zo dicht bijeen dat's lijkt me wat verdacht!
Ik voel me toch zo in mijn schik bij zo'n kurieus publiek.

↑
G

Ik ben een kind van het Vlaamse land, ik ook, ik niet!
Ik heb zo 't schijnt maar een klein verstand.

Mijn tante heeft vrijdag een kind gekocht.
Ze had vier jaar naar een man gezocht.

Ik kocht een radio op krediet.
Hij speelt heel schoon maar 'k betaal hem niet.

Mijn zuster is met een gek getrouwd.
Ik heb me 't huwelijk al lang berouwd.

De groenteboer draagt een spancorset.
Ik neem mijn vrouw naar de herberg mee.

Ik heb een suikertante met veel lood.
Ik tracht al veel jaren naar haar dood.

Mijn buurvrouw is door gendarms geklikt.
Zij had bij de slager een hesp gepikt.

Mijn kleermaker heeft een groot geduld.
Ik sta bij hem al jaren in de schuld.

De kindermoid draagt een valse pruik.
Die dikke heer heeft een valse buik.

Onze oude kat wast zich elke dag.
Ik had als meisje een goed gedrag.

Ons Jantje wil niet naar schole gaan.
Hij heeft daarjuist in zijn broek gedaan.

Ik zeg dat de man heer en meester moet.
Ik vind dat de vrouw beter zwijgen doet.

Mijn vrouw is thuis een verdomde zaag.
Ik sta hier weer met een lege maag.

Wie zingt er thuis nog de hoogste noot?
Wie geeft er nu nog om wittebrood?

Mijn vrouw is meester alleen in huis.
Ik ben 't die de klodden van 't kleintje kuis.

Mijn lied is uit en ik stop mijn snoet.
't Spijt me dat ik heengaan moet.

↑
6

Kijk is dat niet kurieus, 't maakt me toch zo nerveus,
Ik zie~~er~~ overal tweemaal hetzelfde.

Ja, daar zit een mamzel, nou dat zie ik ook wel,
Maar daarnaast zit nou helemaal dezelfde.

Kijk, die stoven, ik zie er een paar,
Waarom staan die zo dicht bij elkaar?

Refr: De wereld is een gekke boel.

Dat geeft zo een duiz'lig gevoel.

Langs hier of langs daar, kijk ik hoog, kijk i k laag,

Ik zie alles in 't dubbel vandaag.

'k Vraag een pint in 't café, 'k krijg er elke keer twee
En toch moet ik maar ene betalen.

Op de~~er~~ straat staan er slechts sinds vandaag links en rechts
Overal van die dubbele palen.

'k Wou er eens door, ai mijn kop en mijn knien,
Want de derde had ik niet gezien!

Straks ontmoet' ik mijn nicht met een dubbel gezicht,
Heel voormaam met haar kindervoituurke.

'k Zeg: nou stop maar ne keer, leg die kap maar eens neer!
Laat me kijken dar aardig postuurke.

Ik ga even voor 't karreke staan.

'k Zeg: waar komt nou die tweeling vandaan?

Hi-hi-hi da's plezant, 'k heb aan iedere hand
Heus tien vingers en twee met een ring aan.

Ja ook hier zijn er tien, laat eens evekes zien
Hoeveel hoeden er nu op mijn kop staan.

Sapristie, nou verlies ik de kluts,

'k Heb er twee en met d' eigenste bluts.

↖
F

't Leven is waardig te leven
 Als je de liefde maar kent.
 Kinderen paait men met popjes,
 Ouderen zijn met een borrel content.
 Jeugd zoekt de jeugd om de liefde,
 Haar lokt de eenzaamheid aan.
 't Maantje dat lonkt maar niet praten kan
 Mag als getuige staan.

Refr: In de maneschiijn, is 't zo zalig zijn,
 Met een aardig vrouwtje en een kruikje wijn.
 In de maneschiijn smaakt een zoentje fijn,
 Van dat aardig meisje, zoeter dan de wijn.

Pietsen en varen is prettig,
 Wandelen fris en gezond.
 Praat je dan kalfjes en koetjes,
 Red je de schijn met een lach om je mond.
 Maar als de avond gaat dalen,
 Zoek je de lomrijkste plek.
 Laat je de kalfjes en koetjes gaan,
 Heb j'in wat anders trek.

Dansen kan uren bekoren,
 Maar ook de dans sloopt je kracht.
 Zalig is 't later te dromen
 Ergens in 't groen waar het maantje je wacht.
 Snoep je de room van de liefde,
 Woorden zijn hard en banaal.
 Hoop in de kruin van een beukeboom
 Zingt er de nachtegaal.

Zo in een zaal zit je deftig,
 Schijnbaar van hout of van staal.
 Amper wat liefdegefrazel,
 Soms ook een blik in een wondere taal.
 Maar straks na uren verveling,
 Laat je die deftigheid gaan.
 Draag je dan zelf je programma voor,
 Met als publiek, de maan.

↑
G

Hoog spant de hemel daar boven de wijde prairie van Mexico, ha
Paarden die draven langs golvende beemden al in allegretto, ha
Heet maakt de zonnegloed, het cow-boybloed.

Refr: In de prairie (3m) van Mexico,
Houdt de wilde onvervalste pracht
't Zoekend harte in haar macht.
In de prairie (3m) van Mexico. (bis)

Nog voor de dag als een blijde belofte daar aan de einder /GLCORT.
Klinkt met een lach op d'ontwakende ranch reeds het klare
De hoven trapplen blij, ginds roept de wei. /cow-boywoord.

Onder de stralen der blakende zon gaat de tocht naar 't para-
Dicht bij zijn talrijke kudde daar dijs.
leeft de cow-boy in vreugd en peis.
Steeds nauwer sluit de band met 't mooie land.

In Haalttert rijdt de vuilniskar aan honderd in het uur.
De vuilbak vind je later in de hof van je gebuur.
Bij ons verkoopt men lekker bier, van 't flesje of van 't vat,
Een echte volbloed Haalttenaar krijgt men zo gauw niet zat.
En menig Haaltterts jong zingt lijk zijn oudje zong,
Maar 't zijn toch al geen droge levers lijk Pakes Leon.

Ook Haalttert heeft het hoog bezoek van 't dievenvolk gehad.
Ze kropen door het keldervenster of het moezegat.
Zes plaatsen werden op een nacht met hun bezoek vereerd,
En bij Kapet werd op een keer de voordeur weggescheerd.
Ze maakten nooit geluid, geld was hun eenge buit,
Maar waar z'er kans toe zagen zopen z'al de eiers uit.

Wie niet van Haalttert houden moet, die is van Haalttert niet.
De zonne schijnt er dag en nacht, men maakt er geen verdriet.
En komt er soms eens narigheid, men stapt er overheen.
Men zegt: lijk God de dagen geeft zo gaan we er doorheen.
De kermis brengt er lol, de potters slaan op hol.
Op d'Hoogstraat ziet men Selle Jef op zwier met Petje Krol.

IN HAALTERT

11-26

Het Land van Aalst, de mooie streek, de wereld rond gekend,
Telt onder vele dorpen ook de roem van 't continent.
Want als men van 'Ajuinenstad naar Geraardsbergen gaat,
Dan komt men aan een plaatsje waar een slanke toren staat.
Het bier smaakt er zo fijn, het is er goed te zijn.
De doppers liggen 's zomers zwetend in de zonneschijn.

Refr: En in Haaltert wonen wij zo goed,
't is er leutig, 't is er fijn.
Al wie niet van Haaltert houden moet,
Kan van Haaltert niet zijn.

In Haaltert is een vrijdagmarkt en 't gaat er steeds okee,
Geleid door ons shampetters, door Kamiel en door Aimé.
Wie kent er de Warande niet, waarin tot ieders pret,
De Vlaamse Kermis ieder jaar de streek op stelten zet.
Daar raakt men in zijn vuur, trakteert men zijn gebuur.
Daar dansen alle helpers op de maat van Fortens Tuur.

Ook Haaltert heeft zijn voetbalclub, Vervoort staat aan de kop
Ze telt onder haar sjotters kampioenen in den dop.
De duivenbond is wijd bekend, 't lokaal is bij Valeer.
En de fanfare prospereert en groeit steeds meer en meer.
Men blaast er do re mi, men draagt er een kepi,
En als men uitgaat ziet g'als member Pelissens Henri.

De naaikring wordt in Haaltert door elkeen gerespecteerd,
Daar wordt gewerkt met naald en draad en ook veel gekommeerd.
Wat er bij ons gebeuren mag, daar brengt men Kommentaar.
Men kent vooraf de levensloop van ieder trouwend paar.
Haar kleed dat viel nog mee, maar wat een décolleté!
Zijn broek was veel te kort en hij droeg rode kousen, hé!

In Haaltert klinkt de donderdag de wekroep van Chassez:
Hé, goeie stokvis, kabeljauw en bakvis, bon marché.
Staaf Kaad blaast met zijn kremkesfluit ons oren bijna doof
En Roekes Frans voert met zijn kar de melk tot op ons stoof.
Met veel lawijt en zwier komt Krollen Bert met bier,
De duurste boter, maar de beste koopt men elke week bij Pier.

Elk g'hucht van Haaltert heeft zijn typen, nu of vroeger tijd.
Door elk gekend en dragers van de populariteit.
De Houtmarkt had zijn Pieneken en nu nog Smeyers Wie.
En Ede vroeger zijn tamboer, nu Sjerre en Louis.
De Keiberg roemde zo, vroeger zijn Petjes Do.
Op 't Dorp spreekt men van Dokken en vooral Sjale Frisko.

↑
G

Jantje Vandereet was vroeger jonkman uit één stuk.
Hij zocht in de eenzaamheid zijn tranendalgeluk.
Op een avond zat hij zo te lezen in de krant.
Valt de loterij van winterhulp hem onder d'hand.
Vloog hij 's anderdaags naar het kantoor een koopje doen,
En hij won 't miljoen, toen.

Refr: Jantje Vandereet heeft 't miljoentje beet (had)
Hij geniet ervan met volle zwier (genoot)
Alle dagen kermis en plezier.
Jantje Vandereet heeft 't miljoentje beet (had)
Hij bezat voorheen geen rode knop,
Nu is hij er bovenop, stop! (hij kreeg de genadeklop)

Stel je voor wat het voor Jan en zijn familie was.
d'eerste weken werd er feest gevierd op volle gas.
Heel de buurt werd dagenlang op alles getrakteerd.
Ondanks rantsoenering werd er dik en vet gesmeerd.
Jantje kocht maar op kontant met fierheid in het hart.
Ook al was de markt, zwart.

Toen begon hij uit te zien naar rijkemansgerief.
villa, auto, radio, natuurlijk ook een lief.
Maar dat lief werd al te rap zijn aangebeden vrouw.
Aan zijn lieve centen zwoer ze blindelinge trouw.
'k Wil plezier van kleren en voor mij een knecht alleen.
Zo had ze gezegd, echt!

Nieuwe rijken weten niet wat met hun geld gedaan.
Dat van Jan had ook een tijd van komen en van gaan.
Enke maanden later zat hij bloedig uitgepluisd.
't Vrouwtje was met allerlei en 't laatste geld verhuisd.
Villa, radio en ook een peperdure jas,
Zelfs zijn auto was... pas!

Hedendaags is Jantje weer een jonkman uit één stuk.
Zoekt hij weer in d'eenzaamheid zijn tranendalgeluk.
Zit hij op een avond weer te lezen in de krant.
Valt de loterij van winterhulp hem onder d'hand.
Voelt hij de bekoring sluipen, maar hij roert geen vin.
Hij heeft er geen zin ...in!

G

Over bergen, over dalen klinkt mijn stralend jodellied.
 Verre rots en kloof herhalen wat mijn stem ten hemel schiet.
 En de wind voert langs 't ravijn van mijn jodel het refrein:
 Als de dag ten oost gaat klaren klim ik naar de bergentip.
 Met de morgendauw in d'haren klauter ik de flanken op.
 En op d'hoogte naar mijn zin, schiet mijn lied de wolken in.
 'k Voel me op de hoogste kruinen als een ranke vogel blij.
 'k Wil ze voor geen rijkdom ruilen, op de bergen ben ik vrij.
 'k Kniel voor God hier neer en bied Hem als dank mijn jodellied.

KAATJE

14-15

Kaatje is mijn meisje, het vuurtje van mijn hart,
 Zo mooi, zo lief, zo rein.
 Zij draagt met haar zoentjes mijn zielt' in paradijs.
 Zo zacht, zo zoet, zo fijn.
 W'hadden deze avond weer geheime rendez-vous,
 't Uur heb ik onthouden maar ik weet niet waar naartoe.

Refr: Kaatje, mijn liefste Kaatje, waar ben je toch,
 Het is al twintig over tien.
 Kaatje, waar gaat of staat je?
 Ik ben vergeten waar ik jou moet wederzien.
 Ik loop verloren, laat je toch horen,
 'k Ben t'einde raad en 't is al twintig over tien.
 Kaatje, mijn liefste Kaatje,
 Ik ben vergeten waar ik jou moet wederzien.

'k Vroeg haar nog te morgen, zoëven in 't passant,
 Weet jij nog goed het uur?
 Zeker zei ze zoetjes, maar ken je nog de plaats?
 Een baan, een boom, een muur.
 'k Ben al twintig muren op een loopje gepasseerd,
 Maar de muur waar zij is heb ik zeker gemankeerd.

'k Zwerf hier heel de avond al rond gelijk een kind,
 Ik loop, ik ga, ik sta.
 'k Vraag het aan de honden, ik luister naar de wind,
 Hij zegt noch boe noch ba.

'k Zou door heel de wereld willen lopen voor mijn Kaat.
 Maar z'is hier zo dichtbij en ik weet niet waar ze staat.

'k Riep haar naam bij pozen, ik floot, ik huilde, ik zong,
 Eerst stil, dan luid, weer zacht.
 'k Vroeg het aan het maantje of 't mij niet helpen kon,
 Het zwijgt, het lonkt, het lacht.
 En toch staat mijn Kaatje ergens wachtend aan een muur.
 't Is om van te huilen maar ik wist alleen het uur.

Heb je soms mijn Kaatje niet eventjes ontmoet?
 Wat slank en blond en blij.

Z'heeft een schattig neusje en putjes om haar mond,
 Geen is zo lief als zij.

Heb je haar gezien, zeg me toch spoedig waar en hoe.

'k Zie het op je wezen ook jij weet niet waar naartoe.

'K EN MAG NIET VAN ONS MOE

11-31

'k Zou zo geren duiven houden

En verzorgen alle dagen.

Want ge weet dat 'k dat geren doe,

Maar 'k en mag niet van ons moe. (bis)

'k Zou zo geren een kreemke kopen,

En van tijd tot tijd eens barrevoets lopen.

Want ge weet dat 'k dat geren doe.

'k Zit zo geren op de paardemolen,

'k Zou zo geren met de marbels spelen.

's morgens vroeg tot 's avonds toe.

'k Zou zo geren met Marieke vrijen,

'k Zou toch zo gelukkig zijn.

Met een beesken af en toe.

'k Vroeg ons va: mag 'k d'hond versmoren?

Om ne keer dat janken t'horen.

Maar ons va zei ba noch boe.

'k Zou zo geren een zwembroek hebben,

Om op de steenweg te gaan zwemmen.

Want ge weet

'k Heb mijn lief een brief geschreven,

Dat 'k haar geren een bees zou geven.

Want ik weet al waar en hoe;

'k Heb dan ook de brief geschreven,

't Meiske had daar nikske tegen

En ze vroeg ne rendez-vous.

'k Schreef haar weer om haat te zeggen
 Hoe dat ze 't aan boord moest leggen,
 Op de meers achter ons koe,
 Maar ge 'n gaat niet, zei ons moe.

'k Ben verliefd tot over d'oren,
 'k Zou me van verdriet versmoren.
 Maar ge weet dat 'k dat niet doe,
 Daarbij, 'k en mag niet van ons moe.

↑
 F.M

KLEINE KAREL

1-18

Kleine Karel is een parel en een voorbeeld van een kind,
 om de netheid, nauwgezetheid

Kleine parel is een Karel en een voorbeeld van een kind

Kleine voorbeeld is een parel en een Karel van een kind

Kleine Karel is een parel en een voorkind van een beeld

Kleine Karel is een voorkind en een parel van een beeld

Kleine Karel vindt een parel en een voorbeeld van een kind

Kleine Karel vindt een beeldje en een knaapje van een beeld

Kleine Karel is een voorbeeld van een opgezette knaap

Kleine knaapje is een Karel en een voorbeeld van een kind

Kleine kindje is een voorbeeld van een opgezette knaap

Kleine Karel, opgelet kind, voor het beeld van ene knaap,
 die een parel nauwgezet vindt

Voor het beeld van ene parel, die men in een knaapje vindt,
 is een nauwgezette Karel

Kleine Karel is een parel en een voorbeeld van een kind,
 Om de netheid, nauwgezetheid, die men in dit knaapje vindt.

↑
 F

Meisje dat ik eens zo koesterd' in mijn dromen,
 Luister wat ik je ten afscheid zeggen wou.
 Jij waart in mijn leven als een zon gekomen,
 Heel mijn streven en mijn offren was voor jou.
 Hoopvol stond de toekomst in ons hart geschreven,
 Traden wij reeds minnezalig 't leven door.
 Toen ik in de armen van het noodlot werd gedreven
 En je liefde met fortuin en stand verloor.

Refr: 'k Zing voor jou mijn laatste lied,
 Voor je mij hier wederziet.
 'k Ga naar 't land ver over zee,
 'k Neem mijn liefde met me mee,
 Ginds zal ik trachten je te vergeten.
 'k Zing voor jou mijn laatste lied,
 Langer draagt mijn hart het niet.
 Meisje dat ik dragen wou als mijn aanbeden vrouw,
 't Leven door op mijn liefd' en mijn trouw.

Rijkdom, ja, dat wou j'alleen in mij begeren,
 Geld en alles wat mijn stand je bieden kon.
 Zeker zou geen kleinste zorg je kunnen deren.
 Heel je leven was verzekerd lach en won.
 Maar je liefde was slechts naar mijn goed berekend,
 Want toen 't ongeluk me tot de armoë bracht,
 Heb je slechts je zelf zo klaar in 't hart getekend.
 Dat o meisje, had ik nooit van jou gedacht.

In de kommer en ellende van die dagen,
 Vond ik in je liefde slechts mijn eenige troost.
 Maar toen kwam je brief me plots de tijding dragen,
 Dat na overleg je weer de vrijheid koos.
 't Hart vol bitterheid heb ik je toen gewogen,
 'k Heb mijn blindheid veel te laat zo diep verfoeid.
 En al is mijn levensdroom met jou vervlogen,
 Toch is stilaan ook de rust in mij gegroeid.

'k Wil dit land, waar ik je kende thans verlaten.
 'k Zoek mijn heil waar ik je nooit ontmoeten kan.
 Tot ik later als we bei de tijd verga ten
 Werderkeer gelijk een oud gebroken man.
 Morgen zal de boot mijn lijden herwaarts dragen.
 Heden zend ik je nog eens mijn laatste groet.
 Hoor mijn lied en laat de tijd de sporen vagen,
 Meisje, luister; 't is het harte dat nog bloedt.

Als je hedendaags zo naar de mensen kijkt,
Zie je meer dan één, die aan een plank gelijkt.
Menigeen die vroeger aan de drank verslaafd,
Die is zijn buik al weggeschaafd.
Hoor je hier de vrouwen klagen: wat een tijd!
't Is maar halve maand en 'k ben mijn zegels kwijt.
Maar wat helpt het toch ~~dat~~ die klagerij,
Zing liever mee met mij!

Refr: Laat de boel maar draaien,
Laat de boeren maar staan maaien,
't Geld is toch al naar de haaien,
Mager zijn dat doet geen pijn. Nein!
't Helpt niet van te klagen
Of een aalmoes te gaan vragen,
Hopen ja op bet're dagen, zo moet 't zijn!

Ja, 't is nu de boer die 't grote geld opstrijkt.
Die nog slechts de burgers als gespuis bekijkt.
Ga je soms wat vragen, o het spijt ons fel,
Voor smokkelaars natuurlijk wel.
Heden wordt gesjacherd met een bete brood,
Maar alleen van klagen gaat de sterkste dood.
Zit je aan de dis, 't rantsoen is op,
Dan zeg je simpel: stop!

G'hoort alom vertellen van een tweede front.
Boterhelk met sacharien noemt men gezond.
Voor een nieuw kostuum vraagt men een half fortuin
En voor een ei scheert men je kruin.
Op de zwarte markt is 't maar voor 't groot publiek.
Straks heeft men nog smokkelaars in electrick/
Voor een hele maand een half pond vlees
En twee frank plattekees.

't Is al eeuwen zo en 't zal altijd bestaan,
Al wie aan het potje zit die lekt er aan.
Zie je iemand goed in 't vet met frisse kleur,
Zeg maar gerust een controleur.
Moet men heden koken op een beetje schlam,
Geeft men soms een spaarpot voor een boterham,
Toch is er voor moed in elke kring:
Maar één remedie: zing!

Toe mensen, hou me tegen of 'k lach me bijna krom,
 Want als ik langs de wegen zo'n dingen tegen kom, /pret.
 Dan gaat mijn lijf aan 't schokken en 'k proest het uit van
 Ik word steeds meegetrokken door een goeie malse zet. Haha!

Ik kom daar juist op d'Hoogstraat aan een lelijk batiment
 Waar een meisje aan haar deur staat, ik weet niet of g'haar
 Ik vraag haar: zeg Marieke, wie woont in nummer elf? /kent.
 Maar zij valt uit: gij kiekeken, stommerik, daar woont ge zelf!

Een andre keer op kermie, 'k ontmoet een flinke meid,
 'k Zeg da's nog iets dat wel is en 'k had haar gauw gezeid:
 Zeg, kindje, willen we vrijen, twee jaren aan een stuk?
 Ze begint me daar te schreien van alteratie en geluk.

Maar 't zou niet lange duren, ze kon niet vrolijk zijn.
 Ze had zo'n stomme kuren, mijn lachen deed haar pijn.
 Ze zei: ge moet dat laten! ik heb zoveel verdriet!
 Maar 't is gemakkelijk praten want mens, dat kan ik niet!

'k Zag laatst op d'expositie een meisje naar mijn tand,
 Ik koesterd'hoogst' ambitie en vroeg direkt haar hand.
 Maar entre perenthèses, 't en viel me daar niet mee,
 Want 't was een stuk Française en ze zei: Je suis mariée!

LANG GELEEN

V - 13

G

Lang geleen, lang geleen, lang geleen ha, ha ha.....

Lang geleen stond er een groot kasteel,
 Lang geleen zong er de minestreel.
 Lang geleen klonk in het dichte woud,
 't Jachtgeschal door struik en kreupelhout.
 Lang geleen toen werd de eedle maagd,
 Lang geleen, niet om haar hand gevraagd.
 Ha ha ha ha, papa zei ja of neen,
 Maar 't is zo lang, zo lang geleen.

Heden daags staat er geen groot kasteel
 Heden daags zingt er geen minestreel.
 Heden daags klinkt niet door 't dichte woud,
 Jachtrumoer door struik en kreupelhout.
 Hedendaags kiest men zijn eigen bruid,
 Heden daags kiest men zijn eigen schuit.
 Ha ha ha ha, dat is de mooie tijd,
 Zo moest het zijn altijd, altijd.
 Lang geleen, lang geleen, lang geleen, ha ja ha....

Hoor eens schattig meisje, luister naar ons wijsje,
Heel ons harte staat voor jou in vlam en vuur.
't Helpt niet van te zwijgen om je gunst te krijgen,
Want dan kwam een ander wel eens op de duur.
Mogen we wat vragen, zonder te mishagen,
Hebben wij een kleine kans bij jou?
D'rom zijn wij gekomen, antwoord zonder schromen,
Geen van ons kan verder zonder vrouw.

Refr:

Lieveling (4m) wie krijgt je keuze? Neem je mij, zeg het vrij!
'k Vind je snoetje toch zo reuze, kleine schat, wist je dat?
Waarom draai je toch die lieve oogjes van ons heen?
Vind je dan ons beiden zozeer ak'lig en gemeen? /loop.
Lach ons eens toe, zeg ba of boe, jaag onze hoop niet op de
We willen wachten dag en nachten, samen lijden en verbeiden,
Als we moeten voor je boeten met ons knieën in ons kloeten,
Maar wil asjeblief ons bitter lijden toch entwat verzoeten!
Lieveling

Als je ons zult kennen, ga je wel gewinnen
Aan twee leuke jongens met een open hart.
Altijd even vrolijk, opgewekt en olijk,
Nooit zijn wij toegankelijk voor verdriet en smart.
Wij zijn voor een dansje, soms ook voor een zwansje,
Trekken daarom 's zondags op café.
Word je ons maitresje, schattig troppelbesje,
Mag je met ons beidjes telkens mee.
W'hebben ook wat centen, leven op ons renten,
Dus we zijn alvast een flinke trouwpartij;
'k Koop j'een oorringpaartje, strikjes voor je haartje
En dan krijg je zeker nog wat moois van mij.
'k Zal zo van je houwen als we saam gaan trouwen,
'k Draag je zachtjes door het leven heen.
Word mijn snoezig bruidje of mijn lieve guitje,
mooier paar en is er nergens een.

Roep je ons hier weder, meisje lief en teder,
't Is voor ons een teken dat je keuze viel.
Zeg ons zonder blozen, wie heb je gekozen?
Neem toch gauw de twijfel uit ons bange ziel.
Heb je mij verkoren, ben je mij beschoren!

G A

'k Heb een meisje gekend voorheen,
Maar ik liep er een blauwe scheen.
'k Denk zo dikwijls aan haar aan die ogen zo klaar,
Waarin fonkelt zo iets wonderbaar.
'k Heb een meisje gekend voorheen,
Op de wereld en is geen een met zo'n fijn blanke hals
En met lipjes zo maïs en met gultige kijkertjes als:
Refr: Magdelein, ben je nog steeds zo klein?
Is je haar nog zo blond en het rood zo gezond
Van je lachende mond?
Magdelein, is je neus nog zo fijn?
Waarom luister je niet naar het droevige lied
Van mijn liefdeverdriet.

'k Heb een jaartje met haar gevrijd
En haar dingen zo lief gezeid.
'k Ging met haar in het veld, tussen 't rijzende spelt,
Heb ik steeds van mijn liefde verteld.
'k Heb een jaartje met haar gevrijd,
O wat was het een zaalge tijd! In de zakkende nacht
Was haar hoofdje een pracht en haar poezelig handje zo zacht
Heel mijn leven was haar gewijd,
O wat gaf ik niet om die meid.
Want de liefde zo zoet stak mijn harte in gloed
En de wereld scheen mij wondergoed.
Heel mijn leven was haar gewijd en het werken een zaligheid,
Voor mijn dierbare schat, die mijn liefde bezat,
Maar op 't laatste haar jongen vergat.

Magdelein is nu ver van hier,
Maar om mij gaf ze toch geen zier.
Zij vertrok over zee, nam mijn rust met zich mee,
Liet me achter met lijden en wee.
Magdelein is nu ver van hier,
Maar om mij gaf ze toch geen zier.
Anders ging ze niet heen en liet mij zo alleen,
Dat ik soms in verlatenheid weenk
Magdelein, ik voel hier toch zo'n pijn,
Heel mijn ziel is in rouw, ik heb altijd zo'n kou,
Nu ik leef zonder jou.
Magdelein, ik ga dood van chagrijn,
En mijn hart doet zo'n zeer, 'k overleef het niet meer,
Waarom keer je niet weer?

'k Draag mijn liefde op de palmen van mijn handen,
Als een offer naar de witte dageraad.

'k Wil me nergens voor een koningskroon verpanden,
Alles wat ik heb is slechts je lief gelaat.

In je reine ziel heb ik 't geluk gevonden,

'k Neem je mede naar mijn warme stille haard.

'k Durf mijn weelde aan de wereld niet verkonden,

't Leven is mij in je bijzijn dubbel waard.

Refr: Margarietje, 'k zing een liedje,

Op je reine ogen en je blonde haar,

Luister meisjes, naar mijn wijsje,

Alles wat ik zeg is immers heilig waar.

Margarietje, 'k zing een liedje,

Op je reine ogen en je hart.

Ik ben nog rijker dan de koning met zijn centen,

Later krijg je van dat alles toch je part.

Weet je 't nog, die avond zal ik nooit vergeten,

Toen Ons Heer je in mijn jonge leven bracht.

Had ik alles toen als nu van jou geweten,

'k Had zolang niet naar je innig woord gewacht.

'k Kan zo dikwijls aan die eerste stonden denken,

Gans mijn ziele was van toen af reeds voor jou.

Wat zou heel de wereld mij nog kunnen schenken,

Als ik eens mijn grootste schat verliezen zou.

'k Heb aan jou mijn hele wereld opgedragen,

Heel mijn leven op je mooie ziel gebouwd.

'k Durf mijn jeugd voor jou door ruwe stormen wagen,

Waar je goedheid als een witte nevel dauwt.

Blijf je medelijden aan de mensen schenken,

Leg je zachte witte handen op hun pijn,

Laat de zonne van je zilveren lach me wenken,

Later wil je toch mijn dierbaar vrouwtje zijn.

Mammie, (k wil een vrouw heb.

Wat voor vrouw mijn lieve zoon?

Wil je soms een rijke vrouw?

Nee, mananee!

Een rijke vrouw is niet mijn trant,

Die zet mij altijd aan de kant,

Die slaapt steeds alleen, dan heb ik liever geen.

ARME

Een arme vrouw brengt niets in huis.

En altijd armoe is niet pluis?

En die droomt altijd, dat ze per auto rijdt.

DIKKE

Een dikke vrouw is niet koket,

Die laat me nooit wat plaats in bed.

Z'et altijd voor drij en 't schuren is voor mij.

MAGERE

Een magere vrouw daar grijpt ik door,

Die is van achter lijk van voor.

Wat benen en wat vel, 'k blijf liever jonggezel!

VUILE

Die loopt met luizen op haar kop

En aan mijn broek staat nooit een knop.

Ze glimt gelijk een slak en ruikt naat amoniak.

PROPERE

Een propere vrouw let altijd op,

Waar ik mijn sigaret uitklop.

Ze roept met veel geblaf: kuis toch uw voeten af!

VIEZE

Een vieze vrouw weet altijd wat,

Ik ben te zot of 'k ben te zat.

En als ik me vermaak, krijg ik van de koterhaak.

JONGE

Een jonge vrouw, die denkt gewis,

Dat trouwen niets dan kussen is.

Met zo een zotte tang, duurt 't huwlijk veel te lang.

OUDE)(ja, mama, ja)

Een oude vrouw van tachtig jaar,

Met valse tanden en grijs haar.

En met een beurs zo groot! En op vertien dagen dood.

Marleentje is een schattig kind van tweeëntwintig jaar. /vaar?
 Ze zocht reeds lang een knappe vriend maar wie bemint 't ge-
 Men zegt dat in ons tranendal mirakels nog bestaan,
 En dat wanneer Marleentje vrijt de wereld zal vergaan./beurd.
 Maar hoe j'het draait of hoe j'het keert, warempel 't is ge-

Refr: Marleentje heeft een vrijer, een vrijer, een vrijer,
 Nu wordt haar leven blijer want 't is een knappe vent?/schil.
 Hij doet al wat Marleentje wil, in vrouwen maakt hij geen ver-
 Marleentje 't kind, zij heeft een vriend, die haar zo teer
 Marleentje heeft een vrijer, een vrijer, een vrijer, /bemint
 Nu ademt ze weer vrijer, als hij maar trouwen wil!

Ze was nog maar een assepoes, kwam pas uit 't pensionaat,
 Reeds droomde ze in zachte roes van d'huwelijke staat.
 Haar mama zei: hoe eer getrouwd, hoe eer de liefde trekt.
 En als mijn kind van trouwen houdt dan doet ze 't maar direct.
 Marleentje heeft dat goed verstaan en is op jacht gegaan.

Ze kleepte zich toen elegant en kocht een nieuwe fiets.
 Waarmee ze koerste door het land, het kostte haar toch niets.
 Op 't hoofd een bontgekleurde sjaal, daarbij een zonnebril.
 Dat stond Marleentje o zo raar, 't was net een krokodil.
 Zo heeft ze van de mannenjacht een vrijer meegebracht.

Als 't grote nieuws op zek're dag in 't dorpje was gekend.
 Toen fluisterde het vrouwvolk: ach, dat is een accident
 Wie dacht nu nog dat zo een kind het nog te treffen wist./gist
 Maar goest is koop en liefd' is blind, die man heeft zich ver-
 De knapen zongen 't op de straat en 't klonk tot 's avonds
 /laat.

MEISJE LIEF

IV - 12

0

Meisje met je blonde haar, luister eens naar mij!

'k Ben pas 23 jaar, welgesteld en blij.

'k Neem mijn hoedje in mijn hand, 'k vraag het zonder schroom

Zoek je soms een flinke man, zeg het mij, 'k heb een plan.

Wij verbinden ons getwee, 't zaakje is okee!

Refr: Meisje lief, asjeblief, word je later eens mijn engel

En mijn teergeliefde vrouw?

Heb je zin, stem dan in, 'k Heb een huisje met een
 tuintje en een hespje aan de schouw.

Ga j'akkoord? Geef je woord!

'k Heb een spaarboek en wat centen in mijn la.

Meisje lief, asjeblief, klinkt je antwoord negatief?

Meisje op de vierde rij, heb je soms geen lust?
 'k Heb een zuiver zieltje bij en nog nooit gekust.
 Naar een pij heb ik geen trek, jonkman blijf ik niet.
 (k Zoek een vrouwtje zoals jij, niet te groot, slank en blij.
 'k Vind in jou voor d'eerste maal vast mijn ideaal.

Meisje kind, daar aan de kant, voel je niets voor mij?
 'k Heb een aardig plekje land en een koetje bij.
 't Vloertje van ons zonnig huis poets ik lijk niet een,
 's Morgens blijf je in je bed tot ik eerst koffie zet,
 Nou, wat denk je van zo'n man, die dat alles kan?

Meisje met je roze mond, hoor me toch eens aan!
 'k Heb voorzeker nog een pond koffieboontjes staan.
 'k Zing voor jou de hele dag, speel viool en fluit/
 's Zomers mag je met me mee voor een maand naar de zee.
 'k Loop voor jou door alle weer, wat wil je nog meer? **A**

MET MIJN MANDOLIEN

// - 20 0

G

Als de avondschemer gaalt en me 't manelicht bestraalt,
 Wil ik jou een liedje biën op mijn mandolien.
 Als de nachtegale kweelt en de wind in 't lover speelt,
 Innig mij het voorhoofd kust en de wereld rust;

Refr: Tirelorelirelein, 's avonds in de maneschijs,
 Zing ik jou mijn mooiste lied, 'k vergeet je niet!
 Tirelorelirelein, als de vogels slapen zijn,
 Ik het sterrenleger schouw, reikt mijn hart naar jou.

In de stilte rond me heen voel ik me zo graag alleen.
 'k Laat de zoetste tonen vliën uit mijn mandolien.
 Als ik naar je ogen tracht, staar ik in de donkre nacht,
 'k Zie je kijkers zacht en vroom als een blijde droom.
 'k Zing de mooiste melodij, die God in mijn ziele lei.
 'k Wou dat jij me zo mocht zien met mijn mandolien.
 'k Roer de snaren stil en zacht in het zakken van de nacht,
 Als het fluietren van je mond in de avondstond.

Heb ik soms een dag beleefd, die me pijn en weedom geeft,
 Grijp ik als ik 't niet verdien naar mijn mandolien.
 'k Stem de snaren naar mijn smart, los ik mijn onrustig hart,
 Als het fluietren van je mond in de avondstond.

Los ik de verlangde na verdien uit een avondstond
 Maar heeft God mij mild bedeed, heeft Hij wonden soms geheeld
 Stuur ik Hem mijn dank nadien op mijn mandolien.
 En terwijl de schemer daalt, door de nacht mijn ziele dwaalt
 Weet ik niemand meer dan jij, eeuwig aan mijn zij. **A**

De oorlog bracht het land in rouw,
De mannen grepen naar het wapen.
Een moeder zag haar enig kind
Met rouwend hart het huis verlaten.
Ze ging een eeuwee^{ke} met hem mee,
Verborg voor hem haar diepste wee.
En toen er^y pas te scheiden viel,
Toen loste zij haar bange ziel:

Refr; Mijn jongen, ga, dat God je steeds beware!
Denk veel aan mij, zo blijf ik dicht bij jou.
De eenzaamheid zal ook mijn hart niet sparen,
Maar 'k, voel 't zo goed,
Ge zult mijn troost zijn in de rouw.
Ga nu maar zeer, ik ween niet meer.
Dag jongen lief, bewaar je moed en hou he goed!

Ze bracht hem soms bezoek aan 't front,
Vertelde hem haar wedervaren.
Ze wist wat hij steeds lekker vond,
Maar dierf hem nooit haar angst verklaren.
Ze vroeg hem 't nieuws van elke dag
En wanneer zij hem wederzag?
En toen ze ging, terug naar huis,
Tekende z'op zijn hoofd een kruis.

Eens kwam ze weer maar zag hem niet,
Ze dwaalde lang door veld en wegen.
Toen vond z'hem tot haar groot verdriet
In slijk en modder neergezegen.
Ze stortte naast haar jongen neer
En riep zijn naam zo menig keer.
Toen sprak ze stil, het schreien moe
En drukte zacht zijn ogen toe.

Eindrefr:

Mijn jongen lief, waarom moest jij nu sneven?
Je hegt toch nooit een ander iets misdaan.
Wat baat het nog hier zonder jou te leven,
Al weet ik toch dat jij je plichten hebt gedaan.
Mijn kind, ik ga, maar 'k volg weldra.
Je moeder in haar groot verdriet, vergeet je niet.

↑ A

Mensen lief, ik heb zo'n verdriet,
Ik ben zot van angst en ik treur.
Gistren vond ik mijne schone hond
Toch zo droef om zien voor mijn deur.
Aan zijne poot plakte bloed zo rood,
Hij kon haast niet meer van de pijn.
Zijn oog vol traan keek hij me aan en toen viel hij in zwijm.
Ik riep hem toch wel 20 keer maar hij bougeerde niet meer.

Refr: Nu is hij dood, mijne lieve sjarel.
Dat schone beest, da'k zo bemin.
Hij was zo goed, 't was een echte parel,
Ik hield toch zoveel van mijne lieve Sjarel.

'k Eet niet meer, 'k slaap niet meer,
Ik ben dag en nacht op de baan.
'k Zie dat beest altijd voor de geest,
't is met mij hier ook haast gedaan.
Want hij kwam toch zo goed van pas,
's Morgens haald' hij de gazet.
En hij ging mee op staminee en sliep bij mij in bed.
Van 's morgens vroeg tot na de noon ging hij commissies doen.
Alles wat ik te weinig had bracht hij mee van hier of van daar
Pan en pot bracht hij naar mijn kot,
Zijn verstand was wonderbaar.
Flessen wijn of een wild konijn
Bracht hij mee van waar 'k weet het niet.
En overleest een zwarte vest
En een golbroek zonder spriet.
Maar wat me 't meest plezier nog deed
Was als hij de koster beet.

Op ne keer, dat vergeet ik niet meer,
'k Had een ferm stuk in mijn jas.
Moe en slap viel ik op de trap,
En ik sliep zo vast als een das.
Sapperloot, als ik wakker schoot
Lag ik goed en wel in mijn bed.
En in de hoek, daar lag mijn broek,
Mijn schoenen en mijn vest.
Mijn brave hond, als hij mij vond,
Had dat geflikt terstond.

'k Heb een vrouw die veel van beesten houdt,
 Een lekske is haar lange leven. /hout.
 Hare vent die laat haar immer koud, dat gaat toch over zijn
 Z'heeft daar nu ne papegaai en hij komt er van Chicago.
 Hij maakt toch zoveel lawaai, ze noemt hem "mon cher coco."
 En omdat zijn tanden gene zere zouden doen,
 Knabbelt ze zijn eten elke noen.

Refr: Maar...z'heeft zij dat nooit met mij gedaan,
 En nochtans, 'k houde ik er aan.
 En als 'k zegge da'k het geren hee,
 Dan licht ze daar nog mee.

Z'heeft daar ook ne kater lijk nen beer,
 Hij doet niets dan eten en smeren.
 Zij wast hem met lotion picalaire
 En ze strijkt hem in met smeer.
 's Morgens als ze komt uit bed ligt die lelijskaard te spinnen
 En ze pakt hem op haar knien, ik mag daarop staan zien.
 En om hem te bevrijden van stank en geur,
 Draagt z'hem elke week naar de coiffeur.

Z'heeft daar ook ne leegvel van een hond,
 Lelijker nog dan de duivel,
 Rond zijn buik die sleept tot op de grond
 Draait ze zo een strikje rond.
 Z'heeft hem ne cadeau gedaan, zo een soort van cache-corseetie
 Als z'er mee op straat wil gaan, gapen haar de mensen aan.
 En als die dikke vetzak dan niet voort en kan,
 Pakt z'hem in haar armen dat ze zweet ervan.

Z'heeft daar nu een aap, ne wistiti
 En hij komt van bij de zwarten.
 En mijn vrouw die noemt hem sjarlewie,
 Hij heeft al haar sympathie.
 Maar hij laat ook restjes na zonder boe of ba te zeggen.
 En mijn vrouw hem achterna, dat ik uit de weg maar ga!
 Ze neemt zij dan een spons en water mee,
 En ze wast zij daar zijn poepeke mee.

Z'is daar lest eens naar de markt gegaan
 Om een hele bende kiekens.
 Sedertdien mag heel die karavaan
 Vrij en vrank mijn huis doorgaan.
 Op de trap en in 't salon, overal tot in de keuken,
 In mijn bed en in de canapé leggen ze hun porte-monnaie.
 En als ze dan gaan zoeken naar hun nest
 Houdt ze hare voorschoot want daarin leggen ze het best.

'k Heb een schattig poesje thuis een echte schoonheidsprijs,
Miauw!
Haar als op een negerhoofd en /pootjes rond en grijs, miauw!
'n Snoetje als een boezeling en pootjes om te slaan, miauw!
Maar er zijn zo'n klauwtjes aan, miauw!

Refr: Kom op mijn schootje, minneke poes!
Geef mij een pootje, minneke poes.
Maar hou je nagels thuis want 'k hou niet veel daarvan.
Zo'n loense kap van jou is doodlijk voor een man
Kom op mijn schootje, minneke poes!
Geef mij een toetje, minneke poes!
Als je nou zijt gelijk een vrouwtje zacht en koes,
Ga 'k van je houwen, minneke poes.

Is er vrede tussen ons dan zit ze op mijn knie
Vleit z'haar hoofdje op mijn borst uit pure sympathie.
Legt z'haar pootje op mijn schouder, kijkt me vriendlijk aan.
Zij verpinkt een liefdetraan.

Hangt er ruzie in de lucht dan let ik op mijn taal.
Poesje voelt zich meester dan, dat is haar ideaal.
Bromt ze ak'lig in haar baard en scherpt haar wrede klauw,
'k Strijk de vaan en fluister gauw:

Poesje slaapt naast mij in bed en draagt dezelfde naam.
Morren doen we allebei en eten doen we saam.
Wil ze soms een gunst van mij dan is ze zacht en zoet.
Maar ik ken dat vleien goed.

Ieder man die 't huwelijk koos heeft zo een poesje thuis.
Voor d'een is het een rijk bezit, voor d'ander is 't een kruis
Jonkmans, die zo'n poesje mint en zacht haar pootjes streelt,
Denk dat je met klauwtjes speelt!

MOEDER

III-8

0

Mooier dan de sterren die bij nacht ten hemel staan,
Grootser dan het deinen van de wijde oceaen.
Liever dan het kindje dat er in het lozer speelt,
Trouw en goed, teer en rein, is een moederbeeld.

Refr: De zon kan verzwinden, de wereld vergaan,
Maar 't beeld van uw moeder blijft immer bestaan.
Het breekt door de nevelen, trotseert storm en tijd.
Het reikt aan de sterren en d'eeuwigheid.

Heldendaden op het slagveld roemt men duizendmaal.
Zusters zwoegen voor hun zieken in het hospitaal.
Sporttenoren, grote denkers, roemt men onvervaard,
Maar het mooist' ideaal schuilt in 'n moederhart.

Komt in 't leven soms het noodlot op uw wegen staan.
Niemand is als zij zo innig met uw lot begaan.
Troostend zalft haar warme liefde op uw diepste smart,
Zij alleen kent uw pijn, zij alleen uw hart.

Komt de dood u haar t'ontnemen, is zij heengegaan.
Steeds blijft moeder als een baken aan de eider staan.
Lichtend wijst haar hand de wegen naar Gods eeuwigheid.
Geeft u moed, steunt uw kracht in de levensstrijd.

A

1-71

Kleine Jantje zit aan tafel, in zijn hartje is 't zo kil.
Lustloos bijt hij in een wafel,
't Leven is zo leeg en stil.
Speelgoed heeft hij bij de vleet,
Bouwdoo's, knikkers, tram en trein,
Maar zijn hartje slaakt de kreet:
Had ik maar een broertje klein!

Refr 1 en 2: Moeke, 'k wens een broertje teer,
Blozend levend speelgenoot,
Neen, geen dode speelgoed meer,
Zo is 't leven koud en dood.

Samen zullen wij dan stoeien, hupplen lopen, zij aan zij.
In uw liefde openbloeien als de bloempjes in de mei.
Moeder echter, speelse vrouw,
Schenkt geen aandacht aan die vraag
Van haar kind dat smekend trouw
Immer neuriet stil en traag:

Moeke wil haar jongen troosten,
Kindren brengen lasten mee.
Zullen ook uw speelgoed delen en uw moekes liefde teer.
Jantje kijkt in 't oog zijn moe:
'k Vraag de Sint een broertje, toe!
Sluit de ogen zachtjes toe,
Wijl hij stervend prevelt nog:
Schenk m'een broertje, lieve Sint,
Blozend levende kapoen.
Die mijn moe en mij bemint.
'k Geef u dan een malse zoen.

Jantjes engel heeft geluisterd
Naar de smekbee van het kind.
Zachtjes hem in 't oor gefluisterd:
Morgen stijg je met de Sint.
Naar de hemel zal je vliën met uw kinderzieltje schoon,
Wat je moeder niet wou biën, biedt je Jezus in zijn woon.
Moeke lief, wil me verschoon,
Dat ik u verlaten heb.
'k Bid voor u in 's hemels woon,
Waar ik duizend broertjes heb.

Mijn kleine jongen, wees toch niet zo droef,
Je moet toch niet immer zo treuren.

Je weet dat vadersje veel van je houdt,

Wat er ook met jou mag gebeuren.

Ik blijf steeds bij jou, wat ook komen zou.

En wat je in 't leven mocht raken.

Want in de hemel blijft moeder op ons beiden waken.

Refr: Moed, mijn jongen, er is immers nog troost op de aard.

En al heb je verdriet om wat 't leven je biedt,

Ook voor ons is wat vreugde bewaard.

Moed, mijn jongen, er is immers nog troost op dees aarde.

Ik weet het mijn jongen, hoe hard het je valt

Je moedertjes liefde t'ontberen.

Haar laatste woord was wel troostend voor jou,

Maar 't kan slechts je lijden vermeëren.

Ik weet het zo goed, hoe pijn het je doet,

Wees moedig en vrees niet voor 't leven.

Ik wil 't geluk van een minnende moeder je geven.

Ik heb je zo menige avond verteld

Van kindren, die moeder verloren.

Toen zorgde vader voor spel en plezier

En alles was weer als te voren.

Wees moedig ook jij, steeds kranig en blij,

Dan komt weer wat zon in ons leven.

En uit je hart wordt de stem van het lijden verdreven.

Ween niet, mijn jongen, het doet me zo'n pijn,

Toe kom, het kan immers niet baten.

Kijk in mijn ogen en lach me eens aan,

Ik zal je geen stonde verlaten.

Toe schrei nu maar niet, je doet me verdriet,

Wees moedig en droog nu je tranen.

Anders zal moeder daarboven je ongelukkig me wanen.

Wat ook de toekomst ons beiden bedeeft

Aan kommer en zorgen en lijden.

Keren de mensen de rug naar je toe,

Toch komt er een dag van verblijden.

Waarom ween je nou, ik blijf toch bij jou.

Of zie je je vader niet keren?

Eens zal je dierbare moeder bij jou wederkeren.

Het uur van het afscheid is spoedig nabij,
In maanden zal ik u niet meer zien.
Mijn leven was steeds nu van zorgen nog vrij,
Maar dan is het anders misschien.
Ik ben nu nog jong en de zee trekt me aan,
'k Wil varen naar west en naar oost.
Maar zonder uw zegen kan ik toch niet gaan,
Hij is in gevaar mij een troost.

Refr: Moedertje geef mij uw zegen,
Als we straks scheiden gaan.
Ver van u voeren mijn wegen,
Zal ik alleen moeten staan.
'k Zal aan dit uur blijven denken,
Klopt mij het hart droef of blij.
Dat zal mij vreugde steeds schenken,
Moedertje, zegen mij!

Kom droog nu uw traantjes en houd u maar taai,
Het doet mij hierbinnen zo zeer.
Al is 't in uw huisje nu somtijds wat saai,
Toch schrijf ik geregeld u weer.
Dan gaan ook de maanden weer spoedig voorbij,
Dan keer ik terug met mijn loon.
Dan ben je zo trots, dan verwacht je zo blij,
Uw jongen, uw enige zoon.

En kom ik weer thuis, o dan blijf ik u trouw,
Dan leven we saam ongestoord.
Want gij zijt mijn moedertje waar 'k zo van hou.
Dat zweer ik u nu op mijn woord.
Dan zijn we weer samen voor goed bij de haard.
Dan lees ik u voor uit de krant.
Geen plekje opaard is mij zoveel waard
Aan trouwe en innige band.

Ik ben met mijn wijf naar de trouwfeest geweest,
 Bij mijn broeder Tiste, daar was het een feest.
 Wij hebben ons samen daar god g'amuseerd.
 Daar was het de moeite nog weerd. Refr: Van troelala....

We reden ter kerk in een open gerij,
 Daarin lag een paard en een ezel daarbij.
 't Begon daar te reegnen, we werden zo nat,
 Och God, hoe plezierig was dat!

Des middags aan tafel, daar was het ne goên.
 Daar moest ik van 't eten mijn broek opendoen.
 We kregen daar rijstap, we kregen daar vla
 En een haring met malse sala.

Ik moest dan eens zingen en ik sprong op ne stoel,
 Mijn broek, die viel af en ik trok zo ne smoel!
 En mijn wijf van 't verschieten, ze viel op de grond,
 Terwijl ik in mijn hemde daar stond.

We moesten eens dansen en we dansten alsdan,
 Want ik en mijn wijf zijn daar liefhebbers van.
 En we dansten zo schoon, dat ze riepen: ohee!
 Ach Suske en valt er niet mee!

Het werd langsom later, we moesten er vandeur.
 Ik zei tegen mijn broer: dag, bonjour, dag, masoeur!
 En als we malkander dan niet meer en zien,
 Dan is 't tot in d'helle misschien.

↑
F

Ik lust geen militaire graad, zelfs niet van generaal, /schouwt
 Al pronkt hij steeds in klatergoud als hij zijn troepen
 Hij kommandeert met hoge stem en maakt dan veel kabaal
 En springen doen op zijn bevel majoor en kolonel.
 En als hij thuis soms ruzie krijgt
 En vrouwlief met de bessom dreigt,
 Dan geeft die vent geen kik, net als ik.

Met Eisenhower ruil ik toch mijn werkersplunje niet.
 Al leeft hij steeds in roem en pracht als drager van de macht?
 'k Benijd geen koning of geen prins na wat men hoort en ziet,
 Al zijn hun zakken van satijn zo leeg niet als de mijn.
 Maar als de dood zijn intreedoet,
 Dan geven zij met droef gemoed,
 Da allerlaatste snik, net als ik.

Het gaat hier op de wereldbol niet altijd naar mijn zin,
De een heeft niets, de andre al, 't eerste is mijn geval.
Maar is de rijkaard nog zo rijk, 'k vind daar geen graten in.
Telt hij miljoenen in zijn kas, toch blijft hij stof en as.
Rookt Churchill steeds een duur sigaar,
Koopt hij een auto ieder jaar,
Toch krijgt hij 't reumatiek, net als ik.

Ik heb een oude boerefiets en koers ermee door 't land.
Eens reed ik door de muren heen en brak er arm en been:
De heren rijden per luxecar op weekend naar het strand.
En vliegen voor een snelheidskuur aan honderd in het uur.
Maar rijden zij op huis of boom,
Z'ontwaken uit hun snelheidsdroom
In 't bed van de kliniek, net als ik.

Ik drink wel graag een glaasje bier en lust een borrel fijn,
Soms vind ik na een kermisjacht mezelve in de gracht.
De rijken slurpen aan champagne en aan bourgognewijn,
Maar schuwen ook als 't niemand ziet een dorpscafétje niet.
Maar als die heren dronken zijn dan stinkt hun asem naar azijn
Dan krijgen zij de hik, net als ik.

Ik was mijn kuiten in de beek en neem een zonnebad.
De rijken houden défilé in badpak aan de zee.
Ze liggen daar een zomer lang en lezen boek of blad,
Betalen alles peperduur voor een verjongingskuur.
Maar als de herfst met regen komt,
Dan lopen zij de rug gekromd,
Van 't smerig sjiatiek, net als ik.

De heren gaan vaak op soirée, gedost in fijn habiet
Zij houden pret in flirt en dans, natuurlijk is 'in 't Frans.
Ze tooien zich met confetti en zuigen door een riet.
En keren dan zonder gedruis, dik aangekleed naar huis.
Maar als het naar de morgen gaat
En vrouwlief in haar nachthemd staat,
Dan stotteren ze van schrik, net als ik.

De heren eten haas en kreeft maar met de linkerhand.
En op hun buik hangt een seviet, zo eist het etiket.
Ze slapen gaten in de dag en spreken elegant.
Misprijzen steeds hun moedertaal en zoeken pronk en praal.
Maar als ze naar 't W.C'tje gaan
Of als ze aan de muur gaan staan,
Doen zij daar heel komiek, net als ik.

Nu ben je, mijn jongen, weer fris en gezond,
 De nacht van ons leed is voorbij.
 Weer speelt er lijk vroeger een lach om je mond,
 Al was je de dood zo nabij.
 Je speelt weer zo vurig en vraagt naar je paard,
 Je ogen herwinnen hun gloed.
 Je stoeit met de hond en je trekt aan zijn staart.
 Je bent weer mijn kracht en mijn moed.

Rfr: Nu schijnt de zon weer in 't leven,
 Nu zijn de angsten voorbij.
 Wat kon mij voorspoed nog geven
 Als 'k jou niet had aan mijn zij.
 Jij alleen zijt er mijn vreugd en mijn smart,
 'k Draag je geluk o zo nauw aan het hart.
 Nu schijnt de zon weer in 't leven,
 Nu zijn de angsten voorbij.

Je waart toch, mijn jongen, zo ziek al die tijd,
 Ik was aan de grens van het leed.
 Een wonder alleen, had de dokter gezeid.
 Hij voelde de pijn die 't me deed.
 Toen kwam daar een vriendje en legde bedeesd
 Wat bloemen op 't eind van je bed.
 Lief Jantje, zo sprak hij, als j'ooit nog geneest,
 Dan krijg je mijn grote trompet.

Ik weet het zo goed nog, die droevige nacht,
 Je was toch de dood zo nabij.
 Sinds dagen hield ik aan je bedje de wacht
 En 'k ruinde geen stond van je zij.
 Maar plots in die nacht greep de wanhoop mij aan,
 Genezing verwacht 'ik niet meer.
 Toen heb ik een stond voor het venster gestaan,
 Maar God hield de hand aan mijn eer.

Die avond, ik was voor je bedje geknield,
 Je lag als een lijkje zo stil.
 Toen bad ik tot moeder, die zo van je hield.
 Bewaar hem! Het klonk als een gil.
 Plots keek je me aan en je lachte zo blij,
~~Je~~ Je fluisterde: Vadertje, kom!
 Genezen! Mijn hart was een luide schalmei.
 Ik had je voor immer weerom.

Moeder die woont in het land daar dicht bij de zee,
Met in je hart als een chaos van treurnis en wee.
Ver van je huis en je liefd' en je grijzende haar,
Dwaal ik, je jongen, verjaagd uit mijn land
Als een sluipmoordenaar.

Refr: Kon ik weer naar jou, kleine vrouw,
Met je warme liefde en trouw.

God weet alleen wat ik misdeed
En hoe een kind voor zijn moeder leed.
Meen ik soms dat ieder me schouwt,
't Laat me alles vreemd en zo koud.
Maar jij toch niet o moeder mijn,
Denkt dat ik een moord'naar zou zijn.

Door bos en velden trok ik als een boeteling voort,
Terwijl de mensen me ginder verdachten van moord.
Menigmaal dacht ik terug naar mijn moeder te gaan,
Maar 'k wou de oneer niet dragen
Van iets dat ik niet heb gedaan.

Nu vecht ik hier in de rangen van recht en geloof, /doof.
En blijft mijn hart voor de stem van het heimwee als
Berg ik mijn hoofd om de kogels der roden t'ontgaan,
Steeds blijft uw beeld als een dierbare hoop
Mij voor d' ogen staan.

Soms sta ik hier in de wind van de waelige zee,
Zij draagt de zucht van mijn ziel op de baren dan mee.
Ver aan de einder waar 'k jou als een levensheil weet,
En waar je moederhart 't beeld van haar jongen
Tóch nimmer vergeet.

Ik ben de meester van dit huis, een luxueus hotel.
Sinds jaren draait dat boeltje goed en gaan de zaken wel.
Maar sedert werd mijn rustig nest een echte republiek.
Ik heb vier man op logement, artiesten zonder ene cent
Maar die me plagen elke dag met schett'rende muziek.

Refr: De eerste speelt tromboon... de tweede saxofoon...
Hoelang dat zo reeds duurt, 't verjaagt de hele buurt.
Mijn kamers raken haast niet meer verhuurd.
De derde speelt trompet... de vierde klarinet....
Het klinkt van noord naar zuid, het loopt de gaten uit.
Ik word nog gek van al dat stom geluid.

Toen heel die bent hier binnen kwam wreef ik de handen saam.
Ik dacht zo maar: een fijn orkest dat maakt beslist reklaam.
De ene zei: we spelen elke avond mooie jazz,
We geven gratis balmuziek,
Uw huis zal barsten van 't publiek.
Och God, zei hij, wat zal het geld toch stromen in uw kas.

De dag daarop, een zaterdag verhuisde d'eerste meid,
En 's zondags was ik door hun schuld reeds zeven klanten kwijt.
Ze klaagden allen overhoop: patron, da's ongehoord!
Geen oog geslapen gans de nacht,
We gaan waar ons iets beters wacht.
In slaapvertrek, ^{en't} eersalon wordt steeds ons rust gestoord.

Toen vroeg ik hun met veel respect wat kalmer toch te zijn.
Ik dreigde met politiestraf maar 't klinkt in de woestijn.

We blijven hier, zo sprak er een,
Aan weg te gaan denkt er niet een.
We spelen gratis voor uw kas en spelen dus maar door.

Hoe lang dat zo nog duren zal, 'k weet er geen einde aan.
De mensen blijven voor mijn deur verschrikt en aarzlend staan.
En komt er eindelijk toch een binnen zegt hij: dag meneer,
Dat spel hierboven, dat concrt, ben ik hiet soms in 't NIR?
Ik heb geen lust voor stromuziek,
'k Keer later wel eens weer

Refr: Ha, sa, sa!

Zonder parapluutje gaat de vriendschap dood,
Onder 't parapluutje blijft ze warm en groot.
't Heeft ons in het leven nog geen stond verveeld,
Vreugd en leed steeds grdeeld.
't Trekt met ons ter kermis en ter dancing mee,
't Gaat met ons gedrieën ook op staminee.
Lijk we altijd zijn zo ziet g'ons nu, met de paraplu.

Hier zij wij,
Eén, twee, drij,
Saam voor u,
Met de paraplu.
Even fel,
Vrijgezel,
En op zwier,
Zo op ons manier.
Waar wij gaan,
Of wij staan,
Steeds gedwee
Gaet hij met ons mee.
Zon of wind,
Als een vriend,
En bekwaam,
Houdt hij ons tezaam.

D'ouwe kast
Kwam gepast,
Erfenis
Van mijn tante Wis.
't Schoonst er af,
Maar nog straf,
Niet galant,
Maar toch elegant.
Onderaan,
Dienst gedaan,
En zijn kop
Draagt hij bovenop.
Groot en klein,
Groet hij fijn.
Met een lach
Zegt hij goeien dag!

Valt er nat,
Doen we dat!
Bij schoon weer
Halen wij hem neer.
Soms bij nacht,
In de gracht,
Zijn we moe,
Valt hij op ons toe/
Is de wind
Slecht gezind,
Op 't orkaan
Laten wij ons gaan.
Bijt de kou
Andren blauw,
Zacht als dons,
Zo verwarmt hij ons.
Als het moet
Gaan er goed,
Met gemak
Zes onder ons dak.
Vrijen gaat
Niet zo kwaad,
Er is licht
Plaats voor ieder wicht.
Chamberlain
Moest het zien,
Hoe zijn vriend
Onze dank verdient.
Zo gaan wij,
Alle drij,
Liefst alleen
Door het leven heen.

Op een hoge boom zit een kleine vogel,
Heel alleen ten voorjaerstijd.
Schiets van tak op tak, lijk een bolle kogel,
Fluit zijn deun in stille eenzaamheid.
En uren lang klinkt hoog en fijn
De lokroep van het vogelijs: tjip-tjip.

Op een hoge boom, twee verliefde vogels,
Saam alleen ten parenstijd.
Jagen na elkaar lijk twee bolle kogels,
Dol en blij in vogelzaligheid.
En over 't wijde beukebos
Breekt plots een lief gesnater los: tjip-tjip.

Op een hoge boom staat een nest met eitjes,
Broos en klein, ten broedenstijd.
Roerloos op het nest zit het vogelwifje,
Zacht en licht met warme tederheid.
En in de top met hel gefluit
Zingt 't mannetje zijn vreugde uit: tjip-tjip.

Op een hoge boom dartin vogeljongen,
Fel en blij ten vliegenstijd.
Spelen in het groen, los en ongedwongen
Met elkaar in vogeldartelheid.
De oudjes zitten saam verheugd
En manen zacht de felle jeugd: tjip-tjip.

Op een hoge boom zit een vogelpaartje
Stil, alleen, ten najaarstijd.
Dromend zit de moer, dromend zit het vaartje
Aan de tijd van kindervrolijkheid.
En blad na blad valt van de boom
En zacht vergaat een zoete droom: tjip-tjip.

Bedelvrouwte aan de kerkdeur, donkre vlek in koude nacht.
 't Schijnt me elke zondagmorgen dat je daar sinds gistren
 Sinds mijn jeugd weet ik je zitten, /wacht.
 Even oud en even klein.

'k Wou zo graag van je vernemen wat je levensloop mag zijn.
 Wat is de oorzaak van je leed? Of is het God alleen die 't wee
 24r O schamel vrouwte aan de kerkepoort. t?

Nog voor de gure dag ten hemel gloort.

Met je handje en je schaal reikend door je dunne sjaal,

'k Heb nog nooit een enkele keer je stemme g'hoord.

O schamel vrouwte aan de kerkepoort.

Als een beeld van grauwe armoe zit je elke zondag daar.
 Houdt je tinnen bedelschaaltje met hetzelfde stil gebaar.
 Is het van die enkele kwartjes dat je zo lang leven moet?
 En waar zoek je dan de warmte en wat troost voor je gemoed?
 Heb je geen man meer of geen kind?
 Word je door niemand meer bemind?

Bedelvrouwte och ik smeeek je, toon me eenmaal je gelaat!
 Ik zie immer voor mijn ogen dat g'heimzinnig zwart gelaat
 Kom vertel me je verleden, zeg mij hoe 'k je helpen kan.
 Want je martlend stilzwijgen houdt me steeds maar in de band.
 Je bent, al kom je hier zo trouw,
 Vast geen gewone bedelvrouw.

Ik ben gans alleen op aarde, 'k heb geen man meer of geen kind
 D'oorlog bracht ze om het leven, allebei en ik werd blind.
 Bommen stortten op ons huisje, o die akelige nacht!
 Ons geluk van vele jaren onder puin en bloed versmacht.
 Bid God voor mij daarbinnen, heer!
 Dat ik zijn zegen nooit ontbeer.

O schamel vrouwte aan de kerkepoort,

Ik heb je tragisch levenslot gehoord.

Thans begrijp ik al je leed,

Groter dan het iemand weet

En de wanhoop in je stil verwijtend woord.

O schamel vrouwte aan de kerkepoort.

↑
C

Op 't strand stond een knaap pas de kindsheid ontgroeid,
 Hij droomde zich ver op de zee.
 Het schip aan de einder hield d' aandacht geboeid.
 Zijn blik was verlangen en wee.
 O ginds op het dek naast zijn vader te staan,
 Te worstlen met water en weer.
 Maar nooit had de zeeman zijn wensen voldaan,
 Al bad hij dan ook menig keer.

Refr: O neem mij met jou op de baren,
 Ik wachtte zo vaak aan de ree.
 Ik wou met je graag eens gaan varen
 Daar ver op de bruisende zee.
 En als ik dan later eens groot ben,
 Dan wordt ik kapitein.
 De dierbaarste wens in mijn leven
 Is lijk jij eens een zeeman te zijn.

Tot eens op een vooravond van zijn vertrek,
 De zee was zo kalm en zo stil.
 Zei vader: het kan nou geen kwaad op het dek,
 Je mag morgen mee als je wil!
 Die nacht was wel droomvol maar 's anderdaags vroeg,
 Nog voor men de haven verliet,
 Stond reeds onze knaap op de vochtige boeg
 En klonk in de mist 't helder lied:

De nacht na 't vertrek werd de zee woest en hol,
 Het schip werd gevat in 't orkaan.
 De kiel kreeg een lek en het ruim stroomde vol.
 Men seinde: snel toe, wij vergaan!
 Op 't dek stond de zeeman, hij wanhoopte niet,
 Maar bad tot de ster van de zee.
 En saam met zijn zoon zong hij 't oud zeemanslied,
 Dat klonk door de storm als een bee:

Des anderdaags vroeg stond een vrouw op het strand,
 De angst dreef haar steeds uit haar woon.
 De rollende zee spoelde pas op het strand
 Het lijk van haar man en haar zoon.
 Ze knielde erbij maar ze loste geen traan
 En rechte het hoofd in de wind.
 En ze hoorde een stem uit het gierend orkaan,
 De schreiende stem van haar kind:

↑
A

Ik ben vandaag nieuwjaar wensen geweest,
'k Heb op die dag vele vriendjes.
En in mijn maag ach daar woedt een tempeest,
Al dronk ik maar kleine pintjes.
Weet je, mijn tante die ligt met flubiet,
Ik kreeg van haar drie portootjes.
Maar of daarin nou een springertje zit,
Krijg ik van die rare stootjes.

Refr: Peter heeft de hik, Peter heeft de snik,
Zo durft Peter niet naar huis
Want Peter heeft zo'n schrik/

'k Bracht ook bezoek aan mijn nonkel pastoor,
'k Kreeg daar een heleboel wijntjes.
Maar met de komst van meneer de dokter,
Dronken we ook medicijntjes.
Toen begon weer dat gestoot en gehik,
'k Kon het met drinken niet stelpen.
Nonkel bekeek me met woedende blijk,
Maar 'k kon het heus niet verhelpen.

'k Ben met de bus bij mijn zuster geweest,
'k Dronk er cognac met een koekje.
Op de terugreis begon weer dat beest,
'k Kroop heel beschaamd in een hoekje.
Nou, vroeg een vrouw met onnozel gezicht,
Wel, teert het eten niet, Peter?
Maar al de busmensen lachten voor zich,
Zij wisten immers wel beter.

'k Weet niet wat er in mijn lichaam gebeurt,
'k Krijg immeraan van die schokjes.
'k Moet nu naar huis waar mijn vrouw mij bezeurt,
'k Vrees zo voor stukjes en brokjes.
Maar voor ik thuiskom moet ik door mijn buurt,
Daar slaan de wijven een praatje.
'k Weet als ik ga dat 't geen tien tellen duurt,
Of 't klinkt in koor door ons straatje.

Zachtjes valt 't avondduister, eenzaam ben ik en luister :
 Naar je stem o mijn moeder die stil uit je beeltenis spreekt.
 Vaak na bloedige dagen, soms in 't vuur van de slagen,
 Droom ik stil voor je beeld dat zo droef om een blik van mij
 Smeekt.

Refr;
 'k Heb het steeds op mijn hart als een toevlucht bewaard.
 'k Draag het mee in de strijd, 'k voel me sterk en verblijd,
 Daar je dicht bij me zijt.
 'k Zie je dierbaar gelaat als de moed mij ontgaat.
 Word ik eenmaal geveld, 'k hou je beeltenis omkneld,
 Tot het leven m'ontsmelt.

Je portret volgt mijn wegen, geeft me 's avonds je zegen.
 't Is verweekt en verbleekt in de zak van mijn zware kapoot.
 't Was met mij in de slagen, 't moet al bloedsporen dragen.
 't Is doordrenkt van het zweet
 En bevuild van het rokende schroot.

'k Kan zo lang naar je staren, naar je grijzende haren,
 Naar de plooi van je mond die lijk kussend mijn lijden
 vergoedt.

Heeft de blik van je ogen, mij zo vaak reeds bewogen,
 Op dat schamel papier zijn ze zacht als je minzaam gemoed.

Heb 'k een rustplaats gekozen voor een weinig verpozen,
 'k Neem je foto voor 'k slaap met me mee in de vochtige gracht.
 Met dit beeld in mijn ogen, is mijn denken gevlogen
 Naar de heimat, waar jij in gebed op het wederzien wacht.

R: Goen avond, dames, heren,

B: Goen avond allemaal.

R: Dat wij ons zo versteken,

B: Da's niet de eerste maal.

RB: Wij zijn twee rare vogels

Wij zijn van 't zelfde bloed.

Wij leven met politie

Op geen te beste voet.

Refr: Want wij zijn Ro-Robert en Bertrand

De flinkste en rapste jongens van 't land.

Als soms de ho-ho-honger ons kwelt

Dan gaan wij op zoek naar mensen met geld.

Komt een agent, op dit moment

We zijn zo glad als een serpent.

Robertrand, Robertrand.

Gekleed lijk eedle heren nodigen w'ons zelve uit

Op rijkemensenfeesten en gaan op zoek naar buit.

We dansen met de dames, hun halssnoer lokt ons aan,

Komt de politie dagen, dan zijn we ver vandaan.

Pas op! daar is de nachtwacht, verbergen we ons vlug!

Een ogenblik, meneren, we keren straks terug.

N: Hoort, mensen, hoeft uw duiten en waakt op elke stond,

Robert en Bertrand sluipen hier zoekend in het rond.

Men heeft om ons te snappen noch tijd noch geld gespaard.

Zit men ons soms op d'hielen, we krijgen rap een baard.

Ons kan geen duivel vinden, geen die ons schuilplaats kent,

Doch waar juwelen schitt'ren, daar zijn we steeds present.

Nu zijn we op ons ronde, er is een slag te slaan.

De nacht is stil en donker, verdoken blijft de maan.

We sluipen langs de straten geruisloos als een mug.

Straks keren we beladen met geld en goud terug.

ROOSJE

1-1

Mijn moei was als een rotsschild rijk, o had ik hare pot,
Zo dacht ik bij me zelve, ja ik deed dedeur op slot.
Ik smeerde honig aan haar mond en vond bij haar gena.
En ik sprak: maak mij uw erigenaam,
En tante zeide: ja, ja

Men roemt alom sinds tantes dood mijn gaven en talent.
Men roept waar ik me ook bevind: wat overschone vent!
De meisjes zweven om me heen alwaar ik ga of sta.
En 'k sprak tot Roosje: word mijn bruid!
En Roosje knikte: ja.

We werden een gelukkig jaar, maar 't was te stil in huis.
Het hondje in zijn mandje sliep maar maakte geen gedruis.
Zo hier een kleintje krast of kreet en fluisterde: papa.
Ik sprak: zou dat niet beter zijn?
En Roosje zeide: ja.

'k Was heel verwonderd toen de Heer ons 'n poezle dochter /schonk.
Het was zo stil in huis niet meer, ze kraaide dat het klonk!
En Roosje zei: ze lijkt op u, maar 't was precies mama.
En 'k sprak: nu voor een zoon gezorgd!
En Roosje lachte: ja.

Het volgende jaar alweer eenkind, alweer een dochterkijn.
Een zoontje had ons meer verblijd maar 't had niet mogen zijn.
Zo kwamen negen dochterkes en dan een zoontje, ha!
En 'k zei: nu is 't genoeg, nietwaar?
En Roosje zuchtte: ja.

Ons oudste groeide spoedig op en vond in trouwen zin. /in/
Ze dacht: kwam Jan Vermeer van pas, 'k trad 't huwlijksbootje
Hij kwam me vragen naar de hand van mijn Theresia.
En 'k zei: jawel; als Roosje wil.
En Roosje lachte: ja.

Sindsdien is menig jaar vergaan, ons kindren zijn getrouwd.
Geen een van allen bleef bij ons, we worden beiden oud.
En nu is 't weerom stil in huis, ik fluister: lieve ga,
Ons kroost bezit zijn vroeger heil!
En Roosje zuchtte: ja.

↑
F

Roosje, weet je 't nog die keer,
Op een avond bij het meer?

't Water wiegde stil en zacht,
Wijl het maantje hield de wacht.
't Toeval bracht ons in de boot
Waar mijn hart in vlammen schoot.

Refr: Roosje, 'k ga zo van je houden,
Kom, schenk me uw hartje klein.
't Leven wordt zo heerlijk fijn,
Als we saam gaan trouwen.

Roosje met je fijne monden, roze wangen fris en gezond.
Neusje puntig, schattig klein, oogjes klaar als kristallijn.
Met dat putje in je kin, weet je hoe ik je bemin?
Zeg het met een gulle lach of ik je bekoren mag.

Roosje, 'k voel zo'n hartepijn, leg uw handjes in de mijn.
Laat ons samen zij aan zij, wandelen door bos en wei.
'k Pluk een kusje op uw wang, Roosje kom, wees nu niet bang.
Laat ons zoetjes vrijen gaan, Roosje, Roosje, toe, kom aan.

Roosje leg uw leven teer, zalig in mijn handen neer.
Weet u veilig aan mijn hart, vrij van alle pijn en smart.
Kom we bouwen nu een nest, werken weiden om ter best.
Kindjes kweken per dozijn, 't leven wordt al zonnenschijn. C

SAAM IN ONS HUISJE

/// - 1 0

'k Heb een needrig huisje waar de kachel bloest,
Voor een kranig vrouwtje en een schattig kroost.
'n Tuintje voor wat bloemen, 'n boomgaard voor wat fruit.
En goed verborgen een potje kruid.

Refr: Saam in ons huisje zijn wij een koningspaar.
Dragen ons kruisje dapper met blij gebaar.
Wij delen samen vreugd en leed
En lachen blij om een kinderkreet.

's Zomers zingen vogels mij de veren uit,
'k Laat de zonne schijnen door mijn vensterruit.
Bloemen voor de ramen, bloemen overal,
Bloemen van kindren in bont getal.

'k Zing uit volle longen, 'k maak voor haar muziek.
 Hart bij hart gedreven, zoete romantiek.
 's Avonds in ons huisje daalt Gods zegen neer,
 Vaak keert de tijd van het vrijen weer.

Onze kindren spreken mij met vader aan,
 Moeder blijft de naam die 't harte warm doet slaan.
 Wij houden van traditie uit het vaderhuis,
 Waar aan de schouw prijkt het Kristikruis.

SANJA

III-4

O Sanja, o mijn schat, o mijn lief en mijn zon en mijn leven.
 Jij zijt mooi als de nacht met dat kroontje in je haren geweven.
 'k Wijsd aan jou, kleine vrouw,
 In de zakkende avond mijn lied.
 En ik denk aan je hart, ik vergeet je toch niet!

Refr: Sanja (3m) ben ik een man, ja;
 Sanja (2m) 'k schenk je al wat ik kan, ja.
 Sanja (2m) al mijn vreugd en mijn smart.
 Kan ik jou vergeten? Sanja mijn hart!

Weet je 't nog, o Sanja van die avond zo zacht als een zegen?
 Hoe je toen, lijk een kind,
 Uren lang in mijn arm hebt gelegen?
 En hoe ik diep ontroerd je toen kustte met ogen vol traan.
 En nadien, ver van jou, voor altijd ben gegaan.

'k Zwerf hier rond zonder huis,
 Met mijn lied en mijn lach en mijn tijden,
 'k Trek naar oost en naar west,
 'k Weet niet waar ik mijn hoofd straks zal vlijden.
 Ik wil soms weer naar jou maar dan drukt mij het angstig
 Want mij hart wil steeds voort, /gemoed.
 't Zwerven zit mij in 't bloed.

Ik zal gaan eind en ver,
 Vreemde dorpen en landen doorzwerfen.
 Word ik moe van de reis,
 Ver van jou zal ik dromend dan sterven.
 Denk aan mij, o Sanja,
 Wijs ik dwaal over d'eindloze zee.
 'k Neem je hart en je stem
 Op mijn reizen dan mee.

↑
G A

Liesje mijn aardig meisje, luister toch naar mijn wijsje,
 Liesje mijn aardig kind, luister toch naar mijn
 Smachtende lied, dat ik je bied,
 Voor jou mijn mond ontvliedt.
 Open je raam en luister, open je raam en hoor,
 Wat ik je zingend fluister, wat ik je zingend
 Fluister zo zacht in deze nacht
 Wijs 'k naar je ogen tracht.

Refr: Open je venster, open je raam.
 Toon mij je hoofdje, fluister mijn naam.
 Spreek mij van liefde, zend mij je zoen.
 't Zal mij zo zalig aan het harte doen.

Ik en mijn klein viole, ik en mijn mandolien,
 Onder de struik verscholen, onder de struiken
 Zingen voor jou, hier in de kou, Liesje mijn kleine vrouw.
 Weet je mijn hartediefje, weet je mijn hartedief,
 Dat ik je min, mijn liefje, dat ik je min
 Mijn snoezige meid, die je me zijt; maak toch mijn hart
 verblijd.

't Is hier zo koud, mijn schatje, 't Is hier zo koud mijn scha
 Ik zal niet weggaan, van je, ik zal niet weggaan
 Voor je ontsluit en aan de ruit lacht met je lieve snuit.
 'k Wil hier nog lang staan zingen,
 'k wil hier nog lange staan
 Om je aan 't raam te dwingen, om ja aan 't raam te
 Wachten zo lang, ware 't leven lang, tot ik je groet ontvang?

Waarom blijft 't raam gesloten?
 Waarom blijft 't raam nog toe?
 Wil je me dan verstoten? Ben ik verstoten?
 O in mijn hart voel ik de smart daar je mijn liefde tart.
 'k Kan zonder jou niet leven, 'k kan zonder jou niet zijn;
 'k wil je alles geven, ik wil je alles
 Schenken altoos, wat je verkoos, wees nou niet harteloos.

Ieder mens krijgt bij zijn doopsel twee, drie namen mee.
Rijke kindren zijn daarbij nog dikwijls niet tevreë.
Sommigen heten Jan en Piet en Jef en Fons en Braam.
Ik heb er maar ene, maar het is een eedle naam.

Refr: Ik ben Sjarlewie, voor de dames Bibi.
Ik spreek heel galant en ik groet elegant.
Mijn naam is mijn roem, een naam lijk een bloem.
Hij past heel charmant bij mijn groot verstand.
Sj-a-r, le-e-w, i-e-, Sjarlewie.

Moeder zei me altijd, toen ik op de wereld kwam,
Woog ik zonder liegen meer dan vijftien kilogram.
Want mijn goede moeder was naar 't schijnt nooit niet getrouwd
En toen ze me kocht was ik al twalef maanden oud.

Op de school daar was ik altijd d'eerste van de klas.
(k Mocht 't W.C:tje kuisen omdat ik de slimste was.
En toen 'k bij de troep ging was ik daar direkt sergeant?
Zelfs de officieren groetten heel eerbiedig want

Ieder roemt mijn wijsheid en uitzonderlijke macht.
'k Word alom door groot en klein als wonderkind geacht.
Ieder vraagt zich af hoe 't komt dat ik van alles ken,
Ja dat is waarschijnlijk omdat ik een tweeling ben.

Bij de meisjes heb ik altijd veel succes gehad.
'k Had aan ieder vinger eentje ach hoe leuk was dat.
Wie een zoentje kreeg vertelde 't aan de ander voort,
En zo komt het dat er twee van liefde zijn versmoord.

Wij zijn soldaten van de koekskecompagnie,
 Gedrild en vaardig in karottentrekkerie.
 Wij zijn soldaten, twee beste maten, maar exercice bekoort ons niet.
 Wij houden niks van theorie en wapenkuis, /ziet!
 Maar in 't marcheren door de straten zijn we thuis.
 Want in de stad, daar woont een schat, die de soldaten geren

Refr: En we stappen met de hele compagnie,
 Draai rechts, draai rechts!
 Langs de straat voorbij het huis van Rosalie.
 Draai links, draai links!
 En dan komt ze lachend op het stoepje staan.
 Draai rechts, draai rechts!
 Tot de compagnie voorbij haar is gegaan.
 Compagnie, halt! Een, twee!
 Ik en Tist, ik en Wist, ik en Tist en Tist en ik,
 Zijn soldaten 1e klas, 's morgens aan patattenjas,
 Voor de middag aan de was,
 's Middags altijd goed van pas,
 Na zes ure met het glas, 's avonds op de stromatras,
 Meer dan nodig in de kas. Plaats rust!

Als wij marcheren door de straten van de stad,
 Gaapt iedereen ons aan van op het wandelpad.
 Wij pinken gauwtjes naar mooie vrouwtjes
 En werpen vlug een schalkse zoen.
 Maar is 't per ongeluk de vrouw van de majoor,
 Dan staan we 's anderdaags te stottren op kantoor.
 De hele staf komt erop af, we krijgen zeven weken straf.

Als de sergeant met veel lawijt ons kommandeert,
 Dan wordt hij razend want wij doen alles verkeerd.
 Want exerceren met de geweren dat vinden wij onnozelheid.
 Wij noemen steeds de eerst piet: mijn generaal,
 En de majoor die is bij ons mijn korporaal.
 Maar is 't misschien niet naar hun zin, dan vliegen wij het
 bakje in.

Als om zes ure de kazernepoort ontsluit,
 Trekken we samen op ons daaglijks pintje uit.
 Wij met ons tweetjes zien de cafétjes
 Niet voor wat ijzēwinkels aan.
 En als we na taptoe weer voor die poorte staan
 Zingen we saam een wiegeliedje voor de maan.
 Maar dan tot slot, klinkt niet zo vlot,
 't Laatste refreintje in 't cachot.

Als ~~de~~ avondzonne daalt in 't westen neer,
Keer ik telkens naar dit eenzaam-plekje weer.
'k Hoor je op violensnaar
Strijken 't lied zo wonderbaar,
Dat ik in mijn ziel mijn leven lang bewaar.

Refr: Speel viool in de nacht,
't Ruist zo innig en zacht.
'k Droom me dicht aan je zij,
Zonnig meisje van mij.
Speel viool in de nacht,
'k Weet je minnend gedacht
Eeuwig aan mij gewijd,
Lieve schat van een meid.

In de stille bomen zingt je melodei
En de avond gaat gelijk een droom voorbij.
Mooier klinkt ~~geen~~ englenzang,
't Schept in mij een zaalge drang,
'k Wou dat deze avond dure eeuwenlang.

Na een dag van werk en zorg, mijn kleine vrouw,
Speel je in de avond 't lied van liefd' en trouw.
En versta 'k de woorden niet,
'k Weet toch wel wat het bediedt,
'k Neuriezacht met jou ons beider liefdelied.

Word je eenmaal toch mijn lieve kleine vrouw,
'k Maak je instrument een plaatsje aan de ~~schouw~~
Maar wanneer het werk gedaan,
Sterren aan de hemel staan,
Wil ik dicht bij jou als in een droom vergaan.

↑
A

Al dagen zocht ik naar mijn hoed
 Ik vind hem hier weerom.
 Laat af of zie je soms niet goed, ~~o~~
 Dat is mijn eigendom.
 Ik ken hem aan het zwarte lint,
 Daarom is hij van mij.
 Hij heeft een gele tint
 En een platte strik opzij.
 Ik weet wat ik zeg, wel aan pak je weg!

Refr:

't Is mijne hoed (bis) 't is mijn (bis) 't is mijne hoed.
 Ik ken hem goed (bis) ik ken hem drommels goed.
 't Is mijne hoed (bis) 't is mijn (bis) 't is mijne hoed.
 Ik zeg met gloed (bis) dat is mijn eigen hoed.

Hij staat me toch zo wonderschoon en mij alvast niet mij.
 Hij geeft mijn haar een eedle toon, hoe past mijn hoofd erin.
 Of ik hem scheef of recht opzet, hij past me als gesmeed.
 Ik ben als g'lerx oplet zonder hem maar half gekleed.
 't Is net lijk ik zei: hij hoort dus aan mij.

Mijn moeder kocht hem toen ik nog een kleine broekvent was,
 Dat is nu 20 jaar en toch past hij nog eerste klas.
 Dat hoedje gaf God zij geloofd aan 't hoedje vorm en snee.
 Het hoofdje werd een hoofd en het hoedje groeide mee.
 Nog is 't elegant, bekijk het maar want

Ik kreeg hem uit een erfenis nu vijftien jaar geleen.
 Naar huwelijk en begrafenis bracht hij me telkens heen.
 Bij regenweer, bij zonneschijn was hij mijn trouwe vriend,
 'k Waardeer hem als een schrijn want dat heeft hij ruim
 Gelijk wat men gaf, ik sta hem niet af. verdiend.

Waarom toch al die twisterij, zeg op, wat gaat hier om?
 Of is die hoed van allebei en ieders eigendom?
 Ik zie: hij is nog elegant maar 'k weet wat jij niet weet.
 Onder die leren band zitten luizen met de vleet.
 Nu zeg eens voor goed, van wie is die hoed?

Eindrefr: 't Is zijne hoed

Dus is 't mijn eigen hoed.

Ik, onze zeune en zijn moema
Die gingen bij tante gaan eten.
Peperkoekskes met sala,
Ja onze zeune mag da.
Hij at er zijn buikske vol,
Ge hadt dat moeten zien.
Onderweg zei hij tegen mij:
'k Heb er nog zes bij mij.

Refr: 't Is onze zeune (bis)
Hij zal wat worden, hij zal wat kunnen.
't Is onze zeune (bis)
En hij heeft er zoveel verstand, want,
Weg kweken hem naar ons hand.

Werken zal hij nooit niet doen
Want hij kan velo rijden.
't Wordt ne sportman met fatsoen,
En echte kampioen.
Als hij soms aan 't boksen gaat,
Dan moet ik mij ook mijden.
Hij slaat mij een blauw oog of drij
En een bloedneus daarbij.

Als hij bij de troep zal gaan
Dat durf ik avoueren.
Dat hij rap in graad zal staan
En ze voor hem zullen aanslaan.
Hij maakt soms oorlog in ons kot,
Je zou dat moeten horen!
Kommen, pannen en ijzeren pot,
Heel de boel slaat hij kapot.

Hij klapt ook van alles mee
Je zou dat moeten horen.
Van theater en café
Voor zo ne klérine cadé
Ziet hij soms een meiske op straat,
Ja rap heeft hij z'in d'ogen.
Hij trekt er soms een oegske naar
Da hij is nog na z'es jaar.

↑

C M

Als de lente daagt en geen storm meer jaagt,
Zoekt ~~elk~~ vogellijn in min te zijn.
't Zingt een chant d'amour tot de schuchtre moer,
'k Nodig jou hier uit, o mijn aardige bruid.

Refr: Kom en tree met mij in 't aards paradijs,
Zon en bloemen zijn ons deel.

Kom en zing met mij van liefde en peis,
Haha, een blijde wijs.

Laat ons samen bloemen lezen,
Laat de zon ons woning zijn.

Kom en tree met mij in 't aards paradijs.

Haha, ~~ee~~ ons levens reis.

In mijn liefdetuin word je slank en bruin,
'k Zing: ich liebe dich, voor jou glücklich.

Bij de appelboom vloeit een honig stroom,
'k Bouw een zomerhuis voor ons bei als een kluis.

'k Drink de liefdewijn in de maneschijn,

'k Dans de volle nacht een wals of acht.

Kom het leven vaart door mijn rozengard.

Waar 'k je henenvoer blijf ik trouw pour toujours.

Hoor de franke taal van de nachtegaal

Zingt ~~een~~ melodei voor jou en mij.

Gaan we hand in hand door het liefdeland,

't ~~Leven~~ wenkt zo vroom als een zalige droom.

Heeft moeder natuur u gegeven,
Twee kuiltjes heel dicht bij de mond,
Dan vindt iedereen je bekoorlijk,
Je boeit alle harten terstond.
Maar heb je twee lachende ogen,
Dan komt het er heus niet oⁿ aan.
Al ben je dan minder bekoorlijk,
Die ogen, ze trekken je aan.
Ze stralen vol gloed bij al wat je doet.

Rdfr; Twee lachende ogen, ze geven je kracht.
Ze hebben zo menig verdriet al verzacht.
Twee lachende ogen, ze troosten bij smart
En brengen vaak balsem in het droevigste hart.

Twee heerlijke lachende ogen,
Ze zetten wat kil is in gloed.
Ze geven de arme een rijkdom,
Ze maken wat slecht was vaak goed.
Ze zijn in de wereld een weeld,
Die gaat boven schatten en geld.
Ze zijn het bezit dat door niemand
Genoeg ooit op prijs is gesteld.
Ze zijn de magneet van liefde en leed.

Wanneer je gebukt gaat door zorgen,
Geen rampen je worden gespaard,
Dan vind je heel dikwijls het leven
Waarachtig de moeite niet waard.
Maar kijken in moeilijke dagen
Twee lachende ogen je aan,
Vergeet je het leed dat je griede
En 't is met je wanhoop gedaan,
Het oog raadt terstond 't geheim van de mond.

Mensen, heb je ooit zo'n koppel zottemans gezien? Haha!
Nu dat komt zo zachtjes van een druppel acht of tien. Haha!
Ik ben heus niet zat maar hij heeft meer dan zijn rantsoen.
Ik kan nog een flikker slaan en lachen met fatsoen. Haha!

Hij durft niet alleen naar huis, zijn vrouw staat op de hoek.
'k Moet hem naar 't WC'tje doen of hij doet in zijn broek.
Ik heb nog een kwezeldorst, ik ben nog maar half-belaan.
En 't en komt in zak of maag nog op geen beerkuip aan.

Als ik klein was vroeg mijn oom: hoe oud ben jij nu, guit?
'k Zeg: dat zie je aan mijn vest, ik ben zes jaar volmit.
Vraagt hij dan: wat wil je worden, komaan zeg het maar.
'k Zeg: Verdekken dat is klaar, natuurlijk zeven jaar.

'k Had in Brussel een kozijn, die was het leven moe.
Hij wou zich verhangen maar het strop en ging niet toe.
Hij sprong in het water maar men trek hem uit de sloot.
Toen leefde hij op zijn rantsoen en hij was seffens dood.

Kom, we gaan eens horen wat dat vrouwmens daar vertelt.
Z'heeft alweer een bessom bij, ik weet niet wat haar kwelt.
Dag meneertje, dag madam, de groeten aan papa;
Straks gebeurt wat anders ja, hahahahaha!

TYROLERLIED

IV-29

D

Wij komen uit 't land van de bergen,
 De vrije Tyrolernatuur.
 Waar huizen en bomen als dwergen
 Zich spieglen in 't hemelazuur.
 Waar golvende groenende weiden
 En lachende dorpjes in 't dal,
 Waar slingren de paadjes langs heuvel en kloof,
 Beschaduwd door wuivende loof.
 Jochei! Jochei! Jochei!

Refr: Daar is het land van ons leven,
 Land van het lied en de jool.
 Laag in de beemden en hoog in de zon
 Daar is het mooi Tyrool.
 Land van de lach en de liefde,
 Bont in zijn golvende pracht.
 Vast in zijn trouw als een heilig symbool,
 Dat is het schoon Tyrool.

Waar joelende knapen geleiden
 Ter bergwei het loeiende vee.
 Waar hupplen de blozende meiden
 En zenden hun schallend jochee!
 En over de bergen weergalmen
 Een lach en een kreet en een groet.
 De zon aan de hemel beheerst er dat land,
 Dat blaakt in zijn heldere brand.

Waar haat en afgunst zijn gebannen,
 Waar liefde de harten beheerst.
 Waar parelt de wijn uit de kannen
 Bij kermis en huwelijksfeest.
 Waar zingen viool en gitaren,
 De stemmen van liefde en trouw.
 Waar 's avonds de kreet van de jodel weerklinkt,
 De nacht over het bergland zinkt.
 Wij dragen langs dorpen en steden
 De geest van ons bergenland mee.
 Wij hebben de wereld doorsneden,
 Maar kenden slechts onrust en wee.
 Nu zwerven we weer naar ons heimat,
 Naar 't land van de eeuwige vreugd,
 Naar rijzende toppen in zonne en wind,
 Waar 't harte de vrede hervindt.

↑

GA

Mijndames en mijn heren, juffrouwen allemaal.
 Ik ga iets deklameren, luister naar mijn verhaal.
 Het gaat hier over dieren, ze schreeuwen hard en luid.
 Al zijn ze maar met vieren, er komt veel waarheid uit.

Een koebeest en een varken, een ezel en een paard,
 Bespraken saam de oorlog, 't was wel de moeite waard.
 Het paard begon te boffen en sprak heel trots en fier:
 Ik ben in krijg onmisbaar en 't uitverkoren dier.

Het varken sprak al knorren: mijn zⁿ geprezen wordt,
 Geeft krachten aan de strijder, die vecht voor land en vorst.
 Om nu nog maar te zwijgen van hespen en van spek,
 Neen, oorlog zonder varkens bestaat niet, 't is te gek!

De koe prees haar produkten, haar boter, melk en kaas.
 Ze zei: ik ben in oorlog echt iedereen de baas.
 Mijn frietvet en mijn biefstuk, die lust de strijder zeer.
 Heeft hij te kort aan r^udsvlees: dan vecht hij ook niet meer.

De ezel riep luid balkend: gij stoevers om ter meest.
 Ik ben in elke oorlog ieder de baas geweest.
 Ik ben alleen onmisbaar, al ben ik dom in schijn,
 Want waren er geen ezels, er zou geen oorlog zijn.

↑
F

VANG EEN LUIS

IV-2

Vang een luis (4m) vang een luistrijk feest nu aan,
 Op zⁿ huid (4m) op zijn huidig feest bestaan.
 Hij is dikwijls veel te goed en gemeenzaam van gemoed.
 Hang hem op een gloriekrans met een koord van zilverglans.
 Geef hem stromen van geluk voor zijn koene deugd.
 Hij heet Lodewijk de Niel, God verdoeme nooit zijn ziel.
 't Vagevuur wees nooit zijn lot, maar de heldre woon van God.
 Hij komt pas met roem en eer uit het Heilig Land hier weer.
 't Is een gekend muzikant, hij is luimig en plezant.
 Wilt ge staan in zijn gena, doe hem do^eoeenvoudig na.
 Maak hem schone gloria's, vul hem opnieuw 't ereglas.

↑
F

VRAAG EN GE ZULT VERKRIJGEN!

1-16

A: Kom weer naar huis, als ge verandert van gedachten,
 Kom weer naar huis en 't zal voor goed vergeten zijn.
 Je oude stoel staat klaar dicht bij het raam.
 Kwam je nu spoedig maar, we werden weer gelukkig saam.
 Kom weer naar huis als je verandert van gedachten.
 Kom weer naar huis, dan zet ik bloemen voor je neer.
 O kom naar huis, laat mij niet langer wachten.
 O keer toch weer en breng weer zonneshijn.

A: Ze komt naar huis en z'is veranderd van gedachten.
 Ze komt naar huis en 't zal voor goed vergeten zijn.
 'k Zet gauw haar stoel hier klaar dicht bij het raam.
 Kwam ze nu spoedig maar we worden weer gelukkig saam.
 Ze komt naar huis en z'is veranderd van gedachten.
 Ze komt naar huis en ik zet bloemen voor haar neer.
 Ze komt naar huis, laat me niet langer wachten.
 Ze keert terug en brengt weer zonneshijn.

B: Ik kom naar huis maar niet veranderd van gedachten.
 Ik kom naar huis en 't zal hier rap gebakken zijn.
 Dat kreupel stoeltje daar maakt mij beschaamd.
 Haal gauw een club voor mij en zet hem bij het raam (spoedig)
 Ik kom naar huis maar niet veranderd van gedachten.
 Ik kom naar huis en zet de fles maar voor me neer.
 Ik kom naar huis, 'k laat u niet langer wachten.
 Ik kom naar huis en breng u zonneshijn.

A: Ze kwam naar huis maar niet veranderd van gedachten. %
 Ze kwam naar huis en sloeg de boel hier kort en klein.
 Die oude stoel van haar smiet ze door 't raam.
 Ze schreeuwde en vloekte maar
 En schreef in mijn gelaat haar naam.
 Ze kwam naar huis maar niet veranderd van gedachten.
 Ze kwam naar huis en smiet de bloemen voor mij neer.
 o wee! o wee! wat staat me nog te wachten!
 Ze kwam terug en bracht weer zonneshijn.

↑
F M

VOILA! WIJ ZIJN HIER!

1-118

'k Groet u allen , dames heren,
 'k Groet u in ons aller naam.
 Om uw talrijk opmarcheren
 Zeggen wij u: aangen^aaam!
 In dees zo benarde tijden
 Zoekt elkeen naar gulle vreugd.
 Daarom bieden wij u allen
 Veel lawaai en weinig kunst.
 Mocht ons werk u toch bevallen,
 Schenk ons uw geëerde gunst.

Wij zijn het v~~re~~re-vre-vre-
 Wij zijn het da-da-da
 Wij zijn het v~~re~~redaca
 Her Vredacabaret.
 Wij maken vro-vro-vro
 Wij maken lijk-lijk-lijk
 Wij maken vro, wij maken lijk
 De vrolijkheid.

U hoort in dit nieuw programma
 Alles wat u lusten mag.
 Een gevarieerde gamma,
 Ernst, gemoedlijkheid en lach.
 Daar de tijd ons kan ontbreken
 Kond'gen wij geen nummers aan.
 Koop u dus in eigen voordeel
 Een programma van twee frank.
 Zo vormt u het beste oordeel
 En u krijgt ons aller dank.

Zing met ons mee, als 't moet,
 Dat geeft een blij gemoed.
 Vergeet met ons uw leed,
 Maar houdt uw lach gereed.
 Nu tredt voor u in 't krijt
 In alle needrigheid,
 Tot uw verzet, met zang en pret
 Het Vreda-cabaret.

VOLKSTYPEN

11-27

S : We staan hier op de kerremis om 'n centje te verdienen.
 C : Ge koopt een kremke van 5 fr, we zullen u goed bedienen.
 SC: Ge kent ons wel, we zijn beroemd in heel het Vlaamse land.
 Al zijn we wij van laaltert niet, we vinden 't hier plezant.

Refr:

C : Ik ben Chassez, ha ha! Ik ben Staaf Kaad, haha!
 CS: We zijn gekweekt met potje kaad en droge haring.
 Ik ben Chassez, haha! Ik ben Staaf Kaad, haha!
 CS: Ons marchandies geeft ons op tijd een goeie smering.
 Ik ben..... IK ben.....
 CS: We hebben vis en kaad van eerste kwaliteit.
 Ik ben.... Ik ben....
 CS: Maar menig keer zijn w'op ons toernee ons centen kwijt.

S: Ik woon op 't Dorp, ge weet het wel, d'affaire groeit en
 wast er.
 Ik lever vis en groenten aan meneer de onderpaster.
 Ik heb een goeie kameraad; Chassez, die g'hier ziet staan.
 Al heeft hij mij met zijne kreem concurrentie aangedaan.
 C: Ieder die naar de Ekent komt stapt bij Chassez eens binnen.
 Hij vindt er zulke grote keus, hij weet niet wat beginnen.
 Ne crème la glace of ne frisko, hij kan er ook wat zien.
 Waarmee da 'k alles fabrikeer, 'n Amerikaans machien.

s: Wij hebben alle twee een vrouw
 C: Die schriklijk niyg kan spreken.
 S: En ons Hortense kan dat goed,
 C: Ons Jeanne kent de streken.
 S: Terwijl ze thuis commerce doen
 C: Trekken wij op toernee.
 S: We houden niet van stille staan,
 C: Tenzij aan ne café.
 S: Ik maak de beste kreem van 't land,
 C: De mijne is nog beter.
 s: 'k Verkoop de haring per kôlo
 C: En ik per kubieke meter.
 S: 'k Maak lekk're fritten in mijn kraam,
 C: 't Is effenaf schoon om zien.
 S: Ik maak de kreem per electriek
 C: En ik met mijn machien.

↑
G M

Dames, heren, 'k wil u zeggen hoe men 't vrouwvolk zoal noemt
Duizend namen, meer of minder, 'k noem ze allen onverbloemd.

Loop je soms zo langs de straten, zie je meisjes fijn en slank
Hoor je allerhande namen, heel modern met Franse klank:
Merjet, Nelly, Arlet, Mini, Toto, Marie-Louise. /vrouw.
Maar eens getrouwd dan krijgt ze gauw de specifieke naam der
Dan wordt het rap: mijn zottekap, mijn schelvis of mijn vieze /krab.

Meer dan een van m'n bekenden noemt zijn vrouw 'n vogelschrik
Mijn miserie, mijn ellende, mijn prinses, mijn laatste snik.
Mijn beddeplaag, mijn vieze zaag, mijn eeuwige tentatie.
Mijn wervelwind, mijn lieve kind, m'n helse pin, m'n duivelin.
En Vandebril, de gardevil, die noemt z'n vrouw: m'n krokodil.

Andren zeggen mijn kanalie, mijn banaan, mijn sacrament.
Slaat men dikwijls een batalje,
't Wordt mijn slang, mijn vuil serpent.
M'n oorlogsroes, m'n zwarte poes, de nagel van mijn doodskist.
Mijn mosselschelp, mijn laatste woord, mijn koterhaak, mijn
Meneer De Rop, al krijgt hij klop, /bubbele moord.
Die noemt zijn vrouw: mijne spinnekop.

Menigeen noemt haar m'n schatje, m'n pladijs, m'n appeltrot.
Mijn juweeltje of mijn schatje, daags nadien: mijn droevig lot.
M'n scherpe neus, m'n mitraljeus, m'n vlam, m'n dikke berta.
Mijn waggelgans, mijn boemeltrein, mijn vagevuur, mij erver-
Mijneef Ambroos, de oud-matroos, /zwijn
Die noemt zijn vrouw: mijn poeierdoos.

Weeral andren heten sjoosken, spinnewiel of engelijn,
Toverheks of abrikoosken, kommandant of kapitein.
Mijn bombardon, mijn lange tong, mijn coloradokever.
Mijn radio, mij koffiebelaas, mijn slanke lijn, mijn schuppen
En Vanderzoog, bij hoog en droog, /haas.
Die noemt zijn vrouw: mijn eksterroog.

Ieder (3m) vrouwtje kreeg van manlief zo een naan.
Mijn savooi, m'n kabeljauwtje, mijn komkommer of mijn kraam.
Mijn lieve snoet, m'n weesgegroet, mijn duif, mijn violetta.
Mijn babbeltuit, mijn reseda, mijn donderwolk etcetera.
Ik die mijn lied zo vriendelijk bied,
Ik noem mijn vrouw ... 'k en durve niet.

WAAR IS ONS LIEF NAARTOE?

V-2 0

Zeg mensen, kunde niet raden, waar is ons lief naartoe?
 We zwerven langs de straten op zoek naar ons Loeloe.
 Z'is blond van haar en fijn van oor.
 Z'heeft krullend haar en centen, hoor!
 Nu is z'er met een andre type vandoor.

Refr: Wij vrijen 't zelfde meisje, wat kunnen w'er aan doen?
 Zij mist soms wel een vijsje, maar heerlijk is haar zoen.
 Nu komt de desolatie, ze laat ons proper staan,
 En z'is in al haar gratie met een ander er vandoor gegaan.

We kennen haar sinds jaren, veel jaren van plezier,
 We gingen samen varën, o heerlijk souvenir!
 We wiegden zacht op 't stille meer
 Als onverwacht, al meteenkeer
 Van op de oever zij ons tegenlacht.

Die dag in 't koele windje, in 't bootje op het meer,
 We vroegen haar: wie mint je? Ze zei: elk even zeer.
 Toen liep ons hart van vreugde leeg
 Daar elk zijn part van liefde kreeg
 En al ons bloed van liefd' in d'adren steeg.

We mochten met ons beiden bij haar thuis vrijen gaan.
 En om van haar te scheiden gingen we buiten staan.
 We kusten toen ons lievekijs,
 Een malse zoen in de maneschijs.
 Ze was zo fier door ons bemind te zijn.

We gingen samen dwalen door veld en groene wei.
 Of trokken naar de zalen want dansen kunnen wij.
 Elk op zijn toer nam 't meisje mee,
 Geen lompe boer, die 't vragen dee,
 Bevreesd voor ons liet ieder haar met vree.

Nu heeft een mooie prater ons liefke opgeruid.
 En tien minuutjes later was ze de gaten uit.
 Waar is ze nu, ons hartekind?
 We vragen 't u en wie ze vindt,
 Wordt zeker ook door ons Loeloe bemind.

Eindrefr:
 Wij vrijden 't zelfde meisje, nu is ze weg voor goed.
 Ons sleutig lieve sijsje, ons hartediefje zoet.
 Hoe groot toch is ons lijden, nu dat ze ons liet staan.
 Een type kwam haar verleiden en met hem is z'er vandoor
 gegaan.

C M

Broertje lag met bleke wangen door een zware hoest gevelde.
 Moeder weende bij zijn sponde, dagen lang door angst gekweld.
 Toen de dokter was gekomen, keek hij ernstig, sprak geen
 Maar wenkte vader hem te volgen even maar, /woord.
 Tot aan de poort. Toen sprak hij stil:

Refr: Wanneer de laatste blaadjes van de rozelaar,
 Verdord ten gronde vallen in het late jaar,
 Zal broertje gaan, er is geen redding meer,
 Tenzij de hulp mocht komen van de Heer,
 Nog voor de blaadjes vallen van de rozelaar.

Vader keerde in de kamer als verpletterd door dat woord,
 Deelde moeder alles mede maar ook zusje had het g'hoord.
 Ongezien sloop ze naar buiten, stil tot bij de rozelaar,
 En streelde lang de groene blaadjes met een zacht en teer
 Ze stond en dacht: /gebaar.

Treurig was het in het huisje, broertje bleef wanhopig ziek,
 En bij 't welken van de blaadjes werd zijn toestand hoogst
 Vader stond met bloedend harte kritiek.
 Bij het bedje van zijn kind,
 En moeder weende ganse dagen om haar jongen zo bemind.
 Ze dacht zo vaak:

Weldra kwam de herfst en 't stormde
 Maar de blaadjes vielen niet.
 Gans verwelkt hingen ze kleurloos,
 Maar geen een de struik verliet.
 Vader zag dit ~~enig~~ wonder,
 Stond toen spraakloos en ontroerd,
 Want zusje had ze met een draadje aan de twijgjes vast-
 Toen kwam weer hoop: /gesnoerd.

Als eindelijk toch de blaadjes van de rozelaar,
 Verdord ten gronde vielen in het lentejaar,
 Was 't leed voorbij, want broertje speelde weer,
 Omdat dan toch de hulp kwam van de Heer,
 Nog voor de blaadjes vielen van de rozelaar.

Stil en doods stond 't huisje in de heide.

Moeder lag met zware koorts te bed.

Vader week geen stonde van haar zijde

En kleine Jo kwam niet meer aan de pret.

Een vreemde juf vertelde aan de kleine,

Wie straks in de kerstnacht komen zou:

Jezus, die op aarde zou verschijnen

Om ieder troost te brengen in de rouw.

Wanneer de kersteklokken luiden over 't blanke heideland,

Dan komen duizend engelen zweven en sterren pinklen t'allen-

Dan daalt de kleine Jezus uit de hemel, /kant;

Brengt moeder weer gezonde levenskracht.

Wanneer de kersteklokken luiden in de blanke heidenacht.

Kort daarop ging moeder plots aan 't ijlen,

't werd in 't huisje, achzo akelig stil.

Niemand mocht nog aan haar bed verwijlen,

De dood wachtte in de kamer grauw en kil.

Kleine Jo zat ergens stil te dromen,

Traantjes bolden langs zijn wangen neer.

Och als Jezus nu maar gauw mocht komen,

Genezing brengen aan zijn moeke teer.

Kerstnacht kwam, moeder zou weldra sterven.

Enige hoop op redding bleef er niet.

Vader zat met roodbetraande ogen

En kleine Jo leed om dit groot verdriet.

Ongezien verliet hij 't treurig huisje,

Niemand lette op zijn stille vlucht.

Weldra stond hij rillend van de koude

En uit zijn hartje welde een diepe zucht:

In die nacht ging moeder naar de hemel,

Na een lange worstling met de dood.

Buiten spoedde haar kindje zich ter kerke;

Maar hij geraakte steeds in grote nood.

De sneeuw viel in dichte vlokken neder,

Kleine Jo verdwaalde op de hei.

Tenden moe, versteven van de koude

Viel hij daar neer in hopeloos geschrei.

En toen de kersteklokken luiden over 't blanke heideland,

Toen vonden kleine Jo en moeder tezaam het eeuwig vaderland.

En engelen zongen: vrede op dees aarde,

In 't huisje weend' een vader stil en zacht,

Wanneer de kersteklokken luiden in de blanke heidenacht. A

Mensen, help me toch of ik sterf hier nog,
'k Werp me van de pijn onder de trein.
'k Heb een slechte tand, hier al deze kant
En hij plaagt me al een uur of

Refr:

Aai, wat doet dat zeer, aai God Lieve Heer,
'k Heb van heel mijn leven nog also geen pijn doorstaan.
'k Zou op ieder ogenblik van mijne center draaien.
Aai, wat doet dat zeer, aai God Lieve Heer,
Aai, aai, aai wat doet dat zeer, och Heer!

'k Heb hem gemasseerd, alles geprobeerd,
Om van al die pijn vanaf te zijn.
Maar waar dat 'k ook ga, 't is al mis gedaan,
't Is al tijd vermoeit en geld ver

'k Sprak eens op de baan een kwakzalver aan,
En hij trok een muilt, also, eruit.
Maar de dag nadien, g'hadt dat moeten zien,
Mijne slechte stand stond er nog

Gistren zei mijn wijf: 't is nu halvervijf,
Ga met d'autobus bij de dentist.
Maar op d'autobus, 'k draai van mijne sus,
Ik was zo beschaamd dat 'k weer naar

's Morgens sta ik op met een zere kop,
'k Lig de hele nacht bijkans versmacht.
't Eten laat ik staan, drinken zou niet gaan,
Door die slechte tand, is dat niet ...

't En kan niet meer zijn, 'k heb te grote pijn,
'k Hang me met een strop nog liever op.
D'een of d' andre keer ziet ge mij niet meer,
'k Moet ervan kapot, van mijnen

Al spreekt men van mobilisatie,
Ik ben steeds gerust, 'k heb geen zorgen ommij,
Want ik ben steeds in staat van gratie.

Wanneer ik een poosje te veel heb gewerkt,
Dan komt als vanzelf de reactie.
Ik voel me dan lastig en lui en ik vind *vadsig*
In niets op de wereld attractie.
Wanneer ik zo'n lui heb dan is 't me gelijk
Of men mij een held noemt of stakker;
Ik trek me van niemand iets aan want ik ben
Geen ogenblik helemaal wakker.

Refr: Ik heb van die buien, dan geef ik om niets,
Dan kan ik me zo heerlijk vervelen.
Ik veeg er mijn voeten aan heel de boetiek,
Wat kan me dat allemaal schelen.

Eens kwam er een woedende vent op mij af,
Die schreeuwde: dat zult ge bekopen,
Gij zijt Vanderdonken, die schooier, die schoft,
Die gistren mijn hond hebt verzopen.
Hij stampte en sloeg me en bonkte maar door,
Maar ik heb hem fijn laten bonken.
Ik dacht bij mezelf dat gaat mij toch niet aan,
Mijn naam is toch niet Vanderdonken.

Ik kwam eens des avonds bedronken naar huis,
Al waggelen door 't eenzame straatje.
En vlak op het hoekske daar stond er een paal
Met helemaal boven een plaatje.
Ik dacht bij mijn eigen: dat moet ik eens zien,
Wat toch dat geschrift daar mag wezen.
Ik klom op de paal en op 't plaatje daar stond:
Pas op voor de verref te lezen.

Ik was in de trein en ik moest naar een plaats
Waar zelfs on ze koning te voet gaat.
Die plaats was bezet en ik klopte daar aan
En riep: is dat daar haast gedaan, maat?
Ik wachtte en wachtte en eindelijk kwam
Ne vent die aan 't eind van zijn daad was.
Hij zei: ga je gang, maar ik riep: 't hoit niet meer,
Omdat het toen toch al te laat was.

Wat kan het me raken dat ieder me schuwt
Dat mijn vrouw elke dag op de loop gaat.
Het is toch mijn schuld niet als ik dorst heb gehad,
Dat mijn tong elke keer in een knoop slaat.
Wat kan het me raken, wat er ook gebeurt,

Mijn vrouw is naar haar tant' vertrokken,
Ik heb haar naar de trein gebracht.
En met een stukje in mijn blokken,
Zo heb ik mijn verdriet versmacht.
Dat is nu al een drietal dagen
En 'k sliep al één keer in mijn bed.
In elk cafeetje, kreeg ik een meetje
En 'k ben al zeven keer op straat gezet.

Refr: Hoe droevig, zeg, mijn vrouw is weg,
Bij tante op visiet.
Ze blijft er vast een week te gast,
Want vroeger keert ze niet.
Zo los en vrij, da's niets voor mij,
Dat zie je wel, n'est-ce-pas?
Kwam 't vrouwtje maar, ik, snak ernaar!
Hoepsasa!

De eerste morgen bij 't ontwaken
Vond ik me liggen naast mijn bed.
Met in mijn mond een greep van 't laken
En rond mijn hals een stuk gazet.
Mijn schoenen vond ik aan de kapstok,
Mijn ondervest in 't schoenenrek.
Het radiootje op 't lavabootje,
Mijn nieuwe hoed in 't gaatje van 't vertrek.

'k Ging deze noen de bus vekkennen
En 'k vond een briefje van mijn schat:
Mijn liefste man, kun je 't nog wennen?
Zo gans alleen, hoe droef is dat!
Je kunt nu wel je tijd verdrijven,
Je schuurt de vloer en poetst de schouw.
Ga in je boeken wat vreugde zoeken,
En denk aan mij want ik, ik denk aan jou!

Ik heb het licht maar laten branden;
Want ze kijkt vast naar de compteur.
Ik maak wat vlekken aan mijn handen,
Zo kom ik in een gratiegeur.
De radio laat ik maar dreunen,
Zo weet de buurvrouw waar dat 'k was.
Want met een vrouwtje hang j' aan een touwtje,
Ben alibi dat komt dan goed van pas.

↑
F

Ze zitten samen in 't hoekje van de haard
Twee oudjes in de avond van het leven.
Hij met zijn pijp, zij met haar rozenkrans
Wijl op hun schoot de mag're handen beven.
Hun dromen zweven rond het dierbaar jonglingsbeeld,
Dat elke dag opnieuw hun oude zinnen streelt.

Weet je 't nog van in zijn kinderjaren?
Zijn blauwe ogen en zijn hartelijke lach?
Niemand had zo'n mooie blonde haren,
Hij was de eerste van de knapen van zijn slach.
Weet je 't nog hoe hij ons kon vermaken,
Met gekke toeren op zijn dure autoped?
Hoe wij eens drie weken moesten waken,
Toen hij ziek was met een zware koorts te bed.

Ze zitten Twee oudjes.....
Ze weten niet dat in het vreemde land,
Hun eenge zoon een misdaad heeft bedreven.
Hij wou de wereld zien, genieten van zijn jeugd.
Maar dwaalde o zo vlug van 't enge pad der deugd.

Weet je 't nog dat hij zo mooi kon zingen?
Hij was de beste zanger van het ganse koor.
Hoe hij eens op 't feest der ouderlingen
Precies kon doen gelijk een oude heer pastoor.
Weet je 't nog hoe hij ons kon verrassen?
Met mooie bloemen of een fijne vruchtentaart.
Of hoe hij door luimige grimassen
Ons kon doen schaterlachen met zijn valse baard?

Ze zitten..... Twee oudjes
Hij met.//////. Zij met Wijl op
Men bracht vandaag het vreeslijk nieuws uit 't verre land.
Wat tikt het klokje droef-eentonig aan de wand!

Weet je 't nog van in zijn kinderjaren,
Dat wij hem alles gaven waar hij lust in vond.
Hoe wij toen, met werken en met sparen,
Voor hem een toekomst bouwden lijk er geen bestond.
Weet je 't nog, die lange bange nachten,
Is dat voor al ons liefde het zo bitt're lood?
Wat kunnen wij van 't leven nog verwachten?
't Was al zo hoopvol, al zo vreedzaam, al zo schoon.

Waarom wordt het mensdom slank, waarom loopt de wereld mank
Weet je waarom? (2m) Weet je dat niet, ben jij zo don?

Waarom lijkt je hoort en ziet draait de rantsoenering niet?
Weet je waarom? Zeg het maar kom! Blijf toch niet eeuwig
stom.

Refr: Omdat de boer te duur verkoopt,
Omdat de smokkelaar ons stroopt.
Dat moet je zwijgen omdat de mensen niet beter
een wensen dan geld te versmijten aan bik om te
bijten. Daarom alleen denk maar eens na!
Daarom alleen, hé? Ja!

Waarom wordt het bier zo slap, waarom steelt men voor de grap

Weet je waarom? Weet je dat niet?

Weet je waarom je kleur verschiet?

Waarom draag je nog dat kleeed? 't Is al zeven el te breed.

Zeg me waarom, ga je zo krom, toch niet van ouderdom.

Waarom wordt meneer zo smal? Waarom lijkt hij aan de gal?

Weet je waarom? Dat is toch klaar!

Waarom verkwijnt dat meisje daar?

Waarom gaapt mijn broek zo wijd?

Waarom ben ik mijn zitvlak kwijt?

Weet je waarom? Denk nu eens na! Dat is toch logika!

Waarom sluit men een kontrakt? Wordt men dan nog beet gepakt?

Weet je waarom? Zeg het maar luid!

Waarom trekt men patatten uit?

Waarom is 't dat Jan of Piet graag van Winterhulp geniet?

Weet je waarom? Zeg het ons maar of zing het mee, miljaar!

Waarom wordt die boer daar kwaad? Waarom kijkt hij zo vol

Weet je waarom? Wees maar niet bang! haat?

Waarom vervloekt hij mijn gezang?

Waarom krijg ik in mijn maag weer zo'n stomme pijn vandaag?

Weet je waarom? Zeg het hem goed!

Waarom ik stoppen moet.

W'HEBBEN 'T MILJOENTJE

11-33

Ge krijgt in 't leven maar één keer
't Geluk aan uwe zij.
Het brengt u helemaal in de war
En maakt u hemelsblij.
Kijk nu wat ons ten dele valt:
Het lot van één miljoen.
Het valt alleen nog te bezien
Wat we daarmee gaan doen.

Refr:

W'hebben 't miljoentje beet, zonder dat 't iemand weet.
Laat ze maar rollen, laat ze maar vliegen!
W'hebben 't miljoentje beet, hé!
(bis)

Ik koop vooreerst een luxvoituur,
Dat past bij mijne stand.
Het mooiste pak is niet te duur,
Ik eet in 't restaurant.
Wij vieren alle dagen feest,
En elk viert met ons mee.
Des winters wonen w'in de stad,
Des zomers aan de zee.

Wij gaan naar Rome en Parijs,
Naar Monaco en Spa.
Wij doen een tochtje naar Japan
Of naar Amerika.
Wij vliegen door de wijde lucht,
Bevaren d'oceaan.
En als er nog wat overschiet
Vliegen we naar de maan.

Heel de mensheid is ziek van champagne en muziek,
En om 't grootste plezier daarom geeft men geen zier.
Is er beter genot voor ons droevige lot
Dan te gaan keer/op keer op en neer.

Refr: Wiegen, wiegen, wiegen op en neer.
" " " weg en weer.
" " " op en neer.

Grijp je buurman maar bij de hand,
Wiegen is zo plezant.

Bij de wieg van haar kind zit de moeder gezwind,
Wijl ze kousen herstelt of haar spaarcenten telt.
Daar het schattekind kraait, zij het moederlijk paait,
Want wat geeft het al niet om een lied!

Kijk de zee maar eens aan, als de stormen haar slaan
En de zwellende vloed altijd wiegende doet.
Op haar deinende kracht wiegt het bootje zo zacht,
En de zeeman zingt mee met de zee.

Gaat de wind door het woud, zweept het krakende hout,
Wiegt het al weg en weer als een deinendecmeer.
In de kruin van een boom zit de vink zonder schroom,
Zingt hij wiegend zijn zang urenlang.

Te middernacht staat 't groot portaal der danszaal open,
En mensen gaan en keren naar de dancing weer.
In 't donkere hoekje van de voordeur weggedoken,
Zit stil en droef een knaapje lief en teer. /keert;
daar is hij elke nacht gezeten en wacht tot moeder weder-
Daar heeft hij menig uur gesleten
En klonk zijn vraag zo menig keer:

Wil je 't aan mijn moesje vragen of ze nog niet wederkeert?
'k Durf me niet daarbinnen wagen want ik word er steeds
'k Voel me thuis zo vreemd verlaten, /geweerd.
Want ik ben toch nog zo klein.
Wil je 't moedertje gaan vragen, ik ben toch zo bang alleen.

Maar niemand wil aan knaapjes bede aandacht lenen,
En binnen danst de moeder tot de morgen voort.
Dan vind z'haar kindje ingeslapen op de stenen
En wekt hem zachtjes met een vriendlijk woord.
Maar d'andre nacht in sneeuw of regen
Zit 't knaapje weer bij 't groot portaal,
En klinkt zijn stemme stil verlegen
En met een snik zo menigmaal:

Op zek're nacht, het sneeuwde in de donkre straten,
In 't hoekje van het groot portaal zat 't knaapje klein.
De traantjes bolden over d'half vervrozen kaken
En in zijn hoofdje brandde, o zo'n pijn!
Zijn lipjes rilden van de koude,
Zijn voorhoofd gloeide van de koorts.
En telkens hij zijn handjes vouwde,
Kwam uit zijn mond slechts woord na woord:

Toen kon hij kou en lijden niet meer verder dragen
En keerd hij wanklend naar het somber huisje weer.
Nog kon hij 't einde van zijn lijdensweg genaken,
Daar viel hij snikkend op het stoepje neer.
En toen zijn moeder d'andre morgen
Hem stervend aan de voordeur vond,
Sprak in een ijldroom nog het knaapje
En kwam het moeilijk uit zijn mond:

.....
Toen begon hij stil te schreien, zachtjes viel zijn hoofdje
Moeder borg haar vreeslijk lijden, /neer.
Want haat kindje was niet meer.

Door wiegende golven en rollende baren
 Stuur ik mijn schuit met vaste hand.
 Al huilen de stormen en dreigen gevaren,
 'k Hou van de zee, de zee aan mijn land.
 Ik werp er mijn netten in 't schuimende water,
 Visjes die maken mijn schamel gewin.
 En boven de wind en het golvegeklater
 Werp ik mijn lied d'oneindigheid in. Woio!

Refr: Over de baren klinkt er mijn zeemanslied.
 Trots de gevaren in vreugde en verdriet.
 'k Hou van de meeuwen, ik ben hun kameraad,
 'k Schenk aan de golven mijn liefd' en mijn haat.

Als 's morgens de zon door de wolken komt schingen
 Kniel ik heel ned'rig het hoofd in de wind.
 Als 's avonds de nevels de klaartē verdringen
 Bid ik de Heer als een dankbaar kind.
 Ik bied aan mijn Schepper mijn vreugd en mijn lijden,
 Dank Hem voor 't leven, mijn schuit en de zee.
 Ik vraag hem zijn zegen in werken en strijden,
 Zing Hem mijn lied als dankbare bee.

En thuis in mijn hutje daar spint er het vrouwtje,
 Midden het kroost, dat vader verbeidt.
 Ze stoeien in 't duin of ze vlechten van tōwtjes
 Netten zo sterk dat geen storrem ze snijdt.
 En kom ik weer huistoe na zovele dagen,
 Giert rond mijn huisje de dreigende wind,
 Dan bidden we vroom of wij bidden tegader
 't Lied van de zee en 't zeemanskind.

Ook ik moest de zeeën mijn schatting betalen,
 Vader verging met zijn boot in 't orkaan. Na amper een jaar
 zou die ramp zich herhalen,
 Twee broers van mij zijn de dood in gegaan.
 Toch blijft mij het lied van de golven bekoren,
 'k Vrees er geen storm en trotseer het gevaar.
 En is ook het lot mij als d'andren beschoren,
 Sterf ik op zee, dat God mij bewaar!

Toen Ons Heer zijn lieve Eva h~~ag~~ geschapen,
Voelde zij zich bij de man zo zwak en jong.
Maar ze kreeg van God het meest geduchte wapen:
Een geleen, radde tong.
't Nageslacht zou nooit die eedle kunst beschamen,
Want bij middel van een al te lange vlag,
Maken somm'ge winklende oude damen
Zo van een vlooischeet een donderslag.

Refr: Zeg, weet je 't al? 't Begint met niemendal!
" het krijgt een veegje overal.
" het zwelt gelijk een bal.
" en 't eindigt met een knal!

Zeg, Marie, luister eens hier, er wordt gefluisterd
Dat de bakker om te smokkelen is gepakt.
Anna, 't is omdat hij zegels heeft verduisterd
En rantsoenmeel heeft gezakt.
Victorien, men zegt dat 't is om geld te stelen,
Heb je 't vreselijke nieuws dan nog niet g'hoord?
Jozefien, wat hoor ik daar dat Jef Vergelen
door onze bakker is vermoord.

Zeg, Marie, dat laatste kind van Trees Rerrijken
Heeft een ni~~et~~g-puistje aan zijn linker~~oog~~.
Anna lief, is 't waar dat het wat scheel zal kijken?
Hoord' ik zeggen aan de toog.
Victorien, 't is 't wateroog hoort men vertellen,
't Is toch zonde van zo'n schoon en scharrig kind,
Jozefien, hoe zou die arme Trees het stellen,
Haar laatste kindje is stekeblind.

Mieke, in 't gemeentehuis is ingebroken,
'k Hoorde zeggen dat men 100 zegels stal.
Anna kind, er wordt zoveel al van gesproken,
Van die zegels ... een duizendtal!
Victorien men aal daar wel comedie spelen,
Want 10 000 ja dat is al reedlijk veel.
Jozefien, men had wat anders kunnen stelen,
Ja, heel dat boeltje met 't personeel!

Zeg, weet je 't nog die zondagavond,
Het waaid' en regende lijk nu.

Ik zag je door de straten dravend,
Och arme zonder paraplu.

Ik bood je medelij'nd een plaatsje
Onder mijn dichte waterdak.

Je refuseerde, ik protesteerde,

Tot eindelijk toch je gekke weerstand brak.

Refr: Zeg weet je 't nog die avond dat het regende lijk nu.

Tikketakke op mijn paraplu.

We bleven zoetjes dicht bijeen

Want 't waaide toch zo hard.

Tikketakke deed mijn bonzend hart.

Het was een tijd zo zalig toch. Weet je 't nog?

We liepen saam door vele straten,

Zo knusjes pratend met ons bei.

Langs stille plekjes gans verlaten

En menig keer je huis voorbij.

Onder ons dakje was 't zo veilig,

Al drupte 't water in mijn nek.

Ik durd' 't niet wagen, wat plaats te vragen,

Onder mijn eigen goed, was dat niet gek?

Herinner je we stonden samen

Dicht bij het venster van je huis?

Toen boven ons uit één der ramen

Je ma verscheen met groot gedruis?

Zeg, wil je daar eens voort gaan maken?

We lieten haar voor meer geen tijd.

Het parapluutje was dat minuutje

De redder van ons beider eerzaamheid. (eerbaarheid)

Maar kort daarop brak plots d' ydille,

We kozen bei een andre weg.

Ce sont les moeurs, oui de la ville.

Hoe is 't in 't Vlaams, weet jij dat, zeg?

Toch ben ik nooit die tijd vergeten,

Ik denk eraan zo menig keer.

Je was een schatje, voor mij toch, vat je?

Voor al die avond bij dat gekke weer.

↑
G

Vadertje, nu wordt je oud, hoor!
Kijk eens naar je grijzend haar.
Nee, schud daar nu niet je hoofd, hoor!
'k Zie er elke dag een paar.
Langzaam aan verdwijnt de levenslach,
Langzaam komt de oude dag.
Zilvren draden tussen 't goud,
Vadertje, nu word je oud.

Refr: Maar al drukt nu harde tijd en smart
Rimpels in je zacht gelaat.
Jij blijft immer jong van hart
En je staat nog steeds paraat.

Ja, mijn vaartje, j'hebt gelijk, hoor!
't Leven is niet altijd zon.
Maar je harte werd er rijk door,
En die rijkdom overwon/
En al komt er zilver tussen 't goud,
Jij wordt voor mij nimmer oud.
'k Zie jou altijd voor mijn geest
Lijk je vroeger bent geweest.

Jij gaf mij eens deze raad:
's Levensstorm bruist ook op jou.
Als je eens van mij weggaat,
Blijf je vaders woorden trouw.
En ontvlucht je eens je oude nest,
Hou je je idee voor best.
Jij keert toch, door God geleid,
Weer terug naar 't oude nest.

Altijd zal je voor mij blijven
Sterke boom nog ongeveld.
Nee, niets kan me hier verdrijven,
'k Ben te zeer op jou gesteld.
En eens breng ik een geschenkje mee,
Vrouw en kind je tegenlacht.
Dan herleef je weer in vree,
Saam met 't dierbaar nageslacht.

Refr: Gun je liefde dan het nieuwe kroost,
Toon ons dan de rechte baan.
Wees in tegenspoed onz' troost,
Zegen al onz' levensdaan.

Heb je in het leven nooit een greintje g'luk,
 Slaat het wrede noodlot al je dromen stuk.
 Leg het hoofd niet in de schoot,
 Ook al zwem je in de nood,
 Want dan raak je vast voor altijd in de sloot.
 't Leven eist van tijd tot tijd een blijde lach.
 Hier een scherts en daar een mop voor elke dag.
 Maar een lied uit volle borst, oeeekt alvast de hardste korst
 Alles in de wereld zingt/een wijsje:

Refrein; Zing, de schapen blaten: bei, bei, bei.
 " de boreling doet: lei, lei, lei.
 " de hanen kraaien, zing, de winden waaien,
 " en alles zingt, het leven vraagt het.
 " de kraaien roepen: kwaak, kwaak, kwaak.
 " de molenwieken: kzaak, kraak, kraak.
 " de vogels fluiten, zing, ons oren tuiten,
 " want alles zingt zijn lied. Ahoi!

Raak je in de smokkel al je centen kwijt,
 Sta je bij de winkelier in dubbel krijgt,
 Veeg je voeten aan het geld want zijn dagen zijn geteld.
 Zing een lied, dan wordt je door geen zorg gekweld.
 Moet je bij de slager op een rijtjr staan,
 En na lange wachten dan nog elders gaan.
 Ook al krijg je voor je part veel te weinig en te hard,
 Neurie zacht een woedestillend wijsje:

Eet je alle dagen pap en gerstebrood,
 En gaan je konijnen aan de buikloop dood,
 Zijn je worteltjes mislukt, loop ook daarom niet gebukt.
 Men kan toch nog altijd naar de boeren gaan.
 Je betaalt er zeker maar een kleinigheid,
 Boter aan 300 omdat jij het zijt.
 364000 voor het meel, da's warempel niet te veel!
 Breng die milde boer een serenade!

Komt je trein drie uren met vertraging aan,
 Moet j'in pikkedonker langs de straten gaan,
 Zijn je handen weeral stuk, heb j'in 't loten geen geluk,
 Fluit een lied en maak je daarom niet zo druk.
 Zit je met de knieën door je zondagspak,
 Loop je met belastingsbrieven in je zak.
 Hou je niet van margarien, word je zot van sacharien,
 Laat dat alles aan je hart niet komen!

Een postzegel, frikadellevlees en kindersuiker.

Hoe rijmt men dat tezaam?

/Zijn.

Een postzegel moet gelakt zijn, frikadellevlees moet gehakt

En kindersuiker moet gekakt zijn, zo rijmt men dat tezaam.

Op een vliegplein kan men landen, aan de stoof kunt g'u ver-

En op rantsoenvlees breekt g'uw tanden. branden.

Een dood konijn steekt men in de put,

Een boreling kan niet zonder tut,

En een boer draagt zijn centen bij minister Gutt

Een duce zegt: ik ben Italiaan, een tenno zegt: ik ben Japaan

En een führer zegt; 't Is met mij gedaan.

De Tommy's moet men flink toewuiven,, snuiftabaak moet men

Aan 't gemeentehuis moet men rootje schuiven. snuiven,

Een geit, die bindt men aan een koe, een cactus is een plan-

Een vrouw heeft altijd 't laatste woord. tensoort

De waarheid hangt soms aan de schijn,

De postwagen hangt men aan de trein,

En onderbroeken hangt men aan de Siegfriedlijn.

Een kokijntje krijgt men moeilijk groot,

Een stoofpot krijgt men moeilijk rood,

En een spikertante krijgt ge moeilijk good.

Een koe eet gaarne hooi en stro,

Een kindje doet zo graag dodo,

En een Engelsman doet standvastig zo!

Churchill rookt alleen sigaren, Mussolini groeide door zijn

En Hitler wou naar Engeland vaten. haren,

Een klas zit vol met babbelaars,

Ons land loopt vol met bedelaars,

Een toneelzaal zit vol met onnozelaars.

De boter kunt ge moeilijk missen,

Van biêr moet ge standvastig pissen,

En ge kunt nu allemaal mijn voeten kussen.

~~helfst~~ ^{winter} weer verdwijnt en de zon heerlijk schijnt,
 De natuur weer ontluikt in haar stralende pracht.
 Als de hemel ontsluit en de merel weer fluit,
 Wordt in 't vogelenheir niet op paren gewacht.
 Ook de jeugd voelt de drang als een lokkende zang,
 Naar de liefde zo mooi door de oudren verteld.
 Op het eerste gezicht wordt het hart o zo licht,
 Op het grootste verwachten gesteld. Hé!

Refr: Met een lach en een lónk en een groetje,
 Schelms onder 't lachende hoedje.
 Met een blik om het hart te versmoren,
 Zo wordt de liefde geboren!
 O minnetijd, o zaligheid
 O tijd zo zonnig en blij, jochei!
 Met een blik om het hart te versmoren,
 Zo wordt de liefde geboren.

Op het trouwfeest van Truid is de broer van de bruid,
 Naast de zus van de man aan de tafel gezet.
 Bij het eerste bezien, uit beleefdheid misschien,
 Heeft de een op de ander slechts even gelet.
 Reeds na 't vierde gerecht, is geen woordje gezegd,
 Maar zijn blik keek zo diep in haar blozend gelaat.
 En de druk van zijn voet, deed haar hartje zo goed,
 Dat het aardig van " 'k hou van jou" slaat.

Komt de kermis in 't land, trekt de jeugd t' allenkant,
 Naar de danszaal zo piekfijn geschminkt en gekleed.
 Wordt er lekker gezwaaid, gelampet en gedraaid,
 Aan de liefde wordt toch ook wat aandacht besteed.
 In het vuur van de dans, krijgt toch iedereen kans
 Om het hart van de man in tempo te doen slaan.
 En hij fluistert zo lief: mag ik straks asjeblief,
 Met je mee naar je huisje toe gaan?

Op de straat, in de trein, voor de kerk, op het plein,
 Voor l'amour is elk plaatsje een echt ideaal.
 Op het veld, in 't café, op soirée, aan de zee,
 Zelfs van ~~achter~~ ^{achter}, van ~~achter~~ ^{achter}, links en rechts in de zaal.
 Cupidoetje, die snaak, schiet zijn pijltje zo raak,
 Dat geen meisje, hoe koel ook, daaraan kan weerstaan.
 Als ze straks aan de poort zijn verklaring aanhoort,
 Mag hij zeker een eindje meegaan!

- P- Hoe is uw naam?
- M- Jozef Mildeboer, meneer.
- P- Mildeboer? Is dat ook al een naam?
- Hoe oud zijn ge?
- M- Twintig jaar, meneer.
- P- En wat schikt ge te worden?
- M- Als 't God belijft, eenenentwintig jaar meneer.
- P- Natuurlijk! ~~Waarvoor studeert ge?~~
- M- Voor ~~notaris, meneer.~~ ~~notaris, meneer.~~ ~~notaris, meneer.~~
- P- En gij, hoe heet gij? *P. Gij hebt wel een zeer goetking om te werken!*
- O- Alois Onderdaag, meneer.
- P- Watte? Donderdag?
- O- Onderdaag.
- P- Is dat ook al een naam? Geboren? *O. Ja meneer*
- O- Nee, meneer. *P. Geboren!*
- P- Hoezo, neen?
- O- Ik ben een vondeling, meneer.
- P- Gevonden? Onder de haag zeker? En weet ge niet wanneer?
- O- In 't putje van de winter, meneer.
- P- Jaja, maar in welk jaar?
- O- In 't putje van de winter, meneer
- O- In 1737 1937
- P- Laat eens kijken wat ge allemaal gestudeerd hebt.
- Vooreerst dierkunde. Boeremild he.. Mildeboer, noem eens 5 wilde vleesetende dieren.
- M- Vijf wilde eetvlezende dieren... vleetezende... Vleesetende dieren zijn: een leeuw, een luiaard
- P- Luipaard.
- M- Een leeuw, een luipaard en drie tijgers.
- P- Hm. 3 punten. En gij, dagonder,
- O- Onderdaag.
- P- Ja natuurlijk Onderdaag. Waarom zijn de achterpoten van de haas langer dan zijn voorste?
- O- Om goed te kunnen lopen, meneer.
- P- Goed. En waarom heeft een zwaan zo'n lange hals?
- O- Omdat zijn kop te ver van zijn lijf staat.
- P- Flauw! Mildeboer, welke dieren leven onder de aarde?
- M- De mol, de aardworm, de....
- P- Goed. Hoe noemt men die dieren?
- M- Gangemakers.
- P- Hoe nog?
- M- Wroeters.
- P- En de wijffjes, Onderdaag?
- O- Wroet... W...vreedvrouwen.

1. P- Allee! Uitspraakleer Gij (M) Zeg me na zonder fou
Toen Jacob van Artevelde zijn hand boven de mensen
stak, werd hij langs achter met een bijl de schedel
gekloven. Ik herhaal: Let vooral op de twee-
klanken.
- M- Toen JVA zijn hand boven zijn schedel stak...
- P- Mis! Herneem!
- M- Toen JVA zijn schedel over de mensen stak werd hij
langs achter...
- P- Nee ... zijn hand boven de mensen stak
- M- Toen JVA zijn hand boven de mensen stak werd hij
met een bijl zijn achterste gekloven
- P- Het trekt ertoch op. En gij! Zeg me na! Sta eerst
recht!
- M- Sta eerst recht! *Zongin* ~~Onderd~~
- P- Eerst rechtstaan! Mozes krom op de berg Sinai en kw
terug met twee stenen tafelen in zijn armen.
Moet ik herhalen?
- O- Nee, nee. Mo Mo Mozeven...
- P- Mozes!
- O- Mozes.. krom op de twee stenen tafelen.. en kwam
terug ... met de berg Sinai in zijn armen.
- P- Och God! 2 punten. Boerenmild, doe gij het eens beter
Ik lees in dit boek: Boer Vermeulen nam een volle
gaffel stro en stak ze door de schelfopening op
naar zijn zoon. Verzorg uw uitspraak!
- M- Boer Vermeulen nam een volle... schelf stro en stak
met de gaffel zijn zoon op... op...
- P- Twee punten
- M- Twee punten.
- P- Vervoeging Onderdaag, geef de hoofdtijden van het
werkwoord roepen.
- O- Ik roep, ik riep, ik heb geroepen.
- P- Bravo! En van het onderspit delven.
- O- Ik delf het onderspit, ik dolf het onderspit, ik
heb Dolf ondergespoten.
- P- Mis! Herbegin!
- M- Ik delf het onderspit, ik dolf het onderspit, Dolf
is er vanonder gespoten.
- P- Zet u maar neer! Mildeboer, zich onderscheiden
- M- Ik onderscheid mij, ik onderscheidde mij, ik heb
onder mij gesch.
- P- 't Is al wel! Hebt ge al horen spreken over enkel-
voud en meevoud? Ja? Ik wandelde in de stad, door
een smal straatje en achter een venster zit één
mooi, jong meisje. Wat is dat?

boek. nymen

- 6m-
P- Ik wandel verder en achter een groot raam zitten
5 allermooiste jonge meisjes, wat is dat?
M- (denkt na)
P- Zo gemakkelijk niet, hè!
Ja, gij! (tot O) onderdaag.
O- Dat is een kaberdoesken, meneer.
P- Dat is meervoud, slimmeriken! nu geschiedenis.
Mildeboer, waarvoor is Dirk Martens gekend?
M- Omdat hij de drukker uitgevonden heeft.
P- De drukkunst! En Christoffel Columbus?
M- Omdat hij de eieren uitgevonden heeft.
P- Zet u maar neer. Onderdaag, wat riep Clovis toen hij
hij op het punt stond te verliezen tegen de Alle-
mannen?
O- Toen Clootvis..
P- Clovis!
O- Toen Clovis op het punt stond te verliezen tegen
de halve mannen riep..
P- Allema,nnen!
O- Tegen de Allemannen riep hij met luider stem:
Gotver Clotildis.....
P- God van Clotildis
O- God van Clotildis
P- Ge kent er niks van
G- Ge kent er niks van!
P- Gij kent er niks van. Mildeboer, kunt ge (zingen?)
Vooruit! Wat ga je zingen?
E- Van Marie Sareis.
P- Sarie Mareis, zeker; vooruit dan maar.
M- (zingt heel hoog - kijkt naar O.
O- doet teken: ge zijt mis
M- Hij zegt dat ik mis ben meneer. O breng....
P- Het is al goed. Onderdaag, kunt gij zingen?
O- Ja meneer.
P- Zo goed als uw vriend?
O- Ja meneer nog beter.
P- Zwijg dan maar. En nu: godsdiens. Wie heeft de
eerste mis gedaan?
M- Meneer de onderpastoor.
P- Wat zei de engel Gabriël toen hij aan Maria ver-
scheen? Onderdaag.
O- Hij zei ... (wrijft aan broek) hij zei..
P- Bijten ze?
O- Bijten ze.
P- Of ze u bijten. Weet ge daar ook al niets van.
- Wij moeten geschiedenis leren*
Kard begint te zingen
P. zeg n-wat dat je nu?
In dat zingen
laatste kans

1
- P- Wat moest hij tenminste zeggen uit beleefdheid?

O- Hij zei: dag madam.

- P- Mildeboer?

M- Hij zei: wees gegroet, Maria.

- P- Juist. Waarom verdelgde God de mensen door de zondvloed?

M- Om een regenboog te kunnen maken.

- P- Niks waard! Denk goed na!

M- Omdat de mensen slecht geworden waren.

- P- Juist. Zal God op het einde van de wereld de mensen nog eens verdelgen door het water?

M- Nee; meneer.

- P- Waardoor dan?

M- Door 't rantsoen brood. *de chemisch*

- P- Onderdaag?

O- Door vliegers en bommen.

- P- Door het vuur, domme kinkels! En weet ge wie hier de domste is?

M- Ik toch niet.

O- Ik zeker niet!

- P- Gij niet en gij niet; Ik zou wel eens willen weten *wie?*
wie dan?

M en O- Gij (lopen af)

124

DE BROEK

(Dooms aan tafel - ober met bier op)

- O - a.u.b. meneer
- D- Dank je (betaalt) (Gaffels op)
- G- Dag mijn beste Dooms, hoe gaat het je? En de vrouw? Lekker weertje vandaag. Wat fris aan de handen maar toch een matige winter dit jaar. Wat nieuws in de gazet?
- D- Niet veel, de gewone voorvalletjes van de dag hé!
- G- Natuurlijk, waar blijft die garçon zolang? Wat ik hoorde, is je broer getrouwd onlangs?
- D- Ja, voor enkele dagen, 't komt er dan toch eens van.
- G- (op)
- G- Ha, mag ik een lekker glaasje, beste jongen en wat haast, ik heb niet zoveel tijd als jij. En heeft hij het nogal goed gedaan?
- D- Gaat nogal. Trouwens, 't is tegenwoordig moeilijk om een huishouden te stichten, je krijgt iks voor niks.
- G- Ha, daar is hij reeds met mijn biertje. Flink gelopen Hou, wat doe je nu? (O heeft bier op broek gestort) Kan je niet wat beter uit je ogen kijken, stommeling!
- O- Pardonmeneer; ik bied u mijn excuus aan (wil afdrogen)
- G- Daar af met je schoteldoek of je helpt hem nog helemaal n naar de bliksem. Kijk dat nou eens aan! Een splinter-nieuwe pantalon! Kan je niet wat beter uit je ogen kijken? Wat moet ik nu aanvangen?
- O- Echt, meneer, ik heb het heus....
- G- ... niet vrijwillig gedaan, hé! Het zou er nog aan mankeren dat je zo voor mijn plezier mijn broek naar de bliksem helpt. Daar sta je van lotje getikt. Wat ga je daar nou mee doen?
- O- Maar meneer...
- D- Zeg eens, Gaffels, dat is nu toch niet zo erg!
- G- Niet erg? Wat noem jij dan wel erg? Een slinternieuwe pantalon van 2000 fr, prima stof, is dat niet erg? Kijk hem daar nou eens staan! Het zijn me ook de garçons van tegenwoordig.
- D- Dank je nou, Gaffels, dat die broek nu helemaal naar de volder moet, dat gaat er immers uit.
- G- Eruit? Let maar eens op dat goedje gaat er nooit meer uit. totaal naar de bliksem is ze! Let maar eens op!
- O- Misschien met een weinig zout, meneer, als uw vrouw...
- G- Mijn vrouw? Denk je dat zoiets haar onder de ogen mag komen? Dan ben ik natuurlijk het zwarte schaap, dan heb

ik weer gezabberd en gemoost en wat weet ik al!
Betalen zal je ze, effen rekening!

D- Maar Gaffels, hoe wil je nu...

G- Zwijs jij maar, Dooms, met jou valt er ook niet te redeneren. Maar sta daar toch niet te kijken lijk een lompe koe, zeg om de liefde Gods toch iets!

O- Maar meneer, dat is toch al meer gebeurd /...

G- Kan me niet bommen! Jij hebt mijn broek vermassakreert en daarmee basta! Maar betalen zal je dat, al moest ik ~~er~~ je patroon en de politie bijhalen. Versta je?

O- En hoeveel moet ik dan voor zoiets, meneer?

G- Die broek is totaal buiten gebruik, dus de volle prijs: 2000 fr.

D- Maar Gaffels, die broek is toch niet helemaal...

G- Nee? Denk je dat ik met zoiets nog aan mijn billen durf lopen? Kijk maar eens aan! Totaal naar de weerlicht is ze! Nu wat denk je ervan?

O- Meneer, dat kan nu toch niet!

G- Bon. Je verkiest dus de politie op je hals en morgen hier de deur uit. Bon, als je niet betalen wil, bon, bon!

O- Ik zal dan maar betalen, meneer.

G- Ha, voila! Dat is je reinste werk ook. Dat zal hem leren voortaan wat beter op zijn passen te letten.

D- Z g eens, Gaffels, is dat heus gemeend?

G- Gemeend? En waarom niet gemeend? Zou jij met zoiets nog over de straat durven? Of denk je dat de broeken zomaar op mijn rug groeien?

D- Jamaar, 2000 fr vind ik toch wat overdreven.

G- Niks overdreven! Ik heb toch wel het recht te eisen wat ik ervoor betaald heb? Trouwens, dat zijn jouw zaken niet, die broek was van mij...

O- Meneer, u moet toch begrijpen dat 2000 fr teveel is.

G- Zeg eens, begin je alweer? Heb je 't geld bij of niet?

O- Het kan toch moeilijk zijn, meneer.

G- Betaal je of niet?

O- Nu dan. (geeft geld)

G- Dat is tenminste gehandeld. Wat zit jij daar weer te grinniken? Zijn 't jouw zaken soms?

D- Nee maar, dat vind ik toch te kras.

G- Om 't even, ik heb naar jouw raad niet te luisteren.

D- Ga je reeds weg?

G- Ik heb wel de eer.

D- Tot genoegen dan en veel geluk met je broek!

G- Laat die zorg maar aan mij over!

O- Pardon, meneer!

G- Wat wil je nu weer?
 O- Wil je die broek eens uitdoen?
 G- Wat?
 O- Van wie is die broek, meneer?
 G- Wat zegje?
 O- Wie heeft die broek betaald?
 G- Jij natuurlijk!
 O- Dan is die broek mijn eigendom. Wil je mijn broek teruggeven?
 G- Ik denk er niet aan!
 O- En toch moet het!
 G- Maar...
 O- Niks te maren, mijn broek uit of de politie!
 G- Is dat om te lachen, ja?
 O- Daar valt niet mee te lachen, ik geef u twee minuten tijd om uit te spelen.
 G- Hoor eens, lummel, hou je fraten voor jou en laat me door!
 O- Niet voor ik mijn broek terug heb!
 G- Maar dat kan nu toch niet!
 O- Jawel, het moet!
 G- Voor de laatste maal: laat je me door, farceur?
 O- Heb ik je reeds gezegd, meneer.
 G- Alle duivels, moet ik geweld gebruiken?
 O- Dat zal niet nodig zijn. Daar komt juist een agent!
 Hola, grigadier, kom eens hier!
 G- Roep maar op ventje, ik lach met je brigadier!
 A- Elk ne goeien! Hebt u me nodig, garçon?
 O- Brigadier, hier is over een ongewoon geval te jugeren. Luister: per ongeluk heb ik wat drank gestort op de broek die meneer daar aangeeft. Meneer verklaart hierdoor die broek totaal buiten gebruik en eist van mij de totale vergoeding. Wat ik gedaan heb om mijn post hier niet te verliezen. Ik betaalde de volle prijs zegge 2000 fr. Meneer daar kan dat getuigen. Zeg ons nu eens: aan wie behoort die broek toe?
 A- Ja, hé, aan u natuurlijk!
 P- Meneer, mijn broek uit!
 G- Zeg eens, brogadier//..
 A- moment. Bekent ge dat die broek betaald is?
 G- Jazeker, maar...
 A- Moment. (kijkt in boekje) Artikek 345....
 Meneer, doe die broek uit!
 G- Maar brigadier...
 Ik zeg: doe die broek uit, dat zal u leren lachen met een brigadier - A -

G- En hoe moet ik dan naar huis?

A- Met wapperende vanen.

G- En... als ik dat geld teruggeef?

A- 't is te zeggen: als de garçon u zijn broek verkoopt

G- Ja

A- Daar moet jij over beslissen.

O- Akkoord, meneer, u wil dus die broek terugkopen/ Ik stem daar graag in toe. De prijs is 3000 fr.

G- Pardon, 2000

O- Pardon, 3000

G- Pardon, 20000-

O- Pardon, 3000

G- Maar gij hebt maar 2000 fr betaald.

O- Weet ik. Maar sindsdien, zie je, De goeie stof slaat met de minuut op en bovendien moet je nog huurgeld betalen, want ~~er~~loopt al meer dan een kwartier met mijn eigendom rond je benen. Dus 3000 fr

G- Brigadier, is dat ~~eige~~ afzetterij of niet?

A- Eigendom is eigendom.

O- En wie was de eerste afzetter van ons beiden?

G- Om den drommel, dat betaal ik niet, nooit van mijn leven!

A- Dus die broek ui!

G- 2000 fr betaal ik.

A- 3000 of de broek.

G- 2000 betaal ik.

A- Dus die broek ui! Kom steek een handje toe! (willen broek uittrekken)

G- Ik betaal. (doet het) Bedriegers ben je allemaal! smerige oplichters!

A- Wat zegt g e daar? Smaad aan het gerecht! In de naam der wet: ik arresteer u. Vooruit! (af)

't Was stil in 't aardse paradijs, die zondag na de noon.
Alom stonden de bomen dromend in het zonfestoen.

De dieren sliepen in hun schaduw, moe van 't spelen.

En in haar zomerhuis zat Eva zich reusachtig te vervelen.

Meester Adam, die juist de afwas had gedaan,

Zat knusjes in de zon zijn duiven ga te slaan.

Hij vroeg zich vruchteloos af hoe hij zijn jonge vrouw

In deze eenzaamheid vertroosting brengen zou.

Als deze plots besloot van in het jeugdig groen

En ganszop haar alleen ^{een} wandeling te gaan doen.

Ze maakte haar toilet, al naar de mode van de dag,

Schminkte de lippen lijk 't in haar gewoonte lag,

En stapte toen, bewust van haar hoogwaardigheid,

Met trage pas de hof in, want z'had al de tijd.

Ze plukte hier en daar een bloem en rekende inmiddels uit

Hoeveel ze ditmaal krijgen zou van 't overvloedig fruit.

Ze ging langs smalle paadjes en door brede lanen,

Streelde een leeuw heel zachtjes door de lange manen,

Nam aan de bron wat water op haar hand

En goot het over een verdroogde cactusplant.

Zo was ze 't hoofd vol zoete dromen

Omtrent in 't midden van de hof gekomen,

Waar dus de boom van kennis stond

Met appelen dik en rood en rond.

Maar z'had maar pas die appelen bekeken

Of 't docht haar dat ze iemand fluisterend hoorde spreken.

Van 't schrikken bleef ze stokkestille staan,

Waar kwam toch die zonderlinge stem vandaan?

Ze keek rond zich, onlaag, omhoog,

Geen menselijk wezen viel haar in het oog.

Wie was dat toch? Wie sprak daar zo g'heimzinnig?

Zo zacht, zo hemels, zo aanwinnig?

Nog was de bleekheid niet verdwenen van haar wangen, /hangen

Als z'aan een tak des wijdgeroenden booms een slang zag

Nu was dat wel geen wonder in het aards paradijs,

Maar 't slingren van die platte kop bracht Eva van de wijs.

Ze rilde een ogenblik van hinderend ongemak

En wilde gaan, toen plots de slange sprak:

Je vous salue, o schoonste van de vrouwen,

maîtresse van al dees prachtige landouwen.

De meesteres schrok, was 't geen publiek schandaal,

Dat een vulgair serpent haar toesprak in de Franse taal?

Maar wacht, het zei toch wel: o schoonste van de vrouwen,

Wie zoiets zei, mocht ze toch wel als vriend beschouwen?
 Dies deed z'een spap vooruit en vroeg voornaam en zacht:
 Wie zijt ge dan, die schuil gaat onder deze slangevacht?

De andre wiegde traag de platte kop en sprak: ik ben die ben,
 't Is ik de curiositeit der vrouwen ken.

Mais approchez, kom dichterbij en laat ons praten,
 Monsieur Adam vindt in een tête à tête toch heus geen graten,
 D'ailleurs, vous êtes en promenade, lijk ik aie.
 En fladdert zo van bloem tot bloem gelijk een bie?

Zo'n hoog gedistingueerde taal, al kwam ze van een slang,
 Klonk Eva in de oren lijk een engelenzang.

O, sprak ze na een poosje met haar zoetste lach;
 Ik weet heus niet wat gedaan zo'n lange dag.
 De radio kan mij niet meer bekoren,
 Daarbij ik mag de duiven van mijn man niet storen.
 'k Ga liever in de luthof toeven
 En van ons lekker fruit eens proeven.

Wat hebt ge groot gelijk, madame, want 't is ik weet,
 Dat in de paradys de fruit hangt voor de snoep gereed,
 Want regardez aan deze boom, wat mooie vrucht,
 Die wacht totdat een vrouwenhand haar plukt.

O nee, riep Eva luid en sprong een meter achteruit;
 Dees appelen niet, dat is voor ons verboden fruit!

De slange liet een wijl de grootste verwondering blijken
 En bleef de vrouwe daar beneen in 't wit van d'ogen kijken.

Mais chère madame, dite-moi, est-ce une plaisanterie?
 Dees appels is verboden et par qui?

Door God, antwoordde Eva ernstig en kordaat,
 Dit is de appelaar van goed en kwaad,
 En als we aan zijn vruchten durven raken,
 Zal God van ons weer aarde maken.

Zo, zo, 't is God, die dat verbiedt en zegt Hij dit?
 Haha, nu weet ik waar het hem gespannen zit.

De God is wel een grote slimmerik,
 Want dat Hij zulks verbiedt, da's pure politiek! /dis?

X Gij en uw man hebt dus geen recht op al de bomen van de para-
 Is dat rechtvaardigheid van God? Is dat democratie?

En gij moet gadeslaan de hof, verzorgen de plantage,
 Voyons madame, ik zeg: da's pure sabotage.

X Mais chère madame, ge begrijpt toch wel,
 Hij geeft u courpendus en jacques lebel,
 En goudrenet, streping enzovoort,
 Al appelen van de slechte soort.

D'ailleurs, vous savez bien, die zijn zo waterschtig

D'ailleurs, vous savez bien, die zijn zo waterachtig,
 Die gelden hoogstens twee- tot twee frank vijftachtig.
 Als gij wel honderd kilo van die appel eet,
 't Is gij nog even dom blijf en niets weet,
 Ne rien de knots, nog zelfs geen rotte slijk;
 En 't is gij blijf toujours een grote stommerik.

X De God weet wel waarom Hij deze boom verbiedt.
 Als gij ervan eet, gij alles weet en hoort en ziet.
 Vous comprenez? Maar laat u toch niet vangen.
 Dat zijn gemene leugens om die appel te laten hangen.

X Toe, toe, pak aan en wees nu niet zo flauw,
 Toon dat ge zijt een wijze eerste vrouw,
 En dat ge wil zo hoog als God te klimmen,
 In plaats van u door Hem laten af te slimmen.
 Pak aan! Hier hangt de mooiste vrucht van heel de boom,
 N'ayez pas peur en eet op zonder schroom.

Verbeeld u nu wat vreselijke strijd
 In 't hart van Eva woedde al die tijd.
 Hoe graag had ze de appel, die haar scheen te lokken
 Met beide handen van de tak getrokken.
 Maar ze beheerste zich, nog steeds vol achterdocht
 En vroeg: of zij haar man daarover eerst eens spreken mocht.
 Dat was maar schijn, alleen om tijd te winnen
 En om zich over deze zaak vooreerst eens te verzinne.
 Want lijk het elders gaat, als ze gelijk wou krijgen
 Nam zij het laatste woord en hij mocht zwijgen.

X Pourquoi, ma petite, zei de slang, pourquoi?
 Dat is slechts tijd verloren, croyez-moi!

En als ik van die appels eet,
 Is 't dan zeker dat ik alles weet?
 De toekomst ook? En wie er mijn pralines steelt?
 En hoeveel Adam 's zondags met zijn wittepen verspeelt?
 En wat de grootste plagerij is voor een man?
 En is 't dan zeker dat ik alles kan?
 De zon doen schijnen en de wind doen waaien?
 En alle mannen rond mijn vinger draaien?
 En vliegen, ja? En velorijden?
 En zou 'k dan ook weer kunnen scheiden?
 En sjarel dansen kan ik dat dan ook?
 En overal verschijnen, net gelijk een spook?

Bij elke vraag knikte de slang de platte kop.
 Mais oui, madame, eet gerust de appel op,
 En laat Adam ook maar een stukje bijten,
 Je vous le dis, het zal hem heus niet spijten.

4 29
En zal ik kunnen zingen lijk de nachtegaal?
En zal ik dan de mooiste zijn van allemaal?
En zal ik nooit of nimmer kunnen sterven?
En zal ik, dan van Adam mijn nagels mogen verven?

Toen deed ze aarzelend de laatste stap vooruit
En strekte de hand, steeds bevend, naar de appel uit.
Dit was, ze wist het wel, 't gewichtig ogenblik.
Ze wong de dikke vrucht en 't steeltje gaf een klik.

Bravo! juichte 't serpent, nu nog een flinke beet,
courage, bijt toe, dan is het spel compleet.

X Waaron aarzelt ge nog? 't Is nu toch half gedaan.
Ik zie uw barometer reeds aan 't klimmen gaan.
Ge wordt een vrouw van ongeëvenaard talent,
De roem van 't oude testament.
De God verliest zijn felle schijn.
't Zal potverdekke een atoom bom zijn!

Bij deze woorden brengt de vrouw, 't verbod ten spijt,
De vrucht aan haar fluwelen mond en bijt.
Tezelfderstond klonk door de lucht een luide schaterlach,
Zo 't Eva scheen gelijk een lange donderslag.
En almeteens gingen haar ogen open.
Ze slaakt een gil en ging daarop aan 't lopen.
Aan 't lopen, mensen, peinst ne keer,
Aan zestig in het uur of ongeveer.
Haar permanente wapperde in de wind,
Terwijl ze hilde, hilde lijk een kind.
Ze vloog langs smalle paadjes en door brede lanen,
Maar keek nu naar geen leeuwenmanen.
Sprong over struik en cactusplant,
Steeds met haar appel in de hand.
Zo stuikte ze voor Adams voeten neer,
Gekraakt en op lijk een gebroken veer.

O Adam, lieveling, ach, heb medelij,
Ik heb, ik heb, ach sta me bij!

Wat hebt ge, bromde Adam onbewogen
En kwaad omdat zijn duiven waren opgevlogen
G'hebt zeker weer een spook gezien?
Of was 't een nieuwe hoed misschien?

Ach nee, die appel, ach ik heb erin gebeten
En er een hele brok van opgegeten.

Bogot! Maakt ge daarom zoveel ambras?
Of is 't misschien omdat hij maaisteek was?

Ach, plaag me niet met zulke dommetpraat,
Het is een appel van de boom van goed en kwaad!

Wablief? Hebt g'aan die appels durven raken?
Miljaarde beren, durfde mij dat wijs te maken?
En van die boom van goed en kwaad?

Is 't echt? Serieus? Pataat!

Dat komt ge tegen met de wijven,
Ge wist toch wel dat ge daaraf moest blijven!

En weeral gij, 't zou willen lukken,
Had ik nu kleren aan, ik trok z'in stukken.

X Wat zal God zeggen als Hij dat gaat horen?
Miljaar! Miljaar! we zullen een sigaarke smoren.

Want, lieve deugd, ge moet 't niet vragen,

Hoe rap het de kommeren zullen overdragen.

Ge zult wat zien. Ik krijg het al benauwd.

Hoe is 't toch mogelijk voor een vrouw van zeven maanden ou /oud

Ik ben beschaamd in u, getmoogt het weten,

Al hebt ge veertien dagen in mijn ribbekas gezeten.

't Is al de schuld van die vervloekte slang,

En 'k, had zolang gerefuseerd pertang!

Wie slang? Hoe slang? Waar slang? Wat zegt ge daar?

Maar potverdekke, wees nu toch eens klaar!

Een slang, die in de takken was verdoken,

Heeft me dat allemaal opgestoken

En zegde, als ik van die appel eten wou,

Ik alles horen, zien, en weten zou.

Verbaasd keek Adam naar zijn echtgenoot',

Zo 't scheen of hij er danig van verschoot.

Hé, zei die slange dat en is het waar?

Weet ge nu alles, ziet ge in alles klaar?

Ziet ge de engelen in de hemel vliegen?

En kan u niemand meer bedriegen?

X En zijt gij hier voortaan de meesteres?

En kent ge ook de plaats van mijn jeneverfles?

En moogt ge nu vrijwillig naar mijn duiven jagen?

En moet ik 's zondags nu aan u mijn drinkgeld komen vragen?

En hoort ge alles wat de slange zei?

En weet ge alles ook van mij?

Wat ik verspeel zo op een frankske na,

En waar ik 'szondags nogal dikwijls ga?

Niet liegen, hoor! of 't zal u spijten.

Is 't waar? Ja? Kom laat me ook eens bijten.

En Adam beet. Maar pas was 't klokhuis doorgezwoegen
Of uit de hemel klonk een stem verbolgen;
O Adam, Eva, wat hebt gij gedaan?
Nu hebt ge ganz^het mensdom met de erfzonde belaan.

Atx Vervolg van de historie is gekend,
't Staat in 't boekje van het oude testament.
En toen het eerste mensenpaar, na weinig tijd
De hof uit moest, maar tot hun grootste spijt,
En dwaalden eenzaam, door de ongeploegde velden.
Toen scheen het dat bange vragen Eva's harte kwelden.
Ze vlijde zich heel triestig tegen Adam aan,
Wel wetend dat haar droom voor eeuwig was vergaan.
En vroeg hem toen, tot in de nieren aangedaan;
Zou dat nu allemaal eens in de catechismus staan?

De mens bestaat uit vijf stukken: de kop, de hals, het lijf, de armen en de benen. Rond heel de mens is een zak van vel gemaakt en waar hij juist in past. Zonder die zak zou de mens uiteenvallen.

Het lijf is het voornaamste deel, daarin zit de ziel. Als de mens aan de suikerpot gezeten heeft wordt de ziel zwart, als de mens honger heeft begint de ziel te grollen. In het lijf zit ook het hart, alle mensen hebben een hart, uigenomen de controleurs van belastingen.

Als het hart zeer doet noemt men dat liefdeverdriet.

De armen beginnen aan weerskanten van het lijf, op een halve meter van de grond. Ze komen tot boven aan het lijf en daar groeien ze vast.

De benen, die van onder aan het lijf steken zijn zo lang dat ze dwars door de broek groeien. De benen hangen tot op de grond. De mensen moeten hun benen intrekken om te kunnen gaan, anders zouden ze slepen. Als de mens zijn benen verzet gaat heel zijn lijf mee.

De kop steekt soms heel hoog, bijna 2 meter boven de grond. De meeste mensen zetten er een deksel op. Bij sommige mensen steekt hun bolhoed half vol kop.

Aan de kop zijn drie uitsteeksels, waar men op stoot als men over de mens zijn gezicht wrijft. Die uitsteeksels zijn: de oren en de neus. De oren staan evenver van malkander en de kop past er juist tussen. De neus is midden op het gezicht geplakt en staat er vast op. Nu en dan loopt er zo iets uit twee openingskes, die dwars door het gezicht en de neus komen; Grote mensen halen het er uit met een doek. Kleine mensjes laten het maar lopen, of houden er hun tong onder; zo valt er toch niets verloren op de grond.

De kop kan van voren open. Langsdaar steekt de mens zijn lijf vol eten. In de mond ligt een lapje vlees, zo groot als een biefstuk van 50 fr. Dat noemt men de tong. Bij de vrouwen is de tong veel langer.

Binnen in de kop steekt het verstand, iets dat de mensen gebruiken als ze willen slim zijn. Als de mens teveel verstand heeft, krijgt hij ne kletskop.

Boven op de mens groeit haar. Zo loopt heel de mens in 't lommer? Sommige mensen doen hun haar af, maar het komt altijd weer. Daarom laten andere mensen het groeien en dat zijn de slimste: men noemt ze vrouwen.

De mens kan langs twee kanten spreken: langs voren en langs achter. Langs voren noemt men het de taal en langs achter: de prot.

Waar de mensen gemaakt worden weet men niet. Ze komen toe met het schip in de kelder van de dokter. Daar gaat vader er een halen, elke keer als moeder juist ziek is, want als moeder meegaat wil ze altijd een tweeling. Ofwel brengt de coievaar de kleine mensjes door de schouw, Dat zijn altijd zwartkopjes. De voeskes zijn de bestkoopste. De meeste mensen groeien omhoog, als ze oud worden zakken ze weer; En als de mens sterft is hij dood.

ALS IK BIJ DETROEP WAS

III - 196

A 1

De zon was glorierijk ondergegaan,
 Reeds zag men sterren lijk diamanten aan de hemel staan.
 In 't putje van de nacht, zonder kreun of klacht,
 Hield de maan de wacht.

Maar plots, in bliksemsnelle vlucht,
 Met daverend gerucht,
 De sterren schrikkend langs zijn vaart
 En alles overrompelend lijk een hollend paard,
 Komt Mars in al zijn glorie aangestevend.
 Het maantje over bei zijn punten bevend,
 Trekt zich vlug wat uit de weg,
 Helaas, helaas, niet zonder pech,
 Want Mars, onhoudbaar als een tank,
 Raakt haar pijnlijk in de flank,
 Voelt meteen zijn vaart gestuit
 En schiet plots in woede uit;
 Doe dan toch je ogen open,
 In plaats van in mijn weg te lopen;
 Als ik door de luchten ren,
 Zie je dan niet wie ik ben?

O sire, zegt het maantje, wie zou dat niet weten?
 U zijt Mars, de oorlogsgod en koning der planeten.

Waarom dan in mijn weg gestaan, onnozel stukje maan?
 Of moet ik soms een omweg maken om je zeker niet te raken.

Och moet het dan met zo een vaart?
 Is het soms in haak niet op de aard?

Ik moet nog mijn bevelen hieronder uit gaan delen.
 Want naar ik zie, wordt daar be~~de~~den
 Niet voldoende meer gest~~re~~den
 En op mijn woord, dat duld ik niet,
 Omdat ik meester ben op dat gebied.

Och here, zegt de ^{gode} maan met tegenzin,
 Vindt u daar behagen in? ~~Wat dat lo over de baan?~~
~~Moet dat zo over de baan,~~ Uw geweld is zonder palen,
 Laat ze toch eens ademhalen!

Geen sprake van, de strijd moet weer ontbranden,
 'k Wil weduwen en wezen zien in alle landen.
 En moord en brand en hongersnood
 En graven overal, de wereld is zo groot.
 Ik ben nog nooit zo in mijn zwier geweest
 Zes volle jaren vier ik nu al feest.

En nog ben ik dat spel niet beu,
 Van fire.. feuer .. vuur .. feu!
 Is het niet om van te snoepen,
 Al die tanks, kanonnen, troepen,
 Bombardiërs, geweren, bommen,
 Doden, kreupelen en stommen,
 Graven, graven, lange roten
 En al die huizen stuk geschoten.

O sire, zegt de maan met tegenzin,
 Vindt u daar behagen in?

Maar Mars vliegt uit in scherpe spot:
 Daarvoor ben ik toch oorlogsgod!
 Zes jaar lang heb ik genoten,
 Nooit heeft mij dat spel verdrotten.

'k Heb legers, legers doen verslaan,
 'k Heb schepen doen ten ondergaan
 En hele steden plat doen leggen,
 Nog rapper dan ik het kan zeggen.
 'k Heb duizend bruggen doen vernielen

En treinen, trams, automobielen,
 En kerken, mooie kathedralen. *Fabrieken, wegen en kanalen*
 Te Brussel deed ik van mij spreken,

'k Sloeg alles klein de laatste weken.
 De brand vernielde 't Palais de Justice
 En ik spaarde alleen maar Manneke Pis?

De kust, ze moest eraan geloven,
 'k Sloeg alles klein, 't onderste boven,
 De villa's der kapitalisten,
 D'hotels alleen voor rijke tiesten,
 't Is al verdwenen lijk het moet,

Met dynamiet: alles kaput!

Kijk overal in steden, dorpen,
 't Ligt alles stuk, in puin geworpen.

Zie je dat branden daar beneden?

Dat is het lot van een der schoonste steden.

Hoor je kanonnen, vuur en ijzerbraken?

Dat is de stad van Karlemagne: Aken.

Wat verder ligt Berlijn, ~~va~~

Van vroeger schoonheid nog geen schijn.

En Hamburg daar en Rotterdam,

Bayeux, Warchau en Caen in vlam.

Geef eens wat meerder licht dan zul je merken

Wat er nog overschiet van al die mooie werken.

Ik bombardeerde havens, dokken,

'k Beroofde kerken van hun klokken,

'k Deed mensen sterven op de zee,

Soldaten slachten lijk een kusde vee,

Te land en in de lucht, met duizenden, miljoenen,
 Dat d' ingewanden storitten op hun schoenen.
 En in de velden waar g' u draait of keert,
 Liggen tanks vermassakreerd.
 De kreupelen hinken langs de wegen,
 Men komt alleen maar blinden en verminkten tegen.
 En in de gaaf gebleven huizen
 Is weinig eten en veel luizen.
 Ik spaarde klooster; kluis noch kerk
 En dat, dat alles is mijn werk.
 Maar alles is nog niet gedaan.
 Nog zijn er torens blijven staan,
 Die moeten weg, die moeten stukgeschoten.
 Nog zijn er huizen, havens, boten,
 Die moeten naar de maan, pardon, de schepen naar de haaien.
 Een/tijdje nog, de wereld staat te laaien!

Hou op, o sire, zegt het maantje, hou toch op
 En jaag uw eigen woede niet ten top!
 Och laat toch zulke vreselijke zaken,
 Ge zult een massagraf van heel de wereld maken.
 Er is toch beter werk dan zo te massakreren
 En al die schone dingen te verdemmeleren.

Genbeg! huilt Mars, hou op met dat geweën!
 Wat weet jij van die zaak, onnozel kween?
 Je moest me op je beide punten danken,
 In plaats van daar met snottebellen staan te janken.
 Want jij waart andres met die moerlemei belaan,
 Men wenste al zo dikwijls d' oorlog naar de maan.
 Daarbij de mensen worden lui en vals en slecht,
 De wereld moet kapot, dat is mijn volle recht!
 Maar 'k heb nog andre snaren op mijn contrebass
 Dan moord en brand, vernieling eerste klas.
 Kom eens wat dichterbij, je zult gaan horen,
 Wat ik het mensdom heb beschoren.

Ik heb honger en ellende onder 't volk gebracht
 En goedheid en compassie met de slag versmacht.
 'k Heb boeren bankbiljetten toe gesmeten,
 Daar ze te gierig waren om zelf hun goesting t' eten.
 Ze staken 't geld met hopen in een put,
 Maar 't laatste woord is aan minister Gutt.
 Ik heb de smokkelhandel doen gedijen,
 Zes belga's asjeblief voor zes of zeven preien.
 Een half miljoen, plus-minus, voor een wasmachien
 En voor een simpel ei een frank negen of tien.
 Zeshonderd stelen voor ne kilo boter

En als 't rantsoen verkleint, dan wordt die somme groter.
 'k Heb handelaars hun klanten doen bedriegen,
 Ook zij moeten bij Gutt niet komen liegen.
 De klanten krijgen voor hun zegels half genoeg of slecht
 En voor de grote beurs komt d'overschot bij smokkelaars
 De moeders doen er voor de winkels terecht.
 "Fil par terre"

Een root madam, van Venus tot aan Jupiter.
 En als ze eindelijk thuis zijn aangeland,
 Staat 't beetje eten koud of aangebrand.
 'k Heb hele massa's mannen naar het derde rijk gezonden,
 Vanwaar ze, eens gegaan, ook niet meer keren konden.
 Hun dikke d'pree maakte ze thuis dikwijls blijer,
 Maar 't jonge vrouwvolk liep te snakken naar ne vrijer.
 Kijk naar de scholen waar ze vechten om een kroesje soep,
 En in de hemel zijn met nu en dan om drie frank snoep.
 Kijk naar de danszaal, naar de ultrakorte kleren,
 Daar springen ze een dans om negers t' affronteren.
 Tehuis, op straat, tot in de vroegmis toe,
 Vertellen ze van dans en dromen van zazoe.
 Zie je, madam, dat zijn maar enkele feiten,
 Er zijn er nog en al aan mij te wijten.
 De huizen zijn verduisterd, dicht lijk mosselschelpen,
 Jij met je beetje licht kunt daaraan niets verhelpen.
 Het dievenvolk heb ik uit nood aan 't werk bevolen
 En geld en zegels worden voor miljoenen franks ontstolen.
 'k Heb vluchtelingen opgejaagd naar onbekende streken,
 'k Heb schuldigen en onschuldigen in de bak doen steken.
 Gestapo's, V.N.V.ers, N.S.K.K. *Vlag*
 't Zit al in 't kot, natuurlijk op de groten na.
 De supersmokkelaars heb ik kastelen laten zetten,
 Maar nooit ontsnappen ze aan Gutt zijn fiscuswetten.
 De kleine smokkelaars geef ik geen klop;
 Bij die is 't toch vandaag verdiend en morgen op.
 Maar al die voor de oorlog nog 't failliet in d'ogen keken,
 En nu te pronken staan en van miljoenen spreken,
 De zeepbarons, de woekeraars, de nieuwe rijken,
 Die zullen later lelijk op hun neus staan kijken.
 ha! 'k Heb het lelijk vast dat domme ras van mensen,
 Enfin, wat kan je dat krapuul ook beter wensen.
 Je hebt het zelf gezien, madam, hoe sommige boeren,
 Des avonds als jij zat de vrijers af te loeren,
 De smokkelaars met graan de baan op zonden,
 Terwijl de arme bureu van de honger sterven konden.
 Maar smokkelen dat deed ten slotte iedereen,
 Zo zag men zon- en werkendag het vrouwvolk op de been,

Om kersen, pruimen enz. naar de stad te sturen,
 Op fietsen, kruiwagens, ja zelfs kindervoituren.
 En zo zou ik nog veel dingen kunnen zeggen,
 Moest ik je gans mijn repertoire eens openleggen.
 Maar 'k hang mijn tijd hier nutteloos te verslijten,
 Want 'k moet me nog van andere taken kwijten.
 De führer wacht reeds op mijn raad en mijn bevelen,
 Hoe hij het nog een tijdje klaar moet spelen,
 Om met V6 en andere vliegende bommen,
 De sammy's te beletten in das dritte reich te kommen.
 En wat hij nu moet doen om binnen 10 of 20 jaren
 Met meerder kans naar Engeland te varen.
 En Churchill moet ik zeggen wat er dient gedaan,
 Met al dat ondergoed dat dreigt teniet te gaan.
 Want zie je daar die witte streep, dicht bij de Rijn?
 Dat is de was der Tommie's aan de Siegfriedlijn.
 In 't vrij gebied moet ik eens gaan kijken,
 Op welke muren hakenkruisen prijken,
 Want 't zou wel eens kunnen gebeuren,
 Dat zwarte kruisen staan op witte deuren.
 Jez ziet, er is nog heelwat klaar te spinnen,
 Maar zeg eens, maan, weet jij wie deze oorlog eens zal winnen
 Het maantje schudt zijn pinnen en weet niet wat verzinnen.
 Hoezo, zegt Mars, is dat zo moeilijk te raden?
 Wie was de ziel van veel bevrijdingsdaden?
 Welaan dan, weet je wie? de BBC.

OM HAAR

Hij treurde, kwijnende dagen van verdriet.
Niemand kon hem vertroosting brengen.
Sprak men van troost, het hielp toch niet,
Aan haar alleen bleef hij steeds denken.

Aan haar, die trouwloos hem verliet,
Voor haar wilde hij alles geven.
En zuchtend staart hij in 't verschiets,
Neen, zonder haar kan ik niet leven.

Hij weent, stort tranen dag en nacht.
Die voren graven in zijn wangen.
En steeds hoort men de droeve klacht:
Alleen naar haar kan ik verlangen.

En dat om haar, om haar alleen,
Zijn bloed staat stil, zijn handen beven.
En steeds snikt hij in droef geweest:
Neen, zonder haar kan ik niet leven.

Doch alles slijt en krijgt een eind,
Dat is zowat de gang van 't leven.
Zijn toestand, danig ondermijnd,
Begon weer eensklaps hoop te geven.

Hij fleurde op, 't was wonderbaar,
Wat kon hem uit die toestand trekken?
Hij kocht een pruik, nu had hij haar
Om zijne kaalkop te bedekken.

OP DE BUS

Meneren, Madammen en mammezellen,

'k Ga u eens rappekes iets vertellen.

G'hoort de mensen nogal dikwijls klappen,

Zonder dat ze er de betekenis van snappen,

Van over te geven en van af te gaan,

't Geen ge altijd averecht kunt verstaan.

Hewel, op zekere keer,

Zaten op d' autobus een madammeke en ne meneer.

En als de bus ging stille staan,

Pakten ze al hun pakken gereed,

Want ze waren nogal gelaân.

Wat daar allemaal inzat?

Taarten met crème foueté en chocolat,

Enfin, 't vrouwtje geraakte toch tot aan de deur,

En meneerke achter heur.

Maar madammeken en dierf bijna niet afstappen,

Want 't waren nogal hoge trappen.

En meneerke zei: ge moet alsoe niet beven,

Ga gij maar af, ik zal wel overgeven.